

АГАТА КРИСТИ

ДЕСЕТ МАЛКИ
НЕГЪРЧЕТА

Агата Кристи

Десет малки негърчета

ПЪРВА ГЛАВА

I

Съдията Уоргрейв, наскоро излязъл в пенсия, се бе настанил удобно в ъгъла на първокласното купе за пушачи, подръпваше от пурата си и с интерес преглеждаше политическите новини в „Таймс“.

След време остави вестника и се загледа навън. Влакът минаваше през Съмърсет. Още два часа до крайната цел на това пътуване.

Съдията прехвърляше наум всички съобщения за Негърския остров, появили се наскоро в пресата. Първ го беше купил някакъв милионер американец, побъркан на тема яхти; добре си спомняше описанието на луксозната и модерна къща, изникнала на малкото островче недалеч от девънския бряг. За жалост третата съпруга на американеца не споделяла страстното увлечение на мъжа си и къщата бе обявена за продан. Тук-там по вестниците се появиха някои от тези интригуващи обяви. Последва гръмко съобщение, че къщата е преминала в ръцете на мистър Оуън. Не закъсняха и слухове, раздухвани от журналистите в светската хроника: Негърският остров всъщност бил закупен от мис Гейбриъл Търл, филмова звезда от Холивуд! Мечтаела за уединение, далеч от любопитните погледи и фотографите. В „Бизи Бий“ деликатно намекваха, че островът е избран за убежище на член от кралското семейство!? Мистър Мериуедър бе направил всеобщо достойно поверителната информация за целта па покупката – младият лорд Л. – най-сетне поразен от стрелата на Купидон, щял да прекара там медения си месец! Друг източник, наречен Джонас, пък твърдеше, че островът бил вече собственост на Адмиралтейството за провеждане на предстоящи строго секретни опити!

Негърският остров бе станал, без съмнение, сензацията на деня!

Съдията Уоргрейв извади от джоба си писмо. Почеркът беше нечетлив, но отделни думи ясно изпъкваха. „*Скъпи Лорънс... години, откакто нямам вест от теб... трябва да дойдеш на Негърския остров... прелестно кътче... да си кажем толкова неща... доброто старо време... девствена природа... галещото слънце... 12,40 от Паддингтън... ще се видим в Оукбридж...*“ Писмото завършваше с маниерния подпис на подателката: „*Твоя Констанс Кълмингтън*“.

Съдията Уоргрейв се помъчи да си спомни кога за последен път бе

видял лейди Констанс Кълмингтън. Трябва да имаше седем, дори осем години оттогава. Тя се готвеше да отпътува за Италия, под галещите лъчи на слънцето да се слее с природата и с *contadini*¹. По-късно научи, че е продължила към далеч по-яркото слънце на Сирия, да се слее с тамошната природа и бедуините.

Съдията си даваше сметка, че Констанс Кълмингтън е тъкмо от онзи тип жени, които биха купили остров, за да се насладят на собствената си загадъчност. Доволен от логиката на своите разсъждения, той поклати глава и се отпусна...

След малко вече спеше...

II

В купе от трета класа, принудена да търпи компанията на петима съпътници, седеше Вера Клейторн. „Какъв горещ ден!“ – помисли тя, затвори очи и облегна глава назад. Но край морето ще се разхлади. Провървя й с тази работа. Наемат ли те през ваканцията, това обикновено означава да ти поверят цял рояк деца... Много по-трудно бе да си осигуриш секретарско място. И в бюрото не й бяха дали големи надежди.

Тогава пристигна писмото.

„Получих препоръка за вас от Бюрото за секретарски услуги. Разбрах, че там ви познават лично. Склонна съм да ви дам посочената заплата и очаквам да започнете работа на осми август. Влакът тръгва от Падингтън в 12,40. В Оукбридж ще ви посрещнат. Изпращам ви пет лири за пътни разноски.

Искрено вата
Уна Нанси Оуън.“

Най-отгоре ясно се четеше адресът на подателя: *Негърският остров, Стикълхейвън, Девън...*

Негърският остров! В последно време вестниците не пишеха за нищо друго! Всевъзможни намеци и какви ли не слухове се носеха. Повечето навярно бяха лъжливи. Изглежда, къщата действително бе построена от някой разточителен милионер, превърнал я в символ на разкоша.

Уморена от наскоро приключилата тежка учебна година, Вера Клейторн си мислеше: „Животът трудно може да предложи нещо

1. *Contadini* (ит.) – селяни. – Б. пр.

интересно на една учителка по физкултура в посредствено училище... Поне да можех да си намеря работа на по-прилично място.“

„Добре че ми попадна и тази – сепна се тя от пролазилия в душата ѝ хлад. – Тъй или иначе, бях подследствена и кой ще обърне внимание, че от мен бе снето всяко подозрение.“

Дори я бяха поздравили за самообладанието и проявената смелост. Не можеше да се надява на по-добър изход. И мисис Хамилтън се беше държала така мило... само Хуго... Не, сега няма да мисли за Хуго!

Въпреки горещината в купето, най-неочаквано тя потрепери при мисълта за морето. В съзнанието ѝ ясно се открие картина. Главата на Сирил ту се скрива, ту се показва над вълните недалеч от скалата... скрива се, показва се... скрива се, показва се... С ритмичен замах на добре трениран плувец тя приближава към него, но вече знае, че няма да успее...

Морето... топла галеща синева... дълги утрини, прекарани на пясъка... Хуго... Хуго, който ѝ се обясни в любов...

Не, няма да мисли за Хуго...

Тя отвори очи и намръщено погледна мъжа отсреща. Висок, мургав, със светли, доста наблизко разположени очи, с дръзка, почти жестока извивка на устните.

„Мога да се обзаложа, че е посетил интересни места и немалко е видял...“ – помисли си тя.

III

Филип Ломбард спря само за миг проникателните си очи върху момичето отсреща и това му бе достатъчно, за да го прецени: „Хубавичка... прилича на детска учителка.“

„Хладнокръвна – мина му през ума, – такива момичета умеят да отстояват своето в любов или омраза. Любопитно би било да си премерим силите...“

Той смръщи вежди. Излишно е да задълбава. Други грижи има сега. Трябва да мисли само за работата си.

Какво ли се крие зад всичко това? – запита се за пореден път. На всичките му въпроси дребничкият евреин бе отговорил с недомлъвки.

– Съгласен ли сте, капитан Ломбард?

– И тъй, предлагате сто лири?

Бе задал въпроса небрежно, все едно сумата не беше от значение.

Сто лири, когато той буквално нямаше какво да яде! Искаше му се да вярва, че поне еврейният е наясно с нещата... Става ли дума за пари, тези хора не можеш ги излъга, това бе сигурно.

– И не можете да ми кажете нищо повече? – все така небрежно бе продължил той.

– Не, не мога, капитане. – Айзък Морис категорично бе поклатил плешивата си глава. – Това е всичко, което зная. За моя клиент вие сте човек с добро име, изпаднал в известно финансово затруднение. Упълномощен съм да ви предам сумата от сто лири, като от вас се иска да заминете за Стикълхейвън в Девън. На гарата в Оукбридж ще ви посрещнат. До Стикълхейвън ще пътувате с кола, а оттам с моторница – до Негърския остров. И ще останете на разположение на моя клиент.

– За колко време?

– Не повече от седмица.

– Предполагам, давате си сметка, че не бих се забъркал в нещо незаконно? – И Ломбард бе вперил пронизателните си очи в човека отсреща.

Едва забележима усмивка бе разтеглила тънките устни на мистър Морис, докато гласът му бе останал напълно сериозен.

– Ако сметнете, че това, което ще се иска от вас, излиза извън рамките на закона, вие сте в пълното си право да се откажете.

Проклетият дребосък, как само му се хилеше насреща! Сякаш чудесно знаеше, че за Ломбард спазването на закона невинаги е било *sine qua non*².

Ред бе на Ломбард да се усмихне. Ей богу, на няколко пъти се бе усещал на косъм от опасността! И все пак бе успявал да се измъкне! Всъщност не страдеше от излишни скрупули...

Той не се канеше да поставя условия. Склонен бе да вярва, че ще прекара добре на Негърския остров...

IV

В едно от купетата за непушачи пътуваше мис Емили Брент. По навик седеше с прибрани крака и изправен гръб. За тази шейсет и пет годишна дама изрядната стойка представляваше въпрос на добро възпитание. Баща ѝ, полковник от старата школа, бе особено вискателен в това отношение. Днешните младежи ѝ се струаха възмутително разпуснати

2. *Sine qua non* (лат.) – задължително условие. – Б. пр.

в държането си, а и във всяко друго отношение...

Изцяло проникната от мисълта за собствената си безпогрешност и принципност, мис Брент тържествувашо се наслаждаваше на неудобствата на третокласното купе и непоносимата горещина. Хората са станали толкова придирчиви, каза си. Един зъб не могат да си извадят без упойка, взимат хапчета, ако не могат да заспят, искат да седят само в меки кресла, и то подпрени с куп възглавнички, момичетата отпускат телата си както им дойде и безсрамно се разголюват по плажовете лете.

Мис Брент присви устни. Чувстваше се призвана да служи за пример на някои хора.

Спомни си почивката миналото лято. Тази година обаче щеше да бъде различно. Негърският остров...

Мислено прехвърли съдържанието на писмото, препрочитано толкова пъти.

„Скъпа мис Брент,

Надявай се, не сте ме забравили. Преди няколко години през август бяхме заедно в пансиона в Белхейвън. Толкова добре се разбирахме тогава.

Каня се да открия свой пансион на малък остров недалеч от брега на Девън. Според мен това е една чудесна възможност за хора от доброто старо време да прекарат спокойна почивка с хубава и питателна храна. Далеч от безсрамната разпуснатост и шумната музика до среднощ Искрено ще се радвам, ако дойдете това лято на Негърския остров като моя гостенка. Какво ще кажете за началото на август? Предлагам от осми.

Искрено ваша У.Н.О.“

Как ли ѝ беше името? Подписът бе нечетлив. „Защо някои се подписват с толкова завъртулки?“ – негодуваше Емили Брент.

Тя се опита да си спомни хората, отседнали в пансиона в Белхейвън, където беше прекарала две лета подред. Там се запозна и с онази мила жена, мис... как ли ѝ беше името? Баща ѝ бил теолог. Имаше и една мисис Олтън или Ормън, не, май беше Оливър! Да, наистина Оливър!

Негърският остров! Чела беше нещо във вестника за Негърския остров... за някаква филмова звезда ли се отнасяше, или за милионер американец?

Подобни острови, изглежда, не струваха скъпо – не на всеки

харесват. Хората са привлечени от романтиката, но като поживеят известно време, неудобствата започват да ш дразнят и бързат да се отърват от тях.

„Почивката ще ми излезе без пари“ – каза си Емили Брент. В последно време доходите ѝ силно бяха намалели, да не говорим за неизплатените дивиденди, тъй че подобно предложение съвсем не беше за пре-небрегване. Как не можеше да си спомни нещо повече за тази мисис... да не би пък да беше мис?... Оливър!

V

Генерал Макартър погледна през прозореца на купето. Влакът приближаваше Ексетър, където той трябваше да се прехвърли. Колко време се губи с бавните влакове по тия разклонения! По права линия Негърският остров бе на нищо и никакво разстояние.

Генералът така и не успя да си припомни кой е този Оуън. Очевидно беше близък със Спуф Легард и Джони Дайър. „...тук ще срещнете един-двама стари приятели... ще си поговорим за доброто старо време.“

Е, приятно е да си побъбриш за младите години. Напоследък все му се струваше, че хората го избягнат. И то само заради онези злонамерени слухове! Не му беше леко, за бога... та оттогава бяха минали трийсет години! Армитидж трябва да се е раздрънкал, предположи той, проклетият младеж! Той пък какво ли знае? Както и да е, няма защо да си блъска главата повече! Какво ли не си въобразява понякога човек... Един те погледнал накриво, друг...

Негърският остров доста го бе заинтригувал. Говореше се какво ли не за това място. Нищо чудно да излезе вярно, че Адмиралтейството, или Военното министерство, или пък Въздушните сили са сложили ръка върху острова...

Младият Елмър Робсън, милионерът, очевидно го бе благоустроил. Говореше се, че е похарчил хиляди. Разкош, който малцина могат да си позволят...

Ексетър! Цял час има да чака! А така не му се искаше. Нямахше търпение да продължи.

VI

Доктор Армстронг прекосяваше равнината на Солзбъри, седнал зад волана на своя морис. Чувстваше се много изморен... Всеки успех се заплаща. Помнеше времето, когато е часове прекарваше в своя луксозен кабинет на Харли стрийт – изрядно облечен, с най-модерни инструменти на разположение – и ден след ден очакваше успеха.

И успехът наистина го споходи! Провървя му! Не че не го заслужаваше. Беше способен – ала само това не стига. Нужен е и късмет! Ето че и на него му потръгна! Една вярна диагноза, няколко признателни пациентки – жени с пари и положение в обществото – и полека-лека името му стана известно. „Защо не отидете при Армстронг... много е млад наистина, но е толкова способен... Пам например при кого ли не се прегледа през последните години, а той единствен успя да ѝ помогне!“ Така започна всичко.

Доктор Армстронг бе постигнал целта си. Дните му бяха запълнени с работа. Оставаше му малко свободно време. Ето защо в това августовско утро той с удоволствие напусна Лондон и се отправи към непознатия му остров край брега на Девън. Няколкото дни, които щеше да прекара там, не можеха да се нарекат отпуски. Писмото, с което го канеха, бе доста мъгляво за разлика от приложения чек. Нечувано висок хонорар! Семейство Оуън сигурно тънеха в пари, а поводът изглеждаше незначителен. Съпругът се безпокоеше за здравето на жена си и искаше да разбере мнението на специалист, без да я тревожи излишно. Тя не щяла и да чуе за преглед при лекар. Нервите й...

Нервите! Доктор Армстронг насмешливо вдигна вежди. Тези жени с техните нерви! Какво пък, от това бизнесът само процъфтява. Повечето му пациентки страдаха единствено от скука, но смей да им го кажеш! Тъй или иначе, един лекар винаги има с какво да ги залъже.

– Рядко срещано заболяване (следва някоя дълга дума), но не е страшно. Налага се лечение, но за щастие не е сложно.

В медицината най-важното е доверието в лекаря. А той добре бе овладял това изкуство – умееше да вдъхва вяра и надежда.

Какъв късмет, че успя да се овладее след оная история преди десетина-петнайсет години. Тя едва не го погуби! Тогава не беше на себе си. Преживеният шок го накара да се съвземе. Окончателно престана да пие. За бога, наистина бе на крачка от провала...

В този миг го стресна пронизителен вой на клаксон и край него с

близо осемдесет мили в час профуча огромен спортен долмен. Доктор Армстронг едва не се заби в канавката. Явно някой от ония луди безделници. Как ги мразеше! Ето, това сега малко премеждие ли беше? Проклетият му младок!

VII

Натиснал докрай педала на газта, Тони Марстън пътуваше към морето. „Какъв кошмар са тези коли, които едва-едва пълпят по пътищата – мислеше си той. – Все ще ти се изпречи някой. И непременно в средата на платното! Истинско наказание е да шофираш в Англия... Във Франция е съвсем друго, там можеш да се отпуснеш...“

Дали да спре да пийне нещо или да продължи? Толкова много време има! Остават някакви си стотина мили и нещо. Ще си поръча само един джин с бира. Адски горещ ден!

Сигурно ще е весело на онзи остров, дано времето да се задържи. Кои ли бяха тия Оуън? Трябва да са тъпкани с пари. Хрътката много го бива да надушва богаташи. Но какво друго му остава на човек, щом е без пукната пара.

Дано поне да са осигурили пиене. Не се знае какво можеш да очакваш от хора, които не са се родили с пари, а са ги печелили сами. Слухът, че Гейбриъл Търл е купила Негърския остров, не излезе верен, жалко наистина. Той не би имал нищо против да се присламчи към филмовите среди.

Както и да е, все ще са поканили и някое момиче...

На излизане от хотела той разкърши тяло, прозя се, погледна синьото небе и се качи в долмена си.

Младите жени, покрай които мина, го изгледаха възхитено – хубав, добре сложен, близо метър и осемдесет, с чуплива коса и сини очи, ярко открояващи се на загорялото лице.

Колата с рев се понесе нагоре по тясната улица. Минувачите отскачаха уплашено встрани. По-младите изгледаха със завист скъпата кола.

Антъни Марстън продължи победоносно към своята цел.

VIII

Мистър Блор се качи на пътническия влак от Плимът. Освен него в

купето имаше само един възрастен моряк със сълзящи очи, който в момента спеше.

Мистър Блор внимателно записваше нещо в малко тефтерче.

– Ето я цялата група – промърмори той. – Емили Брент, Вера Клейторн, доктор Армстронг, Антъни Марстън, съдията Уоргрейв, Филип Ломбард, генерал Макартър, кавалер на ордените „Свети Михаил“ и „Свети Георги“, както и на орден за отлична служба. Домашният прислужник и жена му: мистър и мисис Роджърс.

Затвори бележника и го прибра в джоба си. После хвърли поглед към спящия в ъгъла моряк.

„Вероятно е сръбнал малко повече“ – каза си Блор.

После се зае да прехвърля наум онова, което знаеше.

„Не би трябвало да възникнат затруднения – продължаваше да разсъждава той. – Няма начин да се проваля. Надявам се поне видът ми да не събуди подозрения.“

Той се изправи и внимателно се разгледа в огледалото. С тези мустаци приличаше на военен. Лицето му бе почти лишено от изражение. Очите бяха сиви, доста сближени.

„Бих могъл да мина за майор – каза си мистър Блор. – Не, това не бива. Нали онзи старец е военен. Като нищо ще ме усети.“

„Южна Африка! – хрумна му след миг. – Ето го моето амплоа. Никой от тях не е и помиришвал Южна Африка, пък и току-що прочетох онзи пътеводител, така че няма начин да се проваля.“

За щастие в колониите работят какви ли не типове. Готов да се представи за човек, натрупал пари в Южна Африка, Блор чувстваше, че навсякъде биха го приели радушно.

Негърският остров. Помнеше го от дете... Разположен на около мила от брега: огромна скала, пропита с мирис на шили водорасли, по която кацат чайки. Името си дължеше на приликата с човешка глава – мъж с дебели негърски устни.

Странно хрумване – да строиш къща на този остров! В лошо време става страшно. Какво не минава през ума на един милионер!

Старецът в ъгъла се размърда и рече:

– Излезеш ли в морето, нищо не се знае!

– Така си е – побърза да се съгласи мистър Блор. Старецът изхлъца веднъж-дваж и жално продължи:

– Задава се буря.

– Не, приятелю, не. Денят е прекрасен!

– Аз пък ви казвам, че ще има буря – разсърди се морякът. –

Подушвам я.

– Може и да сте прав – примирително рече мистър Блор.

Влакът спря на някаква гара и старецът се изправи несигурно.

– Тука слизам аз...

Той затърси дръжката на вратата и я намери е помощта на мистър Блор. На излизане, примигвайки със сълзящите си очи, вдигна тържествено ръка.

– Бди и се моли! Моли се! Иде съдният ден!

В следващия миг се стовари на перона. Повдигна глава, отново се обърна към мистър Блор и изрече е подчертано достойнство:

– Помни, млади човече! Съдният ден е близо!

Мистър Блор се отпусна на мястото си: „За теб, приятелю, съдният ден е по-близо, отколкото за мен!“ – мислено отвърна той на своя доскорошен спътник.

На мистър Блор и през ум не му минаваше, че може да греши.

ВТОРА ГЛАВА

I

Пред гарата в Оукбридж се бяха събрали няколко души и се оглеждаха нерешително. Отзад чакаха носачите с куфари в ръце.

– Джим! – провикна се един от тях. Шофьорът на едно такси приближи.

– Вие да не сте за Негърския остров? – попита той с мек девънски изговор.

Четиримата пътници потвърдиха едновременно, след което смутено се спогледаха.

Шофьорът предпочете да се обърне към най-възрастния от тях, съдията Уоргрейв:

– За вас са поръчани две коли, сър. Едната ще изчака пътническия влак от Ексетър... не повече от пет минути... С него пристига един господин. Кой от вас е готов да остане? Така ще пътувате по-удобно.

Вера Клейторн, влязла вече в ролята на секретарка, побърза да предложи:

– Вие вървете... аз ще остана.

В погледа ѝ, в тона на гласа се усещаха онези властни нотки, които неизбежно придобиват хората, свикнали да взимат решения. Все едно се намираше на тенискорт сред група покорни ученички.

– Добре тогава – отсече мис Брент и влезе в таксито, чиято врата шофьорът държеше отворена. Съдията Уоргрейв я последва.

– Аз ще остана с мис... – обади се капитан Ломбард.

– Клейторн – уточни Вера.

– Казвам се Ломбард, Филип Ломбард – представи се капитанът.

Носачите нареждаха куфарите, а в колата съдията Уоргрейв заговори своята спътничка с подобаваща сдържаност:

– Чудесно време, нали?

– Да, наистина – отвърна мис Брент.

„Изискан господин – помисли си тя. – Рядко можеш да срещнеш такива в крайморските курорти. Очевидно мисис или мис Оливър общува с подобрани хора...“

– Познат ли ви е този край? – попита съдията.

– Летувала съм в Корнуол и Торки, но никога не съм посещавала

тази част на Девън.

– Аз също идвам тук за пръв път. След миг потеглиха.

– Ако искате, влезте да почакате в колата – предложи шофьорът на второто такси.

– О, не, благодаря – решително отказа Вера. Капитан Ломбард се усмихна.

– Приятно е тук на агънце, освен ако не предпочитате да влезем в сградата.

– Не, не. След задухата във влака тук наистина е чудесно.

– Да, пътуването с влак в такава горещина е голямо изпитание.

– Дано слънчевото време се задържи... Лятото в Англия поднася какви ли не изненади.

– Познавате ли Девън? – попита Ломбард, като не можа да измисли нещо по-оригинално.

– Не, не съм идвала преди. – И в желанието си да изясни час по-скоро своето положение, побърза да добави: – Не съм се срещала и с работодателката си.

– Вашата работодателка ли?

– Ами да. Ще бъде секретарка на мисис Оуън.

– Разбирам. – В държането му веднага настъпи промяна, макар и едва забележима. Той се отпусна и тонът му стана по-уверен. – Доста необичайно, не мислите ли?

– О, не – засмя се Вера. – Секретарката ѝ внезапно заболяла, обадила се в бюрото да ѝ намерят заместничка и те изпрацат мен.

– Значи тъй. А ако работата не ви хареса?

– Наета съм временно – отново се засмя Вера. – Само за ваканцията. Иначе работя в девическо училище. Изгарям от любопитство да видя Негърския остров. Доста писаха за него. Наистина ли е толкова интересен?

– Не зная. Не съм го виждал.

– Така ли? Предполагам, семейство Оуън са страшно привързани към него. Що за хора са те? Разкажете ми нещо за тях.

„Ама че неловко положение – помисли си капитанът. – Откъде да знам трябва ли да съм се срещал с тях?“

– По ръката ви пълзи оса. Не мърдайте! – Той замахна уверено. – Край, прогоних я.

– Благодаря ви. Много оси има това лято.

– Сигурно е от горещината. Знаете ли кого чакаме?

– Нямам никаква представа.

В този момент навлизащият в гарата влак пронизително изсвири.

– Това може би е нашият влак – каза Ломбард.

Откъм перона се зададе висок старец с войнишка стойка. Прошарената му коса бе ниско подстригана, белите мустаци – добре поддържани.

Носачът, олюлявайки се под тежестта на големия кожен куфар, го поведе към Вера и Ломбард.

Младата жена пристъпи уверено напред и се представи:

– Аз съм секретарката на мисис Оуън. Колата ни чака. А това е мистър Ломбард – добави тя.

Бледосините очи, запазили своята пронизателност въпреки напредналата възраст, изпитателно огледаха Ломбард. Един наблюдателен човек веднага би прочел в тях оценката на стареца: „Добре изглежда. И все пак в него има нещо...“

Тримата се качиха в таксито. Колата пое по опустелите улици на Оукбридж и скоро излезе на шосето за Плимът. След около миля свиха по криволичещ черен път, стръмен, тесен, обгърнат от зеленина.

– Не познавам тази част на Девън – обади се генерал Макартър. – Моето малко имение е в източния му край, до самата граница с Дорсет.

– Много е красиво тук – въздъхна Вера. – Хълмове, червена земя и тази зеленина, всичко е толкова вкусно.

– За мен е прекалено закътано – намеси се Ломбард. – Предпочитам по-открити места, където нищо не спира погледа.

– Вие май доста сте скитали по света, познах ли? – запита генерал Макартър.

– Бил съм тук и там – сви рамене капитанът.

А наум си каза: „Още малко и ще ме попита на колко съм години и дали съм участвал във войната. Тия старчоци само това ги вълнува.“

Но генерал Макартър дори не спомена войната.

II

Изкачиха се по стръмния склон на някакъв хълм, сетне се спуснаха от другата му страна и се озоваха в Стикълхейвън – скупчени малки къщи и една-две рибарски лодки, изтеглени на брега.

И ето, за пръв път съзряха Негърския остров, огрян от лъчите на залязващото слънце.

– Колко навътре в морето е! – възкликна Вера. Представата ѝ за

острова бе съвсем друга. Очакваше да

го види близо до брега, с бяла къща, гостоприемно разтворила врати. От пътя не се виждаше никаква сграда. Различаваха се само мрачните очертания на скалния силует – гигантско подобие на негърска глава. В цялата картина се таеше нещо зловещо. Младата жена зиморничаво потърпна.

Пред малката кръчма „Седем звезди“ бяха седнали трима души. Попрегърбената фигура на съдията се набиваше в очи, не по-малко интригуваща бе изправената стойка на мис Брент, третият бе едър, грубоват на вид мъж, който направи крачка напред и ги заговори:

– Решихме да ви изчакаме. Ще пътуваме заедно. Позволете да ви се представя. Името ми е Дейвис. Роден съм в Натал, Южна Африка, ха-ха! – Той гръмко се засмя.

Съдията Уоргрейв го изгледа с нескрита досада. Сякаш всеки момент щеше да се разпoredи съдебната зала да бъде опразнена. Очевидно и мис Брент се отнасяше с недоверие към хората от колониите.

– Някой иска ли да пийне нещо, преди да отплаваме? – понита мистър Дейвис като гостоприемнен домакин.

Поканата му остана без отговор.

– Да тръгваме тогава – предложи той и махна с ръка. – Любезните стопани сигурно вече ни очакват.

При добро желание той вероятно щеше да забележи странното притеснение, обхванало групата. Като че самото споменаване на техните домакини ги сковаваше.

В отговор на дадения от Дейвис знак подпрелият се на зида човек се приближи. Походката му издаваше, че е моряк. Мъжът имаше обветрено лице и тъмни очи, чийто поглед трудно можеше да бъде срещнат.

– Готови ли сте за тръгване? – попита той с характерния за жители на Девън мек изговор. – Лодката ни чака. Ще дойдат още двама господа, но те ще пътуват с колите си. Мистър Оуън поръча да не се бавим заради тях.

Всички се изправиха. Водачът им тръгна напред по каменния кей, за който бе завързана малка моторница.

– Много е малка тази лодка – възкликна Емили Брент.

– Хубава ми е лодката, мадам – увери я собственикът. – С нея спокойно можете да стигнете чак до Плимът.

– Но ние сме много хора – намръщи се съдията Уоргрейв.

– Може да побере още толкова, сър.

– Няма нито страшно – успокои ги Ломбард с приятен глас. –

Времето е прекрасно, а морето – тихо.

Макар и не напълно убедена, мис Брент се остави да я настанят в лодката. Спътниците ѝ я последваха. Все още никой от групата не нравеше опит да се сближи с останалите. Сякаш всеки бе изпълнен с подозрение към другите.

Морякът се готвеше да отгласне лодката от стената на кея, но внезапно спря.

По стръмната селска уличка се бе задала кола. Толкова мощна и толкова красива, сякаш не беше истинска. Зад волана седеше млад мъж с разрошени от вятъра кестеняви коси. Огрян от лъчите на залязващото слънце, той приличаше на млад бог, на герой от северна сага.

Пронизителният вой на клаксона отекна в скалистия залив.

Фантастична гледка! Антъни Марстън сякаш идеше от някакъв не-реален свят. Много скоро мнозина от присъстващите щяха да си припомнят този миг.

III

Седнал до мотора, Фред Наракот наблюдаваше чудаците, които бе качил в лодката си. Не така си представяше той гостите на мистър Оуън. Очакваше да са далеч потискани. Елегантни жени, мъже в летни спортни костюми, всичките много богати и високомерни.

По нищо не приличаха на гостите, които посещаваха Елмър Робсън. Слаба усмивка озари лицето на Фред. На това му викаше той истински гуляй. Какво пиене падаше само!

Този мистър Оуън трябва да е съвсем друг човек. Странно наистина, помисли си Фред, никога досега не беше виждал нито мистър Оуън, нито жена му. Те не бяха идвали в селото. Поръчките получаваше чрез мистър Морис, парите също. Наредданията винаги бяха ясни и точни, плащанията не се бавеха, и все пак имаше нещо тъмно в цялата работа. Май и във вестниците писаха. Наракот вече бе убеден, че не му е чиста работата на новия собственик.

Може би все пак мис Гейбриъл Търл бе купила острова. Наракот бе склонен да се откаже от това предположение, като огледа пътниците. Едва ли някой от тях имаше нещо общо с филмова звезда.

Той безстрастно изучаваше лицата им.

Една стара мома – вкисната донемайкъде. Много такива беше срещал. Бас държеше, че е голяма проклетия. Възрастният господин беше

военен, това отдалеч си личеше. Младата дама бе хубавичка, но съвсем обикновена, без никакъв блясък. Не можеше да се сравнява с красавиците от Холивуд. Грубоватият веселяк не беше истински джентълмен. Бивш търговец, нищо повече, каза си Фред. Онзи до него, измършавял и с неспокоен поглед, виж, той беше интересна птица. Нищо чудно да е някой от киното...

Един-единствен от тия в лодката му се струваше приемлив. Онзи, който пристигна последен с колата. Каква кола само! Такава досега не беше се мяркала в Стикълхейвън. Трябва да струва сума пари. Това се вика мъж на място. В богато семейство е роден – личи си. Ако и останалите бяха като него, виж, тогава друга работа.

Като си помисли човек, всичко е доста странно, дори подозрително...

IV

Моторницата разпени водата край брега и спря. Най-последе видяха къщата. От южната страна островът изглеждаше съвсем друг. Брегът плавно се спускаше надолу. Сградата бе обърната на юг, ниска и нашироко застроена, с модерна фасада и огромни прозорци, пропускащи обилна светлина.

Изумителна къща, за каквато може само да се мечтае!

Фред Наракот изключи мотора и лодката леко се плъзна в заливчето между скалите.

– Сигурно не е лесно да акостирате тук при лошо време – подхвърли сухо Филип Ломбард.

Забележката му сякаш развесели Фред.

– До острова не може да се припари, когато духа от югоизток. Случвало се е повече от седмица да остане недостъпен.

„Вероятно снабдяването е трудно – помисли си Вера Клейторн. – Това е то да живееш на остров. Човек трябва да мисли предварително за всичко.“

Дъното на лодката застърга в скалата. Фред Наракот и Ломбард първи слязоха и помогнаха на другите да стъпят на сушата. Наракот завърза лодката за халка в скалата, сетне поведе гостите нагоре по стъпалата, издълбани в самия камък.

– Очарователно местенце! – възкликна възторжено генерал Макартър, ала се чувстваше някак неспокоен. Имаше нещо необяснимо.

Когато стъпиха на терасата, хората се поободриха. Пред отворената врата на къщата ги очакваше почтителен прислужник и неговата сериозност им вдъхна увереност. Къщата наистина беше много красива, пък и от терасата се откриваше прелестна гледка...

Прислужникът пристъпи напред и леко се поклони. Беше висок и слаб, с посивели коси и твърде достолепен вид.

– Моля, последвайте ме!

В просторния салон бяха сервирани напитки. Наредените бутилки повдигнаха духа на Антъни Марстън. Тъкмо се питаше какво търси сред тия чудаци. Неговата среда бе съвсем различна! Какво ли е имал предвид Хрътката, за да го събере с тези тук? Е, поне пиенето е на ниво. Не липсва и лед.

Какво се бе разбърлил прислужникът?

Мистър Оуън... за жалост възпрепятстван... щял да пристигне едва утре... наредил нищо да не липсва на гостите... Стайте им били готови. Вечерята сервират в осем...

V

Мисис Роджърс поведе Вера към стаята ѝ на горния етаж. В дъното на коридора отвори някаква врата и я въведе в луксозно обзаведена спалня с огромен прозорец, обърнат към морето, и друг, който гледаше на изток. Младата жена радостно възкликна.

– Надявам се, всичко е по ваш вкус, мис?

Вера се огледа. Куфарите бяха донесени, багажът – разопакован. През отворената врата насреща се виждаше банята, облицована с бледосини плочки.

– Благодаря ви, всичко е наред.

– Ще ми позвъните, ако имате нужда от нещо, нали, мис?

Мисис Роджърс имаше плътен монотонен глас. Вера я огледа с любовитство. Толкова е бледа, сякаш кръв не тече във вените ѝ, истински призрак! А иначе е дори достолепна на вид с тази опъната назад коса и черната рокля. Очите ѝ бяха необикновено светли, а погледът им като че ли никъде не смееше да се задържи.

„Изглежда уплашена до смърт“ – помисли си Вера.

Точно така, жената умираше от страх!

Вера усети, че я полазват тръпки. От какво ли, за бога, се боеше тази жена?

– Аз съм новата секретарка на мисис Оуън – каза любезно Вера. – Предполагам, това ви е известно.

– Не, мис, нищо не зная. Оставен ми е само списък на дамите и господата с разпределението на стаите.

– Мисис Оуън не спомена ли моето име? Мисис Роджърс премига.

– Аз самата не съм виждала още мисис Оуън. Ние с мъжа ми пристигнахме само преди два дни.

„Невероятни са тия двамата“ – помисли си Вера. А гласно изрече:

– Кой друг работи в къщата?

– Само аз и Роджърс, мис.

Вера се намръщи. Осем души ще гостуват в къщата – десет заедно с домакиня и домакинята, – а само двама прислужници.

– Добра готвачка съм, а Роджърс умее всичко. И аз не знаех, че ще има толкова гости.

– Смятате ли, че ще се справите?

– О, да, мис. Но ако има често толкова много посетители, може би мисис Оуън ще наеме допълнителна прислуга.

– Надявам се – каза Вера.

Мисис Роджърс тръгна към вратата. Стъпватے съвършено безшумно, сякаш сянка излезе от стаята.

Вера приближи до прозореца и седна. Обземаше я нарастващо безпокойство. Всичко изглеждаше тъй странно. Отсъствието на семейство Оуън, бледата като призрак мисис Роджърс. И гостите!... Да, и гостите изглеждаха странни. Твърде необичайна компания.

„Поне да се бях срещнала с тези Оуън... – помисли си Вера. – Що за хора ли са?“

Младата жена стана и закричи тревожно напред-назад.

Безупречно наредена стая. Обзаведена модерно до най-малката подробност. Ослепително бели килими върху лъснатия паркет... пастелен цвят на стените... дълго огледало с лампи от двете страни. Полица над камината без никакви украшения по нея, освен голяма мечка от бял мрамор – съвременна скулптура, в която бе поставен часовник. Над камината в блестяща хромирана рамка бе поставен лист пергамент с някакво стихотворение.

Вера се зачете в него. От дете помнеше тази детска песничка.

Десет малки негърчета похапнаха добре.

Задави се едното, сега са девет те.

Девет малки негърчета до късно поседяха.

Заспа едното непробудно и вече осем бяха.
 Осем малки негърчета пътуваха из Девън.
 Едното там остана и върнаха се седем.
 Седем малки негърчета сякоха дърва.
 Съсече се едното, остана без глава.
 Шест малки негърчета гощаваха се с мед.
 Жилна го пчела едното – ето ти ги пет.
 Пет малки негърчета правото увлече.
 Едното стана съдия и четири са вече.
 Четири малки негърчета поеа по море.
 Заплесна се едно и три са само те.
 Три малки негърчета с животните играят.
 Мечокът смачка там едно, та две са най-накрая.
 Две малки негърчета подскочат край водата.
 Едно издъхна на брега – такава му била съдбата.
 Едно малко негърче останало само.
 Обеси се и ето вече, че няма ни едно.

Вера се усмихна. Естествено! Та това е Негърският остров.

Тя отново седна край прозореца и се загледа към морето. Колко необятно беше то! От нейния прозорец суша не се виждаше... само безбрежна морска синева... леко развълнувана под лъчите на залязващото слънце.

Морето, съвсем спокойно днес... понякога е тъй жестоко... Морето, което те тегли надолу към своите бездни... Удавен... намерили го удавен... в морето... удавен... удавен...

Не, тя не иска да си спомня... не иска да мисли за това!

То е вече минало...

VI

Доктор Армстронг пристигна на Негърския остров тъкмо когато слънцето потъваше зад хоризонта. По пътя се бе разговорил с лодкаря, някакъв местен човек. Любопитен бе да узнае нещо повече за собствениците, но колкото и странно да бе, Наракот не можа да му каже почти нищо. А може би не искаше. Разговорът се въртеше около времето и риболова.

Армстронг се чувстваше изтощен от дългото шофиране. Очите го боляха. Беше се движил все на запад срещу слънцето.

Наистина беше уморен. Спокойствието на морето – тъкмо това му бе нужно сега. Искаше му се да прекара една дълга почивка. Но не можеше да си го позволи. Парите не бяха пречка, разбира се, просто не биваше да отсъства продължително. Днес хората бързо те забравят. Точно сега, когато усилията му се възнаграждаха, нямаше право да изчезне.

„Поне тази вечер мога да си мисля, че съм дошъл за дълго... че съм напуснал Лондон и Харли стрийт и всичко останало.“

Всеки остров създава впечатление за някаква приказност, в самата дума се крие вълшебство. Връзките със света прекъсват, малкият къс земя се превръща в отделен свят. Свят, от който сякаш никога няма да се върнеш...

„Напускам обикновения живот“ – каза си той.

Усмихна се и започна да гради планове, фантастични планове за бъдещето. Все така усмихнат, той се изкачи по издълбаните в камъка стъпала.

На терасата бе седнал възрастен господин. Армстронг познаваше отнякъде този човек. Къде бе срещал това жабешко лице, врат като на костенурка, тази прегърбена фигура... и бледите проникателни малки очи? Да, разбира се, съдията Уоргрейв. Някога бе давал показания пред него. Обикновено изглеждаше полузаспал, но станеше ли дума за някоя буква от закона, умът му заработваше безотказно. Умееше да се наложи на съдебните заседатели – говореше се, че е способен да им внуши каквото пожелае. Веднъж-дваж бе успял да изтръгне от тях твърде необичайни присъди. Някои го наричаха „съдия-палач“.

Кой можеше да предположи, че ще се срещнат тук... сякаш накрай света?

VII

„Армстронг? – каза си съдията Уоргрейв. – Беше свидетел веднъж, помня го. Много точен и предпазлив. Докторите са големи глупаци. А най-вече тези от Харли стрийт.“ И той с несдържана злоба си припомни неотдавнашния си разговор с един мазен лицемер от същата тази улица.

– Напитките са в салона – изръмжа съдията.

– Първо ще отида да изкажа почитанията си на нашите домакини.

Съдията отново притвори очи и напълно заприлича на влечуго.

– Това е невъзможно – промърмори той.

– Че защо? – учуди се Армстронг.

– Няма нито домакин, нито домакиня. Положението е доста странно. Не ми е ясно какво става тук.

Доктор Армстронг го изгледа продължително. Вече беше решил, че старецът е заспал, когато Уоргрейв отново се обади:

– Познавате ли Констанс Кълмингтън?

– Мисля, че не.

– Няма значение. Твърде странна личност... почеркът ѝ е абсолютно нечетлив. Тъкмо се питах дали правилно съм разбрал поканата.

Доктор Армстронг поклати глава и продължи нагоре към къщата.

„Констанс Кълмингтън – повтори наум съдията. – Вятърничава като всяка жена.“

Мисълта му се насочи към двете гостенки – дръпнатата стара мома и секретарката. Момичето не го интересуваше – самоуверено нахално девойче. Всъщност жените бяха три заедно с Роджърс. Странно същество. Изглеждаше уплашена до смърт. Почтено семейство, пък и си разбират от работата.

В този миг Роджърс излезе на терасата.

– Дали очакват лейди Констанс Кълмингтън? – попита съдията.

Роджърс се втренчи в него изненадано.

– Не, сър... Поне на мен не ми е известно.

Съдията повдигна вежди и изсумтя.

„Негърски остров, а? – помисли си той. – Всичко е ясно като негър в тъмното.“

VIII

Антъни Марстън влезе в банята. Предвкушаше удоволствието от горещата вода. Целият се бе схванал от дългото шофиране. Не мислеше почти за нищо. Той беше човек на чувствата... и на действието.

„Ще трябва да издържа“ – напомни си той и проходи всяка мисъл от съзнанието си.

Гореща вана... умората ще изчезне... ще се избърсне... след това коктейл... и вечеря.

А после?

IX

Мистър Блор връзваше вратовръзката си. Не беше сръчен в тези неща.

Добре ли изглежда? Доволен беше от вида си.

Тия хора не бяха проявили особена любезност към него... Как само се споглеждаха... като че ли вече знаеха...

Сега всичко беше в негови ръце.

Сигурно ще се справи.

Вдигна очи към детската песничка, поставена в рамка над камина-та. Добро хрумване!

„От дете помня този остров – помисли си. – Кой да предположи, че ще се нагърбя с подобна работа, и то точно тук? Може би е добре, дето човек не знае отнапред какво го чака.“

X

Генерал Макартър се мръщеше на отражението си в огледалото.

По дяволите, цялата тази история беше страшно подозрителна! Не това очакваше той...

Като нищо щеше да намери извинение... да зареже всичко и да си замине.

Но моторната лодка се бе върнала на брега.

Няма как, трябваше да остане.

Този Ломбард например... доста е съмнителен. Не му е чиста съвестта. Бе готов да се закълне, че преценката му е правилна.

XI

Гонгът удари за вечеря, Филип Ломбард излезе от стаята си и тръгна към стълбите. Пристъпваше като пантера – плавно и безшумно. В него наистина имаше нещо котешко. Приятен наглед хищник.

Той се подсмивва.

Значи цяла седмица?

Твърдо бе решил да се позабавлява добре.

ТРЕТА ГЛАВА

I

Вечерята беше към края си.

Храната бе вкусно приготвена, а виното – отлично. Роджърс се ока-
за съвършен прислужник.

Настроението на гостите се беше подобрило чувствително.
Разговаряха по-свободно, дори сърдечно.

Отпуснал се от прекрасното вино, съдията Уоргрейв бе станал заба-
вен. Доктор Армстронг и Тони Марстън с удоволствие слушаха хапли-
вите му коментари. Открили, че имат общи познати, мис Брент и гене-
рал Макартър бърбеха приятелски. Вера Клейторн проявяваше жив ин-
терес към Южна Африка, а мистър Дейвис обстойно отговаряше на въ-
просите ѝ. Ломбард бе мълчалив слушател на техния разговор. Веднъж-
дваж замислено примижа. От време на време погледът му внимателно
се спираше върху нечие лице.

– Странни фигурки – неочаквано се обади Антъни Марстън.

В средата на кръглата маса върху стъклена поставка бяха подреде-
ни няколко дребни порцеланови статуетки.

– Негърчета – продължи Тони. – Негърски остров. Предполагам за-
това са тук.

Вера се наведе, за да ги разгледа отблизо.

– Интересно, колко ли са? Ама че забавно! – възкликна тя. – Това
трябва да са десетте малки негърчета от детската песничка. Има я в ста-
ята ми в рамка над камината.

– В моята също – обади се Ломбард.

– И в моята.

– И в моята.

Оказа се, че всички имат в стаята си песничката.

– Забавно хрумване! – заключи Вера.

– Детинщина! – промърмори съдията Уоргрейв и си наля още вино.

Емили Брент и Вера Клейторн се спогледаха. Двете се изправиха
едновременно и се оттеглиха в салона.

Вратите към терасата бяха отворени. Откъм морето се носеше шу-
мът на приболя.

– Обичам този звук – каза Емили Брент.

– Аз пък го мразя! – отсече Вера.

Мис Брент изненадано я погледна и Вера се изчерви. За миг се овладя и додаде:

– Тук едва ли е много приятно по време на буря.

– През зимата вероятно затварят къщата. Сигурно е трудно да задържат прислугата.

– То и без това не е лесно да се намерят прислужници.

– Провървяло й е на мисис Оливър с тези двамата. Жената е добра готвачка.

„Чудно как възрастните винаги объркват имената“ – помисли си Вера, след което добави:

– Да, мисис Оуън е имала късмет.

Емили Брент бе извадила ръкоделие от чантата си. Готвеше се да вдене иглата, но се сепна:

– Оуън? Оуън ли казахте?

– Да.

– Не познавам човек с такова име.

– Но нали... – изумено я погледна Вера.

Младата жена не успя да довърши. Вратата се отвори и господата се присъединиха към тях. Роджърс ги следваше с кафето.

Съдията се настани недалеч от Емили Брент, а Армстронг седна при Вера. Тони Марстън приближи до отворения прозорец. С чистосърдечно изумление Блор се загледа в малка бронзова фигурка – очевидно не можеше да разбере дали тези странни ръбове са изображение на женски форми. Генерал Макартър бе опрял гръб в полицата на камината и подръпваше замислено мустаците си. Вечерята наистина беше чудесна. Това бе подобрило настроението му. Ломбард разливаше един брой на „Пънч“, който взе от масичката, отрупана с вестници и списания.

Роджърс сервираше. Кафето беше чудесно – силно и горещо.

След обилната вечеря всички се бяха почувствали доволни от себе си и от живота. Стрелките на часовника показваха девет и двамайсет. В стаята цареше тишина. Спокойна, омиротворителна.

В този миг се разнесе Гласът. Неочакван, неестествен, пронизващ...

„Дами и господа! Моля за тишина!“

Всички в стаята се стъписаха. Започнаха да се оглеждат, задириха с очи източника на гласа. Чий бе този глас?

„Обвинени сте в следните престъпления – продължи непознатият.

Едуард Джордж Армстронг – за това, че на 14 март 1925 година

е предизвикал смъртта на Луиза Мери Клийс;

Емили Карълайн Брент е отговорна за съдбата на Биатрис Тейлър, починала на 5 ноември 1931 година;

Уилям Хенри Блор е причинил смъртта на Джеймс Стивън Лендор на 10 октомври 1928 година;

Вера Елизабет Клейторн – на вашата съвест тежи Сирил Огилив Хамилтън, загинал на 11 август 1935 година;

Филип Ломбард – виновен сте за измирането на двадесет и един души от източноеафриканско племе;

Джон Гордън Макартър – на 14 януари 1917 година вие изпратихте на явна гибел Артър Ричмънд, любовник на вашата жена;

Антъни Джеймс Марстън – на 14 ноември миналата година убихте Джон и Луи Кум;

Томас Роджърс и Етел Роджърс – през май 1929 година вие станяхте причина за кончината на Дженифър Брейди.

Лорънс Джон Уоргрейв – заради вас умря Едуард Ситън през юни 1930 година.

Обвиняеми, можете ли да кажете нещо в своя защита? “

II

Гласът замлъкна.

След първия миг на вцепенение се разнесе оглушителен трясък! Роджърс бе изпуснал подноса с кафето.

Само секунда по-късно някъде отвън се чу писък и шум от падането на нещо тежко.

Ломбард реагира пръв. Скочи към вратата и широко я отвори. На прага, свита на кълбо, лежеше мисис Роджърс.

– Марстън! – извика Ломбард.

Антъни изтича да му помогне. Двамата мъже вдигнаха прислужницата и я внесоха в салона.

Доктор Армстронг бързо се приближи. Помогна да я сложат на дивана и се наведе над нея.

– Нищо сериозно. Само е припаднала. Всеки миг ще дойде на себе си.

– Донесете малко бренди – обърна се Ломбард към Роджърс.

– Да, сър – успя да прошепне Роджърс с преbledняло лице и треперещи ръце. После бързо излезе от стаята.

Вера извика:

– Кой говореше? Откъде? Гласът звучеше... звучеше...

– Какво става тук? – запелтечи генерал Макартър. – Що за шега беше това?

Ръката му трепереше. Раменете му бяха безпомощно отпуснати. За няколко минути се бе състарил с десет години.

Блор попиваше с кърпа потта от лицето си.

Единствени съдията Уоргрейв и мис Брент изглеждаха сравнително спокойни. Емили Брент седеше изправена както обикновено, с високо вдигната глава. Само на бузите ѝ се бяха появили две тъмночервени петна. Съдията бе заел обичайната си поза, с глава, хлътнала между раменете. Леко почесваше едното си ухо. Възбудата му личеше единствено по очите – трескавият му бдителен поглед не пропускаше нищо от онова, което ставаше в стаята.

Отново Ломбард пръв пристъпи към действие. Армстронг бе зает с припадналата прислужница и това му даде възможност да поеме инициативата.

– Чий беше гласът? Говореше оттук.

– Кой го изрече? – извика Вера. – Кой? Не беше никой от нас.

Сега и Ломбард, също като съдията, внимателно огледа стаята. Спря очи на отворения прозорец и решително поклати глава. Изведнъж погледът му се проясни. С няколко крачки той се приближи до камината, където имаше малка врата, отвеждаща в съседна стая.

Той сграбчи дръжката и рязко отвори вратата. В следващия миг възкликна:

– Ето какво било!

Останалите тутакси го последваха, само Е мил и Брент не помръдна от стола си.

В съседната стая видяха маса, поставена близо до стената към салона. Върху нея имаше грамофон – старомоден, с голяма фуния, опряна в стената, където Ломбард откри три малки, едва забележими дупки. Той върна иглата към ръбчето на черния диск и гласът прозвуча отново: „*Обвинени сте в следните престъпления...*“

– Спрете го! – изкрещя Вера. – Спрете го! Какъв ужас!

Ломбард тутакси изпълни молбата ѝ.

– Безсрамна и жестока шега – облекчено въздъхна доктор Армстронг.

– Значи смятате, че е шега, така ли? – попита тихо, но отчетливо съдията Уоргрейв.

– Какво друго? – Докторът впи поглед в него.

Съдията поглади замислено горната си устна.

– Все още не мога да определя.

– Вижте – прекъсна го Марстън, – забравяме нещо важно. Кой, по дяволите, е пушал плочата?

– Да, това трябва да се изясни – промърмори Уоргрейв и тръгна обратно към салона. Другите го последваха.

Роджърс тъкмо влизаше с чаша бренди. Почтително се обърна към мис Брент, приведена край стенещата му съпруга.

– Позволете, мадам. Искам да говоря с нея... Етел, всичко е наред. Чуваш ли ме? Хайде, съвземи се.

Мисис Роджърс дишаше учестено. Очите ѝ, разширени от ужас, се стрелкаха ту към едно, ту към друго от надвесените лица.

– Овладей се, Етел! – настоятелно повтори мъжът ѝ.

– Скоро ще ви мине, мисис Роджърс – успокои я лекарят. – От уплахата е.

– Припаднах ли, сър?

– Да.

– Какъв ужасен глас... ужасен... Сякаш четеше присъда! – Лицето ѝ отново пребледня, клепачите затрепкаха.

– Къде е брендито? – нетърпеливо попита доктор Армстронг.

Роджърс го бе оставил на малката масичка. Някой подаде чашата на лекаря и той се надвеси над борещата се за въздух жена.

– Ето, изпийте това, мисис Роджърс.

Жената се задави и с мъка преглътна. Без съмнение алкохолът ѝ подейства добре. Лицето ѝ възвърна нормалния си цвят.

– Сега съм по-добре – каза тя. – Страшно се уплаших.

– Естествено – побърза да я успокои мъжът ѝ. – Аз също се уплаших. Изпуснах дори подноса. Какви лъжи само! Как смее...

Някой се изкашля и му попречи да довърши. Лека суха кашлица, която подейства на Роджърс като плесница. Той впи поглед в съдията, който отново се покашля.

– Кой включи грамофона? Вие ли, Роджърс?

– Не знаех какво има на плочата! – извика прислужникът. – За бога, наистина не знаех, сър. Иначе не бих го направил.

– Може и да е вярно. Все пак по-добре е да ни обясните.

Роджърс извади кърпа и попи потта от лицето си.

– Само изпълнявах нарежданията, сър... това е всичко.

– Чие нареждане?

– На мистър Оуън.

– Искам да бъде наясно. Какво точно ви нареди мистър Оуън?

– Беше ми поръчано да поставя плочата на грамофона. Намерих я в едно от чекмеджетата. Жена ми трябваше да пусне грамофона, когато влезе да поднесе кафето.

– Гледай ти...

– Но това е самата истина, сър. Кълна се. Не знаех каква е тази плоча... дори не съм предполагал. Имаше някакъв надпис... Мислех, че е музика.

Съдията вдигна поглед към Ломбард.

– Има ли надпис?

Ломбард кимна. Внезапно се усмихна, показвайки остриите си бели зъби.

– Има, сър: „Лебедова песен“...

III

Генерал Макартър не издържа.

– Та това е нелепо! – възмутено се провикна той. – Кой му дава право да хвърля обвинения! Трябва да направим нещо! Този Оуън, който и да е той...

– Там е работата, че не знаем кой е – прекъсна го Емили Брент.

Съдията отново пое нещата в свои ръце. Заговори спокойно и уверено – умение, придобито от дългогодишната работа в съда.

– Ето това трябва да проучим много внимателно. Преди всичко бих ви предложил да заведете жена си в леглото й, Роджърс. После се върнете тук.

– Добре, сър.

– Аз ще ви помогна, Роджърс – предложи лекарят.

Мисис Роджърс запристъпя бавно към вратата, подкрепяна от двамата мъже. Бяха вече вън, когато Тони Марстън подхвърли:

– Не знам какво ще кажете вие, сър, но аз бих пийнал нещичко.

– Аз също – присъедини се Ломбард.

– Ще отида да донеса – каза Тони. Върна се само след секунда-две.

– Намерих таблата готова, и то съвсем наблизко. Генерал Макартър поиска чисто уиски, съдията също.

Всички имаха нужда да се подкрепят. Само Емили Брент пожела чаша вода.

Армстронг се върна при тях.

– Тя вече е по-добре. Дадох ѝ успокоително. И аз бих пийнал нещо.

Скоро мъжете напълниха повторно чашите си. След малко се върна и Роджърс.

Съдията Уоргрейв откри импровизираното заседание.

– И тъй, Роджърс, ние трябва да си изясним нещата. Кой е мистър Оуън?

Роджърс зяпна изумен.

– Той е собственикът, сър.

– Това ми е известно. Но сега искам да разбера какво знаете вие за този човек.

Роджърс поклати глава.

– Нищо не мога да кажа, сър. Виждате ли, аз никога не съм го срещал.

В стаята настъпи леко раздвижване.

– Как така не сте го срещали? – смръщи се генерал Макартър. – Какво искате да кажете?

– Ние с жена ми сме тук само от една седмица, сър. Наеха ни с писмо чрез бюрото. Бюро „Регина“ в Плимът.

– Фирмата е стара и добре известна – позволи си да се обади Блор.

– У вас ли е това писмо? – попита съдията.

– От собственика ли? Не, сър, не го пазя.

– Продължете нататък. Вече разбрахме, че сте тук в отговор на писмо.

– Точно така, сър. Беше посочено точно кога да се явим. Заварихме всичко в пълен ред. Складът беше зареден е храна... нищо не липсваше. Имаше нужда само да се забърше прахът.

– И после?

– Ами нищо, сър. Получихме нареждане, отново с писмо, да приготвим стаите за гости, а вчера със следобедната поща дойде ново писмо. Мистър Оуън ни съобщаваше, че той и съпругата му са възпрепятствани и ще се забавят, а ние да се погрижим за всичко. Даваше ни точни инструкции за вечерята, кога да поднесе кафето и да сложи плочата.

– Поне това писмо пазите ли?

– Да, сър, ето го...

Роджърс извади писмото от джоба си и го подаде на съдията.

– Хм... Бланка от хотел „Риц“, писано е на машина. В следващия миг Блор беше до него.

– Позволете да погледна! – Той дръпна писмото от ръцете на

съдията и внимателно го разгледа.

– Писано е на съвсем нова машина, без никакви дефекти. Листовете са с воден знак... широко разпространен вид. Оттук нищо няма да разберем. Може би има отпечатьци, но не ми се вярва.

Съдията го изгледа заинтригуван.

Антъни Марстън надничаше през рамото на Блор.

– Какво странно име! Улик Норман Оуън. Направо да си изкълчиш езика.

– Много съм ви задължен, мистър Марстън – подразни се съдията. – Насочвате вниманието ми върху една твърде любопитна подробност. – Той изгледа останалите, източил врат като сърдита костенурка. – Крайно време е, струва ми се, всеки от нас да каже каквото знае. Добре би било да започнем със собственика на къщата. Ние сме негови гости. Нека един по един разкажем как се озовахме тук. След кратка пауза Емили Брент първа се реши:

– Всичко започна съвсем необичайно. Получих писмо от жена, подписала се доста нечетливо. Твърдеше, че сме се запознали преди две-три години в някакъв курорт. Останах с впечатлението, че тя се казва Огдън или Оливър. Аз действително познавам една мисис Оливър, а също и една мис Огдън, но съм абсолютно сигурна, че нямам позната на име Оуън.

– Пазите ли това писмо, мис Брент? – попита съдията.

– Да, сега ще ви го донеса.

Минута по-късно тя се върна с писмото.

– Започвам да разбирам – отбеляза Уоргрейв... – Вие, мис Клейторн?

Вера разказа при какви обстоятелства е била наета за секретарка.

– Марстън?

– Получих телеграма. От Бъркли Хрътката, мой приятел. Отначало се изненадах, защото смятах, че е заминал за Норвегия. Съветваше ме да се мярна насам.

Съдията кимна и продължи:

– Доктор Армстронг?

– Бях повикан като лекар.

– Разбирам. Не познавате ли семейството?

– Не. В писмото се споменаваше, че мой колега ме е препоръчал.

– За да придаде правдоподобност. И предполагам, в момента не сте могли да се свържете с въпросния колега.

– Така е, сър.

Ломбард, който в момента се беше втренчил в Блор, внезапно прекъсна „разпита“.

– Хрумна ми нещо.

– Момент, моля – вдигна ръка съдията.

– Да, но аз...

– Всяко нещо с времето си, мистър Ломбард. В момента разследваме обстоятелствата, при които всеки от нас се е озовал тук тази вечер.

– Вие, генерал Макартър, какво ще кажете? Подръпвайки мустациите си, генералът промърмори:

– Получих писмо от този Оуън. Споменаваше мои стари приятели, които щели да бъдат тук, молеше да го извиня за неофициалната покана. Боя се, че съм изхвърлил писмото.

– Мистър Ломбард?

Ломбард трескаво премисляше: дали да разкрие картите си, или не? Бързо взе решение.

– Същата история... Покана... Общи приятели... хванах се веднага. Писмото изхвърлих.

Ред беше на мистър Блор. Като поглаждаше горната си устна, съдията продължи с измамливо благ глас:

– Току-що бяхме подложени на сериозно изпитание. Някакъв анонимен глас ни назова по име и предяви конкретни обвинения. С това ще се занимаем по-късно. Друго искам да изясним сега. Сред споменатите имена беше и това на Уилям Хенри Блор. Но доколкото зная, сред нас няма човек с такова име. Името Дейвис не бе споменато. Какво ще кажете по този въпрос, мистър Дейвис?

Блор смръщи вежди.

– Очевидно съм разкрит. По-добре сам да призная, че името ми не е Дейвис.

– Вие ли сте Уилям Хенри Блор?

– Да, аз съм.

– Искам да добавя още нещо – рече Ломбард. – Не само че се намирате тук под фалшиво име, но, както забелязах тази вечер, вие сте и първокласен лъжец. Заявихте, че сте от Натал, Южна Африка. Смея да кажа, че познавам тази част на света и съм готов да се закълна, че кракът ви не е стъпвал в Южна Африка.

Всички погледи се насочиха към Блор. Гневни, изпълнени с подозрение. Антъни Марстън пристъпи към него със свити юмурици.

– Негодник... Хайде, говори!

Блор отметна глава и стисна челюсти.

– Грешите, господа. Разполагам с необходимите документи и мога да ви ги покажа. Бивш служител съм на Криминално-следствения отдел. В момента ръководя детективно бюро в Плимът. Тук съм служебно.

– Кой ви повика? – попита съдията.

– Същият този Оуън. Получих по пощата значителна сума за пътни разноски, както и инструкции за това, което се очаква от мен. Наредено ми бе да се присъединя към компанията като гост. Разполагах с вашите имена. Мое задължение бе да ви наблюдавам.

– Какви основания изтъкваше Оуън?

– Бижутата на съпругата си. Мисис Оуън, как не! Според мен такава личност въобще не съществува.

Съдията отново поглади с пръст горната си устна, но този път жестът изразяваше одобрение.

– Вашите заключения според мен са напълно основателни. Улик Норман Оуън! В писмото до мис Брент, макар че подписът едва се чете, първите две имена са ясно изписани – Уна Нанси. Както виждате, инициалите са едни и същи. Улик Норман Оуън... Уна Нанси Оуън... т.е. и в двата случая – У.Н.О., тоест „анонимен“.

– Но това е невероятно – извика Вера. – Истинско безумие!

– Да, така е – кимна съдията. – Няма никакво съмнение, че сме поканени от някакъв луд... може би дори опасен убиец.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

За момент в стаята всички замряха. Възцари се тишина, наситена е объркване и страх. Ниският, но ясен глас на съдията ги върна към действителността.

– А сега да продължим нашето разследване. Но преди това искам да ви представя основанията за моето присъствие тук.

Той извади някакъв лист от джоба си и го хвърли на масата.

– Това писмо е подписано с името на моя отдавнашна позната – Констанс Кълмингтън. Не сме се виждали няколко години. Тя замина на Изток. Писмото е изцяло в неин стил – объркано, неясно, настоява да дойда тук, за да се видим, без да споменава почти нищо за домакините. Ще се уверите, че по нищо не се отличава от вашите. Споменавам го само защото е в пълна подкрепа на другите доказателства. От всичко това можем да стигнем до много интересно заключение: Трябва да признаем, че който и да е този, който ни събра тук, поне си е направил труда да научи доста неща за всеки един от нас. Знае за моето приятелство с лейди Констанс и познава нейния стил. Осведомил се е за колегите на доктор Армстронг и за ангажиментите им. Знае прякора на приятеля на мистър Марстън, неговия навик да изпраща необичайни телеграми. Известно му е къде точно мис Брент е прекарала лятото преди две години и с какви хора се е срещнала. Научил е всичко за старите приятели на генерал Макартър.

Съдията направи многозначителна пауза, след което продължи:

– Виждате, че той знае много. И от всичко, което е научил за нас, е съставил своите обвинения.

Салонът се изпълни с развълнувани гласове.

– Куп мръсни лъжи! – изкрещя генерал Макартър. – Клевети!

– Това е несправедливо! Подло! – извика Вера.

– Лъжа... гнусна лъжа! Ние никога не сме... никой от нас... – дрезгаво мълвеше Роджърс.

– Не разбирам какво цели този проклет глупак! – ревеше Марстън.

Съдията Уоргрейв вдигна ръка да ги усмири.

– Чуйте какво ще ви кажа – започна той, като внимателно подбираше думите си. – Нашият неизвестен приятел ме обвинява, че съм

виновен за смъртта на Едуард Ситън. Помня този човек много добре. Гледах делото през юни 1930. Ситън бе обвинен в убийството на възрастна жена. Защитата бе изградена твърде умело, а и самият той направи много добро впечатление на съдебните заседатели. Въз основа на представените доказателства, потвърждаващи безусловно вината му, дадох своето заключение. Съдебните заседатели го признаха за виновен и съобразно тяхното решение аз произнесох смъртна присъда. Защитата обжалва с мотива, че съм подвел съдебните заседатели. Молбата за помилване бе отхвърлена и човекът бе екзекутиран. Заявявам пред вас, че съвестта ми е чиста. Аз просто изпълних дълга си. Наложих заслужено наказание на един справедливо осъден убиец.

Армстронг постепенно си припомни делото Ситън. Всички бяха останали изненадани от присъдата. Преди да завърши делото, Армстронг се бе срещнал със старши адвоката Матюс в някакъв ресторант. „Никой не се съмнява каква ще е присъдата. Повече от сигурно е, че ще бъде оправдан“ – бе го уверил приятелят му. А по-късно Армстронг неведнъж бе чувал хората да казват: „Съдията беше страшно настроен против него. Накара заседателите да му повярват и те му осигуриха присъдата «виновен». Изпирана работа. Старият Уоргрейв познава всяка буква от закона. Сякаш имаше да разчиства лични сметки с подсъдимия.“

Спомените нахлуха в съзнанието на Армстронг. И без да се замисли дали постъпва разумно, той попита:

– Познавахте ли Ситън? Искам да кажа, преди делото? Скритите под надвисналите клепачи очи срещнаха погледа на Армстронг. С ясен и леден глас съдията заяви:

– Не, нищо не знаех за Ситън преди делото.

„Тоя човек лъже – каза си Армстронг. – Сигурен съм, че лъже.“

II

Вера Клейторн заговори с треперещ глас.

– Искам да ви разкажа. За онова дете... Сирил Хамилтън. Бях негова гувернантка. Забранено му бе да се отдалечава от брега. Един ден го изпуснах за малко от очи. Когато го потърсих, Сирил вече плуваше навътре. Хвърлих се веднага в морето... Не успях да стигна навреме... Ужасно беше... Но грешката не беше моя... По време на разследването бях освободена от отговорност. Майката на момчето беше толкова мила с мен. Щом като дори тя не ме упрекна, недоумявам защо трябваше да

чужа онова ужасно обвинение? Не е справедливо, никак не е справедливо...

Гласът ѝ секна и тя горчиво се разплака.

– Хайде, мила, недейте... – Генерал Макартър я потупа по рамото. – Разбира се, че не е вярно. Този човек е луд! Направо е смахнат! Всичко е плод на болния му мозък.

Той се изправи и разкърши рамене.

– Я да оставим тия глупости – проехтя пътният глас на военния. – И все пак, нека да ви кажа... няма нищо вярно, капчица истина няма в това за Артър Ричмънд. Той беше мой офицер. Изпратих го на разузнаване и го убиха. Така е на война. А онова за съпругата ми е злостна клевета. Най-добрата жена на света. Безукорна, предана. В пълния смисъл на думата.

Генералът седна. Треперещата му ръка нервно подръпваше мустациите. Много му беше струвало усилието да говори.

– А за ония туземци... – обади се Ломбард, сякаш развеселен.

– Какво ще ни кажете за тях? – попита Марстън.

– Истина е! – изхили се Филип Ломбард. – Зарязах ги! Бяхме се загубили в джунглата. Трябваше да спасявам кожата си! Заедно с още други двама взехме каквото беше останало от храната и офейкахме.

– Изоставили сте хората си? – строго попита генерал Макартър. – Оставили сте ги да умрат от глад?

– Боя се, че не се държах като истински пука сахиб³. Да опазим собствения си живот е първото ни задължение на тоя свят. Освен това за туземците смъртта не е страшна. В това отношение те са съвсем различни от европейците.

Вера свали ръце от лицето си и го изглежда недоумяващо.

– Оставили сте ги да умрат?

– Да, оставих ги – безгрижният поглед на Ломбард среща нейните пълни с ужас очи.

– Сега ми идва наум... – започна Антъни Марстън нерешително. – Джон и Луси Кум трябва да са онези деца, които блъснах с колата близо до Кеймбридж. Дяволски лош късмет!

– За тях или за вас? – клъвна го съдията.

– Говоря за себе си... Но вие имате право, сър. Горките деца. Беше злополука, разбира се. Появиха се изневиделица. Изтичаха, струва ми се, от някаква къщурка. Отнеха ми шофьорската книжка за цяла година.

3. Пука сахиб (англо-инд.) – добър господар. – Б. пр.

Противна история!

– Големите скорости са твърде опасни! – разгорещи се Армстронг.
– С това бързо каране вие, младите, непрестанно застрашавате живота на хората.

– Проблемът не е в скоростта – безгрижно сви рамене Антъни. – Птищата в Англия са в окаяно състояние. За какво ти е кола, като не можеш да караш бързо? – Той потърси с поглед чашата си, намери я върху масата и си наля ново уиски със сода. – Както и да е – подхвърли през рамо, – нямах никаква вина. Нещастен случай.

III

През цялото време Роджърс неспокойно хапеше устни и кършеше ръце.

– Може ли и аз да кажа, сър – престаши се той.

– Давай, Роджърс – подкани го Ломбард. Прислужникът се изкашля и за пореден път облиза устни.

– Оня глас спомена и мен, и мисис Роджърс, сър. Също и мис Брейди. Капчица истина няма в това, което чухте. Ние с жена ми бяхме край мис Брейди до самата ѝ смърт. Все боледуваше, сър, искам да кажа, от първия ден, когато постъпихме. Онази нощ изви буря, а на нея ѝ стана много зле. Телефонът беше развален. Не успяхме да извикаме лекар. Аз отидох пеша, сър. Но той пристигна твърде късно. Направихме всичко, което беше по силите ни. Предано ѝ служихме, сър. Питайте когото искате. До днес никога не са ни укорявали. Никога.

Ломбард замислено наблюдаваше изкривеното лице на прислужника, сухите му устни, страха в очите му. Спомни си и трясъка на падналия поднос. „На кого ги разправяш тия?“ – мина му през ума, без да го изрича.

– Но след нейната смърт и вие получихте нещо, нали? – без да се церемони, попита Блор.

– Мис Брейди ни остави малка сума в знак на благодарност за преданата ни служба. И защо не, ако смея да попитам?

– Какво ще кажете за себе си, мистър Блор? – подкачи го Ломбард.
– И вашето име беше в списъка.

– Във връзка с Ландор, нали? – Лицето на Блор пламтеше. – Това бе по време на банковия обир... в Лондонската търговска банка.

– Спомням си – намеси се съдията. – Не съм гледал делото, но

случаят ми е известен. Осъдиха Ландор благодарение на вашите показания. Не отговаряхте ли вие за делото от страна на полицията?

– Така беше.

– Ландор бе осъден на доживотна каторга и година по-късно почина в Дартмур. Здравето му беше разклатено.

– Той беше престъпник – заоправдава се Блор. – Беше убил нощния пазач. Разполагахме с необходимите доказателства.

– А вие, струва ми се – процеди съдията, – получихте служебна похвала за умелото водене на предварителното следствие.

– Повишиха ме – намръщи се Блор и важно добави: – Изпълних дълга си.

Внезапно Ломбард се разсмя гръмко и от сърце.

– Ама и ние тук сме се събрали едни... все хора на дълга, стриктно спазващи закона! С изключение на моя милост. А вие, докторе, какво ще кажете за вашето дребно професионално провинение? Криминален аборт, така ли?

Емили Брент го изгледа неприязнено и се поотмести настрана.

Без да губи самообладание, доктор Армстронг поклати усмихната глава.

– Аз наистина нищо не разбирам – каза той. – Какво име назова гласът... Клийс или Клоус? Не помня пациент с такова име, нито пък съм имал нещо общо със смъртта на когото и да било. Това е истинска загадка за мен. Разбира се, много време има оттогава. Може да е било при някоя от операциите ми в болницата. Много от тези хора идват, когато е вече твърде късно. А после всички мислят, че хирургът е допуснал фатална грешка.

Той въздъхна и поклати глава.

„Пиян бях... в това е цялата работа – рече си наум. – Просто бях пиян... Съгласих се да оперирам. Не бях на себе си... ръцете ми трепереха. Истината е, че я убих... бедната старица... Нищо и никаква операция... ако бях трезвен. Добре, че хората в нашия занаят са лоялни. Сестрата много добре знаеше, но си премълча... Господи, какъв удар, как ме разтърси тогава! Кой може да се е раздрънкал след толкова години.“

IV

В стаята настъпи тишина. Явно или прикрито, всички погледи бяха

насочени към Емили Брент. Трябваше да минат няколко минути, докато дамата усети какво се очаква от нея. Тя повдигна учудено вежди.

– Какво искате да чуете? Нямам какво да ви кажа.

– Наистина ли нямате? – попита съдията.

– Наистина.

– Значи, отказвате да се защитите?

– Не става въпрос за защита – заяви студено мис Брент. – Винаги съм постъпвала тъй, както ми диктува съвестта. Няма в какво да се упреквам.

Всички в стаята настръхнаха. Ала Емили Брент не беше от хората, които биха се разстроили от нечие неодобрение. Очевидно тя държеше на своето.

– Разследването спира дотук – покашля се съдията. – Кажете, Роджърс, освен нас и вас двамата с жена ви, на острова има ли още някой?

– Не, сър, тук няма никой друг.

– Сигурен ли сте?

– Съвсем сигурен, сър.

– Още не мога да разбера с каква цел нашият домакин ни е събрал тук? Според мен господинът, който и да е той, не е съвсем с ума си. Може и да е опасен. Добре би било да напуснем острова колкото е възможно по-бързо. Предлагам да сторим това още тази вечер.

– Простете, че ви прекъсвам, сър, но на острова няма лодка.

– Никаква лодка?

– Никаква, сър.

– Как тогава поддържате връзка със сушата?

– Фред Наракот идва тук всяка сутрин. Донася хляба, млякото и пощата и взима поръчките.

– В такъв случай ще тръгнем утре с лодката на Наракот. Всички еднородно се съгласиха, само Антъни

Марстън като че имаше нещо друго предвид.

– Не смятате ли, че се оттегляме малко преждевременно? – попита той. – Защо да не разгадаем първо мистерията и тогава да си ходим. Всичко това ми прилича на детективен роман. Вълнуващ донемайкъде!

– На моята възраст човек няма вкус към подобни „вълнения“, както се изразихте – подхвърли кисело съдията.

– Забелязвам, че продължителната работа в съда прави хората тесноръди – ухили се Антъни. – Аз съм за престъпността. Пия за нея!

Вдигна чашата си и я изпи на един дъх.

Прекалено бързо, може би. Изхълца и се задави... Лицето му се

изкриви и посиня. Той отвори уста да поеме въздух, свлече се от стола и чашата падна от ръката му.

ПЕТА ГЛАВА

I

Стана тъй бързо и неочаквано, че всички се вцепениха. Загубили ума и дума, те гледаха втренчено сгърченото тяло на пода.

Доктор Армстронг пръв се спусна напред и коленичи до падналия човек.

– Господи! – прошепна той ужасен. – Мъртъв е.

Думите не достигнаха до съзнанието им. Поне не веднага.

Мъртъв? Мъртъв ли каза? Нима този млад мъж, който приличаше на северен бог, тъй бодър и в разцвета на силите си, бе мъртъв! Само за миг падна като покосен. Здрав и силен човек като него не умира току-тъй, от глътка уиски...

Не, те отказваха да повярват.

Доктор Армстронг се взираше в лицето на младежа. Наведе се над посинелите му изкривени устни. Вдиша чашата, от която Марстън беше пил, и я помириша.

– Наистина ли е мъртъв? – попита генерал Макартър. – Искате да кажете, че просто се задави и умря?

– Наречете го както искате. Няма никакво съмнение, че е умрял от задушаване – отговори лекарят.

Той отново помириша чашата. Топна пръст в няколкото капки, останали на дъното, и предпазливо ги докосна с върха на езика си.

Изражението на лицето му се промени.

– Не съм и предполагал, че човек може да умре от едно най-обикновено задавяне! – заяви генерал Макартър.

– Насред живота ние сме в смъртта – ясно произнесе Емили Брент.

– Наистина човек не умира от най-обикновено задавяне. – Доктор Армстронг се изправи. – Смъртта на Марстън не може да се нарече естествена.

– Имаше ли нещо в уискито? – плахо попита Вера.

– Да – кимна Армстронг. – Но не зная със сигурност какво е било. Във всеки случай цианид. Усетих характерната миризма на синилната киселина, вероятно калиев цианид. Действа моментално.

– В чашата ли беше? – попита остро съдията.

– Да.

Докторът приближи към масата с напитките. Отвори бутилката с уиски, помириша я и вкуси от течността. Опита и газираната вода.

– И в двете няма нищо – поклати глава.

– Да не би да искате да кажете, че сам е сложил нещо в чашата си?
– попита Ломбард.

Армстронг кимна с трудно обяснимо недоволство.

– Така изглежда...

– Самоубийство, така ли? Хитър ход – подхвърли Блор.

– Никога не бих предположила, че точно той ще посегне на живота си – замислено промълви Вера. – Беше толкова жизнерадостен. Та той... дори се забавляваше. Когато тази вечер се спускаше надолу с колата, изглеждаше толкова... толкова... просто не намирам думата!

Те разбираха какво иска да каже. Антъни Марстън в разцвета на младостта си им приличаше на човек, недосегаем за смъртта. А сега лежеше на пода, сгърчен и безжизнен.

– Съществува ли някаква друга възможност освен самоубийството?
– попита доктор Армстронг.

Един по един те бавно поклатиха глави. Не намираха друго обяснение. В бутилките нямаше отрова. Всички бяха видели как Марстън сам си наля в чашата. Следователно, каквото и да имаше в нея, Марстън го бе сипал сам.

И все пак, защо Антъни Марстън ще посегне на живота си?

– Знаете ли, докторе – обади се Блор замислено. – Нещо ме смущава. По моему мистър Марстън не беше от този тип хора, които са склонни към самоубийство.

– Съгласен съм – отвърна Армстронг.

II

И спряха дотук. Какво повече можеха да кажат?

Армстронг и Ломбард отнесоха безжизненото тяло на младежа в стаята му, сложиха го на леглото и го покриха.

Когато се върнаха долу в салона, завариха останалите скупчени, възнеши въпреки топлата нощ.

– Добре е да си лягаме – предложи Емили Брент. – Вече е късно.

Минаваше полунощ. Предложението беше разумно, но, който знае защо, гостите стояха нерешително. Сякаш обстоятелството, че бяха

заедно, им вдъхваше сигурност.

- Все пак трябва да поспим малко – настоя съдията.
- Още не съм подредил трапезарията – обади се Роджърс.
- Оставете за утре сутринта – предложи Ломбард.
- Жена ви добре ли е? – попита Армстронг.
- Сега ще отида да видя, сър. Много скоро Роджърс се върна.
- Спи спокойно.
- Добре, не я безпокойте – каза Армстронг.
- Само ще поразчистя малко в трапезарията и ще проверя дали е заключено навсякъде. После ще си легна.

Гостите неохотно се отправиха към стаите си.

Ако се намираха в стара къща със скърцащи дъски, с прокрадващи се сенки и тежки ламперии по стените, чувството, че във въздуха витае нещо злокобно, би било обяснимо. Но в този дом, строен според изискванията на съвременната архитектура, липсваха мрачни ъгли, подвижни стени... Навсякъде бе осветено... Всичко бе ново, чисто и блестящо. В него нямаше нищо скрито, нищо потайно... Къщата нямаше свой живот. В известен смисъл това беше най-вледеняващо от всичко.

Горе на площадката си пожелаха лека нощ. Прибраха се в стаите си и несъзнателно всеки превъртя ключа на своята врата.

III

В приятната, боядисана в меки тонове стая съдията Уоргрейв се съблече и се приготви да си ляга. Едуард Ситън не му излизаше от главата.

Помнеше го много добре. Косата, сините очи, навикът му да гледа човека пред него с приятно, открито изражение. Тъкмо това бе направило чудесно впечатление на съдебните заседатели.

Прокурорът Луелин бе пообъркал малко нещата. Държал се бе прекалено настървено и се беше поувлякъл в нападите си.

Виж, защитникът Матюс добре си гледаше работата. Поднасяше възраженията си винаги на място. Съсипваше свидетелите при кръстосаните разпити. Майсторски проведе разпита и на своя довереник, когато той застана на свидетелското място.

А и Ситън се държа чудесно. Нито се вълнуваше, нито нападаше. Това направи силно впечатление на съдебните заседатели. Очевидно Матюс реши, че най-страшното е минало...

Съдията внимателно нави часовника си и го остави до леглото.

Съвсем точно си спомняше как се бе чувствал тогава, докато слушаше, записваше, претегляше всеки факт и отбелязваше и най-дребната улика срещу обвиняемия.

Това дело му бе доставило голямо удоволствие. Пледоарията на Матюс бе истински шедевър. Луелин не бе съумял да омаловажи дори отчасти постигнатото от защитата.

Тогавя дойде неговият ред...

Съдията внимателно извади изкуствените си 31би и ги постави в чаша с вода. Сбръчканите му устни хлътнаха. Лицето му придоби жестоко, хищно изражение.

Присвивайки очи, съдията се усмихна.

Добър капан бе поставил на Ситън!

Ревматичните стави на стареца изпукаха и той се намести в леглото. След малко загаси лампата.

IV

Долу в трапезарията Роджърс стоеше в недоумение. Втрещено се взираше в порцелановите фигурки в средата на масата.

– Ама че дяволска работа – измърмори той под нос. – Бих могъл да се закълна, че тези фигурки бяха десет.

V

Генерал Макартър се въртеше неспокойно в леглото.

Сънят не идваше. Пред очите му бе лицето на Артър Ричмънд. Обичаше младежа, дяволски се бе привързал към него. Приятно му бе, че и Лесли го харесва. Лесли беше капризна жена. Обръщала бе гръб на не един симпатичен човек и го бе отхвърляла като „скупен“. „Скупен“ и толкоз.

Ала с Артър Ричмънд не й беше скучно. Още от началото се разбираха добре. Разговаряха за пиеси, за музика и за картини. Закачаше го, шегуваше се с него, дори го дразнеше. Генералът се радваше, че Лесли проявява майчински интерес към младежа.

Майчински... как не! Какъв глупак е бил да не се сети. Та Лесли беше само с една година по-голяма от Ричмънд.

Макартър обичаше Лесли. И сега беше пред очите му. Сърцевидно-то ѝ личице, игривите ѝ тъмносиви очи, буйните къдрави кестеняви коси. Той я обичаше и ѝ имаше пълно доверие.

Там, във Франция, в целия онзи ад, той често вадеше снимката от джоба на куртката си и мислеше за нея.

Точно тогава направи откритието!

Случи се, както се описва в романите. Бе разменила пликовете. Писала беше и на двамата и писмото до Ричмънд бе поставила в плика, адресиран до съпруга. Дори сега, след толкова години, той все още чувстваше изненадата... болката...

Господи, как го беше заболяло!

Очевидно връзката им не бе отскоро. Това личеше от писмото. Съботи и недели! Последната отпускат на Ричмънд...

Лесли... Лесли и Артър!

Проклет да е! Проклето да е засмяното му лице, отсеченото „Да, сър“. Лицемер и лъжец! Крадец на чужди жени!

В сърцето на генерала бавно се бе трупал студен, убийствен гняв.

Съумял бе да запази самообладание, с нищо да не се издаде. Опита се да се държи с Ричмънд както и преди.

Беше ли успял? Според него – да. Ричмънд не се бе усъмнил. Честите избухвания са нещо обичайно по време на война, когато нервите на хората са опънати до крайност.

Единствен младият Армитидж понякога любопитно се взираше в лицето на своя началник. Младок, но колко проникателен бе. Армитидж навярно се бе досетил след време, когато всичко бе свършило.

Той бе изпратил Ричмънд на сигурна смърт. Само чудо можеше да го спаси. А чудото не стана. Изпратил бе Ричмънд към гибел и не съжаляваше. Оказа се, че не е толкова трудно. Такива грешки ставаха постоянно – офицери биваха изпращани на смърт без никаква нужда. Навсякъде цареше объркване и паника. След това хората можеха да кажат: „Старият Макартър взе да губи контрол, направи твърде големи грешки, пожертва някои от най-добрите си хора.“ И нищо повече.

Но младият Армитидж не беше от тях. Често пъти генералът улавяше изпитателния му поглед. Вероятно се досещаше, че Ричмънд нарочно е бил изпратен на смърт.

(Дали Армитидж бе проговорил след края на войната?)

Лесли не бе узнала истината. Навярно бе плакала за своя любим, ала когато съпругът ѝ се върна в Англия, сълзите ѝ бяха пресъхнали. Той никога не ѝ каза, че е разкрил връзката им. Заживяха както преди...

но не беше същото. Три-четири години по-късно тя заболя от двойна бронхопневмония и умря.

Всичко това бе толкова отдавна. Петнайсет, може би шестнайсет години имаше оттогава.

Генералът напусна армията и отиде да живее в Девън. Купи си малко имение, за каквото винаги бе мечтал. С приятни съседи и в красива местност. Ходеше от време на време на лов или за риба. В неделя ходеше на църква (но не и в деня, когато се четеше онази проповед за Давид, изпратил Урия в най-опасния бой). Не би могъл да я понесе. Караше го да се чувства гузен.

Всички бяха много внимателни към него. Поне в началото. По-късно започна да подозира, че хората говорят зад гърба му. Долавяше нещо в очите им. Все едно им бяха подшушнанали... някоя злостна клюка...

(Армитидж! Дали Армитидж не бе проговорил?)

Генералът започна да избягва околните, затвори се в себе си. Неприятно е да чувстваш, че те одумват.

Всичко това бе толкова отдавна. Тъй безсмислено изглеждаше сега. Образът на Лесли бе избледнял с течение на времето, а също и на Артър. Сякаш нищо от онова, което се бе случило, вече нямаше значение.

Животът му загуби смисъл. Започна да страни от старите си приятели...

(Но ако Армитидж бе проговорил, те сигурно знаеха.)

И ето тази вечер някакъв тайнствен глас бе разтръбил старата история.

Дали успя да се справи с положението? Дали съумя да запази присъствие на духа... Показа ли уместните чувства – но без да се издава, че е гузен, без да се смушава? Трудно бе да се каже.

Положително никой не бе погледнал сериозно на обвиненията. Изречени бяха и куп други глупости, не по-малко абсурдни. Онова очарователно момиче например... Гласът я обвини, че е удавила дете. Пълна идиотщина! Някакъв луд сипеше обвинения наляво и надясно.

Ами Емили Брент... Племенница на Том Брент от техния полк. Нарече я убийца. От пръв поглед се вижда, че тази жена е набожна донемайкъде и общува само със свещеници.

Дяволски необяснима е цялата история! Безумие и нищо повече!

Откакто са тук... откога всъщност? Господи, та те са тук едва от няколко часа! А им се стори тъй дълго.

„Питам се, кога ли ще можем да се измъкнем?“ – помисли си той.

А, да, утре сутринта, когато дойде лодката.

Странно, точно в този момент никак не му се искаше да напусне острова... да се върне в своя малък дом... при личните си грижи и тревоги.

През отворения прозорец долиташе шумът на прибоя, по-ясно доловим, отколкото рано вечерта. Вятърът също се бе усилил.

„Какво спокойствие. Какъв мир цари наоколо...“ – каза си той.

„Това е хубавото на един остров... По-нататък не можеш да отидеш... стигаш до края на нещата...“

И неочаквано за себе си той осъзна, че няма никакво желание да си иде оттук.

VI

Вера Клейторн лежеше напълно будна, с поглед, вперен в тавана. Ношната лампа светеше. Младата жена се боеше от тъмнината.

„Хуго... Хуго... защо те чувствам така близо тази нощ? Съвсем, съвсем близо...“

Къде ли е сега? Не зная и никога няма да узная. Той просто си отиде... изчезна от моя живот.

Излишно бе да го пъди от мислите си. Той винаги беше с нея. Тя трябваше да мисли за него... да помни...

Корнуол...

Черните скали, ситният златист пясък. Мисис Хамилтън... едра, добродушна. Сирил, който вечно хленчи и я тегли за ръката.

„Искам да стигна до скалата, мис Клейторн. Защо не ми давате да плувам до скалата?“

Тя поглежда нагоре и среща погледа на Хуго, който я наблюдава.

Вечер, когато Сирил е вече в леглото...

„Да идем да се поразходим, мис Клейторн.“

„Нямам нищо против.“

Благоприлична разходка до брега. Лунна светлина... галещ морски бриз.

И изведнъж ръцете на Хуго, които я обгръщат.

„Обичам ви. Вие знаете, че ви обичам, нали, Вера?“

Да, тя знаеше. Или поне предполагаше. „Не смей да ви помоля да се омъжите за мен. Нямам нито пени. Едва мога да издържам себе си. Само в продължение на три месеца имах възможността да се чувствам богат. Морис беше мъртъв, а Сирил още не беше роден. Ако се беше родило

момиче...“

Ако се беше родило момиче, Хуго щеше да бъде пълноправен наследник. Сам призна, че е бил разочарован.

„Не разчитах на това, естествено. И все пак за мен беше удар. Е, късметът си е късмет! Сирил е чудесно хлапе. Много го обичам.“

Детето също го обичаше. Хуго винаги бе готов да поиграе с малкия си племенник. В сърцето му нямаше място за злоба.

Сирил беше нежно дете. Крехък... без никаква издръжливост. От онези деца, които рядко живеят дълго... И тогава?...

„Мис Клейторн, защо не ме пускате да плувам до скалата?“

Вечното досадно хленчене. „Много е далече, Сирил.“ „Но, мис Клейторн...“

Вера стана от леглото, отиде до тоалетката и си взе три аспирина.

„Жалко, че нямам никакво приспивателно – помисли си тя. – Ако исках да свърша със себе си, щях да взема голяма доза веронал или нещо подобно... но не и калиев цианид!“

При спомена за изкривеното мораво лице на Антъни Марстън младата жена потръпна.

Минавайки покрай камината, погледът ѝ попадна върху детската песничка.

„Десет малки негърчета похапваха добре.

Задави се едното, сега са девет те.“

„Страшно наистина... – помисли си тя. – Също като тази вечер...“

Защо Антъни Марстън бе пожелал смъртта? Тя не искаше да умре.

Не можеше да си представи дори, че някога ще го поиска.

Смъртта беше... за другите хора...

ШЕСТА ГЛАВА

I

Доктор Армстронг сънуваше... В операционната беше горещо...

Дали не бяха засилили парното повече, отколкото трябва? По лицето му се стичаха струйки пот. Ръцете му лепнеха. Скалпелът му се изплъзваше...

Колко остър беше той...

С такъв нож лесно можеш да извършиш убийство. И тъкмо това правеше...

Тялото на жената изглеждаше съвсем различно. В паметта му беше огромно и разплуто. А това бе мършаво и слабо. Лицето бе покрито.

Кого трябваше да убие! Изобщо не помнеше. А трябваше да си спомни! Дали да не попита сестрата?

Тя го наблюдаваше. Не, не би могъл да я попита. Подозираше го, личеше си ясно.

Но кой бе на операционната маса?

Не трябваше да покриват лицето... Ако можеше само да го зърне...

Да, така е по-добре. Един от стажантите дръпна кърпата.

Емили Брент, разбира се. Трябваше да убие Емили Брент. Колко зли са очите ѝ! Устните ѝ помръдват. Какво казва?

„Насред живота ние сме в смъртта...“

Ето че тя се смее. Не, сестра, не покривайте лицето. Искам да го виждам. Трябва да дам упойка. Къде е етерът? Аз го донесох. Какво сте направили с него, сестра? Това вино ли е? И то ще свърши работа.

Открийте лицето.

Да, разбира се! През цялото време знаех! Това е Антъни Марстън! Лицето му е мораво и изкривено. Но той не е мъртъв... Смее се. Смее се, казвам ви! Цялата маса се люлее.

Внимавай, човече. Сестра, успокойте го... Успокойте го...

Доктор Армстронг се стресна и се събуди. Утрото бе настъпило. Слънце огряваше стаята.

Някой се бе надвесил над него и го разтърсваше. Беше Роджърс. Лицето му беше преbledняло. „Докторе, докторе...“ – повтаряше той.

Доктор Армстронг съвсем се разсъни.

– Какво има? – попита той и се изправи в леглото.

– Жената, докторе. Не мога да я събудя. Боже господи! Не мога да я събудя. Нещо не е наред.

Доктор Армстронг скочи от леглото. Наметна халата си и последва прислужника.

Мисис Роджърс лежеше, обърната настрани. Той се надвеси над нея. Вдиша студената ръка и надникна в зениците ѝ. След няколко минути се изправи и се обърна.

– Да не би... – прошепна Роджърс и облиза пресъхналите си устни.

– Да, починала е – кимна Армстронг.

Очите му замислено се спряха върху лицето на прислужника. Плътна се към масата, край леглото, към умивалника, след това отново към мъртвата жена.

– Сърцето ли, докторе?

Минаха една-две минути, преди лекарят да отговори.

– Как беше тя със здравето?

– Страдаше от ревматизъм.

– Била ли е скоро на преглед?

– На преглед ли? – опули се Роджърс. – От години не е била на лекар... Аз също.

– И не се е оплаквала от сърце, така ли?

– Не, докторе. Поне аз не знам.

– Спеше ли добре?

Роджърс наведе очи и отново закръши ръце.

– Не много добре.

– Взимаше ли нещо за сън?

– Какво, хапчета ли? – изненадано попита прислужникът. – За да заспи? Не знам такова нещо. Сигурен съм, че не взимаше.

Армстронг приближи до умивалника. Прегледа наредените шишета. Лосион за коса, лавандулова вода, пургатив, краставичен крем за ръце, тоалетна вода за уста, паста за зъби.

Роджърс извади чекмеджетата на тоалетката, за да помотае на лекаря. Претърсиха и скрина. Никъде не намери хапчета за сън.

– Снощи не е взимала друго, освен това, което ѝ дадохте вие, докторе.

II

Всички отдавна бяха станали, когато гонгът удари за закуска в

девет.

Генерал Макартър и съдията се разхождаха по терасата и разговаряха за политика.

Вера Клейторн и Филип Ломбард се изкачиха до най-високата точка на острова зад къщата. Там завариха Уилям Хенри Блор, вперил поглед към сушата.

– Няма и следа от моторницата. Отдавна съм тук.

– В Девън не са много ранобудни – усмихна се Вера. – Тук животът тече бавно.

Филип Ломбард гледаше в обратна посока, към открито море.

– Как ви се вижда времето?

– Изглежда ми хубаво – отвърна Блор.

– До довечера вятърът ще се усили.

– Какво, буря ли? – попита Блор. Откъм къщата проехтя ударът на гонга.

– Това за закуска ли е? – оживи се Филип Ломбард. – Е, не бих се отказал.

– Още не мога да си обясня... – подхвана замислено Блор, като заслизаха по склона. – Какво ли е накарало оня млад човек да направи това? Цяла нощ си блъсках главата.

Ломбард забави крачка.

– Стигнахте ли до някакво заключение?

– Нужни са доказателства. Или поне мотив като начало. Имаше вид на състоятелен човек.

Още от вратата Емили Брент ги попита:

– Идва ли лодката?

– Не още – отвърна Вера.

Четиримата заедно влязоха на закуска. Върху помощната маса бе оставено голямо блюдо бекон с яйца, кани с чай и кафе.

Роджърс държеше вратата, докато всички влязат в трапезарията, после затвори отвън.

– Този човек не изглежда добре днес – забеляза Емили Брент.

Доктор Армстронг, който стоеше до прозореца, се изкашля и каза:

– Ще трябва да извините Роджърс. Наложил се сам да се справи със закуската. Мисис Роджърс не бе в състояние да му помогне.

– Че какво й е? – троснато попита Емили Брент.

– Да започваме – спокойно предложи Армстронг. – Яйцата ще изстинат. След това бих искал да обсъдим някои неща.

Никой не възрази. Напълниха чиниите, наляха си чай и кафе.

Започнаха да се хранят.

Сякаш негласно се бяха споразумели да не разговарят за събитията и острова. Подхвърляха се всякакви теми. Новините от чужбина, спортните събития, поредното появяване на чудовището от Лох Нес.

Скоро се нахраниха и разчистиха масата. Доктор Армстронг бутна стола си назад, поизкашля се и каза:

– Предпочетох да ви оставя да се нахраните, преди да ви съобща една тъжна новина. Мисис Роджърс е починала в съня си.

Чуха се изненадани тревожни възгласи.

– Но това е ужасно! – извика Вера. – Два смъртни случая, откакто сме пристигнали!

Присвил очи, съдията Уоргрейв изрече с тихия си, но ясен глас:

– Много интересно. И каква е причината за смъртта?

– Не мога да определя – вдигна рамене Армстронг.

– Аутопсия ли е нужна?

– Не бих издал смъртен акт, след като не познавам здравословното състояние на жената.

– Снощи изглеждаше много неспокойна – рече Вера. – А и този шок... Възможно е да е получила сърдечен удар.

– Сърцето ѝ наистина е спряло да бие. Въпросът е: коя е причината – сухо отбеляза Армстронг.

Емили Брент отрони една-единствена фраза и тя отекна като гонг:

– Гузната съвест!

– Какво искате да кажете с това, мис Брент? – обърна се към нея доктор Армстронг.

Емили Брент стисна устни и процеди:

– Вие всички чухте. И двамата бяха обвинени, че имат пръст в смъртта на своята работодателка... почтена дама на преклонна възраст.

– И какво?

– Според мен обвинението е основателно. Всички я видяхте снощи. Това толкова я разстрои, че припадна. Не можа да понесе мисълта, че злите ѝ помисли са били разкрити. Та тя просто умираше от страх.

Армстронг недоверчиво поклати глава.

– В предположението ви има логика – каза той, – но не можем да сме сигурни, след като не знаем нищо за здравословното и състояние. Ако наистина е страдала от сърце...

– Наречете го божие дело и няма да сбъркате. Всички я изгледаха потресени.

– Вие отивате твърде далеч, мис Брент – рече Блор.

– Смятате, че е невъзможно един грешник да бъде поразен от бо-
жия гняв! Но не и аз.

– Уважаема госпожо – с лека насмешка промълви съдията, – дълго-
годишният ми досег с престъпността ме е научил, че Провидението оста-
вя в ръцете на нас, смъртните, присъдата и определянето на наказанието... и това дело често е изпълнено с пречки, които мъчно се
преодоляват.

Емили Брент сви рамене.

– Яла ли е нещо снощи, след като си легна? – изведнъж попита
Блор.

– Не, нищо – отвърна лекарят.

– Съвсем нищо ли? Дори чаша чай ли не е изпила? Или може би во-
да? Бас държа, че е изпила поне един чай. Жените от нейното съсловие
имат този навик.

– Роджърс ме увери, че нищо не е сложила в уста.

– Естествено, че това ще ви каже. – Тонът на Блор бе тъй многозна-
чителен, че лекарят го изгледа неприязнено.

– Значи така виждате нещата вие? – рече Ломбард.

– Е, нима не е възможно? – все така нападателно продължи Блор. –
Снощи всички чухме в какво ги обвиниха. Може да е било пълна измис-
лица... безумна фантазмагория! Но, от друга страна, може и да е исти-
на. Да допуснем за момент, че е истина. Роджърс и неговата половинка
са очистили онази старица. И какво следва от това? Живели са си спо-
койно, с чувството, че са в безопасност.

– Не мисля, че мисис Роджърс се е чувствала някога в пълна безо-
пасност – прекъсна го Вера тихо.

Блор очевидно се подрази от обаждането й. „Типично но женски“,
четеше се в погледа му.

– Твърде възможно е – продължи той. – Но така или иначе, не са
били непосредствено застрашени, доколкото ми е известно. И най-нео-
чаквано някакъв луд разгласява пялата история. Какъв е резултатът?
Жената рухва. Напълно си изпуска нервите. Спомнете си как зорко бде-
ше над нея съпругът й, когато припадна. Това не беше само от тревога и
загриженост. Нищо подобно. Стоеше като на тръни, уплашен до смърт,
че тя може да изтърве нещо. Ето това е в общи линии! Извършили са
убийство и са се измъкнали безнаказано. Но какво би станало с тях, ако
работата се разнищи? Почти сигурно е, че жената ще се издаде. Няма да
издържи и вече се превръща в заплаха за съпруга си. Ако остане на него,
той ще лъже хладнокръвно до второ пришествие... но как да е сигурен в

нея! Рухне ли тя, неговият живот вече е в опасност. Ето защо той сипва нещо в чашата ѝ с чай, за да е сигурен, че е затворил устата веднъж завинаги.

– Но край леглото нямаше никаква чаша – бавно рече Армстронг. – Погледнах навсякъде.

– Разбира се, че няма да има! – изсумтя Блор. – Побързал е да изнесе чашата с чинийката и внимателно да ги измие.

В стаята настъпи тишина.

– Възможно е да сте прав – обади се генерал Макартър. – Но ми се струва малко вероятно един съпруг да постъпи така със собствената си жена.

– Когато животът ти е в опасност, няма място за чувства – изсмя се отсечено Блор.

В стаята отново стана тихо. И точно в този момент вратата се отвори и вътре влезе Роджърс. Той огледа присъстващите и попита:

– Имате ли нужда от още нещо? Съдията Уоргрейв се размърда на стола си.

– В колко обикновено пристига лодката сутрин?

– Между седем и осем, сър. Понякога и след осем. И аз недоумявам какво може да е забавило Фред Наракот днес. Ако е болен, изпраща брат си.

– Колко е часът сега? – попита Ломбард.

– Десет без десет, сър.

Ломбард учудено вдигна вежди и кимна замислено. Роджърс почака една-две минути.

– Приемете моите съболезнования за вашата съпруга, Роджърс – неочаквано и нервно изрече генерал Макартър. – Докторът току-що ни съобщи.

Роджърс наклони леко глава и промълви:

– Да, сър. Благодаря ви, сър.

След което вдигна празното блюдо и излезе. И пак настъпи тишина.

III

– Тази моторница... – започна Филип Ломбард във на терасата.

Блор вдигна очи и химна.

– Знам какво имате предвид, мистър Ломбард – рече той. – И аз самият се питам. Трябваше да е тук преди два часа. А никаква я няма!

Защо?

– Как си го обяснявате?

– Мисля, че не е случайно съвпадение, а част от целия план. Всичко е навързано.

– Според вас няма да дойде, така ли?

– Моторница няма да има – обади се нечий троснат глас зад гърба им.

Блор извърна леко широките си рамене и замислено изгледа новия участник в техния разговор.

– И вие ли мислите така, генерале?

– Разбира се – отговори генерал Макартър. – Ние всички разчитаме тя да ни изведе от острова. А тъкмо в това е смисълът на цялата история. Никой от нас няма да напусне острова... Никой... Това е краят... Разбирате ли? Край на всичко...

Замълча за миг и продължи:

– Това означава спокойствие... истинско спокойствие. Да стигнеш до края... да не продължаваш. Да, спокойствие...

Старецът рязко се обърна и се отдалечи. Прекоси терасата и заслиза надолу по склона към морето... свърна към брега, към стърчащите туктам остри камъни. Пристъпваше някак несигурно, като човек, който още не се е разсънил.

– Ето ви още един смахнат! Очевидно в края на краищата всички ще заприличаме на него.

– Не мисля, че точно вие ще заприличате на него, Блор – рече Ломбард.

– Нещо много особено трябва да се случи, за да откача – засмя се бившият инспектор и добави сухо: – Вие също трудно ще стигнете до там, мистър Ломбард.

– Засега поне наистина съм съвсем с ума си.

IV

Доктор Армстронг излезе на терасата и се спря нерешително. Вляво от него разговаряха Блор и Лом бард. Вдясно съдията Уоргрейв крачеше бавно нагоре-надолу.

След миг колебание Армстронг понечи да тръгне към съдията.

В този момент от къщата бързо излезе Роджърс

– Може ли да ви кажа нещо, сър?

Армстронг се обърна. Видът на прислужника го сепва. По цялото лице на Роджърс нервно потрепваха мускулчетата. Цветът му беше сиво-зелен. Ръцете се тресяха.

– Моля, сър, бих желал да ви съобща нещо насаме. Лекарят се обърна и последва обезумелия прислужник в къщата.

– Какво ви е, човече? Съвземете се – смъмри го той.

– Вътре, сър. Тук, вътре.

Той го поведе към трапезарията и когато влязоха, затвори вратата след себе си.

– Е, какво има? – попита лекарят. Роджърс мъчително преглътна.

– Тук става нещо, сър. Нищо не разбирам.

– Какво точно? – нетърпеливо го подкани Армстронг.

– Сигурно ще си помислите, че полудявам. Ще кажете, че това са глупости. Но трябва да има някакво обяснение, сър. Трябва да разберем. А иначе е толкова безсмислено.

– Хайде, човече, кажете какво има! Стига с тия недомлъвки.

– Малките фигурки, сър – пак преглътна Роджърс. – В средата на масата. Малките порцеланови фигурки. Бяха десет. Кълна се, десет бяха...

– Точно така – потвърди Армстронг. – Снощи на вечеря ги преброихме.

Роджърс пристъпи напред.

– Именно. Когато разчиствах вечерта, бяха девет, сър. Забелязах това и се учудих. Нищо повече. А ето тази сутрин, сър... Не забелязах нищо, като сервирах за закуска. Бях разстроен и въобще... Но сега, сър, когато дойдох да разтребя... Ето вижте... Те са осем, сър, само осем! Вие разбирате ли какво значи това? Само осем...

СЕДМА ГЛАВА

I

След закуска Емили Брент предложи на Вера Клейторн да се разхождат отново до възвишението и да видят дали не се задава лодката. Вера се съгласи.

Вятърът духаше по-силно. По гребените на вълните се бе появила бяла пяна. Не се виждаше никаква рибарска лодка... нямаше следа и от моторницата.

В далечината различаваха единствено хълма над селцето. Издадена червена скала скриваше малкия залив на Стикълхейвън.

– Мъжът, който ни докара вчера, ми се видя сериозен човек – обади се Емили Брент. – Странно наистина, защо ли закъснява тази сутрин?

Вера мълчеше. Бореше се с обземащата я паника.

„Трябва да се овладее – помисли си тя, ядосана на себе си. – Това не е присъщо за мен. Винаги съм имала здрави нерви.“ А след минута гласно рече:

– Ще ми се да пристигне час по-скоро. Искам... искам да се махна оттук.

– Мисля, че всички искаме това – отбеляза сухо Емили Брент.

– Цялата тази история е толкова... необичайна... никакъв смисъл не виждам.

– Така ме е яд, че се оставих да ме хванат на вдицата. Като се замисли човек, писмото е направо абсурдно. Но и през ум не ми мина някакво подозрение... Изобщо не се усъмних.

– Сигурно – промърмори Вера.

– Толкова неща приемаме на доверие. Вера въздъхна на пресекулки:

– Наистина ли смятате така... имам предвид онова, което споменахте на закуска.

– Изразявайте се по-ясно, драга. За какво говорите?

– Наистина ли вярвате, че Роджърс и жена му са изпратили на онзи свят старата дама?

Емили Брент замислено се вираше в морето. След малко отвърна:

– Аз лично съм напълно сигурна. А вие?

– Не знам какво да мисля.

– Всички факти са в подкрепа на това – настоя възрастната дама. – Жената най-неочаквано припадна. Мъжът изпусна подноса, нали си спомняте? Пък и обяснението му звучеше твърде неубедително. Уверена съм, че са виновни.

– Колко притеснена изглеждаше... сякаш се страхуваше от собствената си сянка! Никога не съм виждала толкова напласан човек... мисълта за това не я е напускала дори за миг...

– Спомням си един надпис, който висеше в детската ми стая. „Грехът ти винаги те следва!“ Точно така е. „Грехът ти винаги те следва!“

– Но, мис Брент – Вера с усилие се изправи на крака. – Мис Брент... в такъв случай...

– Кажете, драга?

– А останалите? За тях какво ще кажете?

– Не ви разбирам...

– Всички друга обвинения... те... не са ли верни? Щом Роджърс и жена му наистина са виновни, тогава... – Тя млъкна, неспособна да продължи мисълта си.

Челото на мис Брент, свъсено допреди миг, се проясни.

– Да, сега ви разбирам. Мистър Ломбард например сам призна, че е оставил двайсет мъже да умрат от гладна смърт.

– Но това са били туземци... – каза Вера.

– Черни или бели, те са наши братя – отсече мис Брент. „Нашите черни братя... нашите черни братя... – отекна в съзнанието на Вера. – Господи, ще се разсмея! Това е истерия. Ще полудея...“

– Разбира се, някои от другите обвинения бяха твърде пресилени, направо абсурдни – замислено продължи Емили Брент. – Да вземем съдията – той е изпълнявал служебния си дълг. Онзи човек от Скотланд Ярд също. Това важи и за мен... Естествено при сношните обстоятелства не можеш да кажа нищо. Нямахме как да обсъждам такива неща в присъствието па джентълмени.

– Така ли? – заинтригувано попита Вера.

– Биатрис Тейлър беше моя прислужница. Лошо момиче, както открих твърде късно. Много ме разочарова. Имаше добри обноски, беше чиста и послушна. Отначало бях доволна от нея. А се оказа, че това било само лицемерие. Излезе леко момиче, безсрамница. Отвратително! Мина много време, преди да откроя, че е, както се казва, „загазила“. – Мис Брент млъкна, сбърчила с отвращение малкия си нос. – Това бе голям удар за мен. Родителите й, порядъчни хора, бяха я възпитавали строго. Радвам се, че и те осъдиха нейното поведение.

– Но какво се случи? – попита Вера, впила поглед в мис Брент.

– Естествено не ѝ позволих да остане нито миг повече под моя покрив. Няма да допусна някой да си помисли, че бих търпяла нечия разпуснатост и липса на морал.

– Но какво стана с нея... с момичето?...

– Захвърлена и изоставена, вместо да се покае, тя извърши още по-голям грях... посегна на живота си.

– Самоуби ли се? – прошепна Вера ужасена.

– Да, хвърли се в реката.

Вера изтръпна. Загледана в спокойния профил на мис Брент, тя попита:

– Какво почувствахте, като узнахте какво е направила? Не съжалихте ли? Не се ли упрекнахте?

– Аз ли? – високомерно сви рамене Емили Брент. – Нямах за какво да се упреквам.

– Но може би вашата жестокост... я е тласнала към това?

– Нейните собствени дела... нейният собствен грях... ето какво я накара да носете на живота си. Ако се беше държала като почтена и порядъчна млада жена, нищо подобно нямаше да ѝ се случи.

Тя извърна лице към Вера. В очите ѝ нямаше и следа от угризение и безпокойство. Те бяха студени и самодоволни. Емили Брент седеше на върха на Негърския остров, обгърната от собствената си добродетел и целомъдрие.

Дребничката стара мома вече не изглеждаше трогателно смешна в очите на Вера.

Сега ѝ вдъхваше ужас.

II

Доктор Армстронг напусна трапезарията и се върна на терасата. Съдията се бе настанил на един стол и спокойно наблюдаваше морето. Вляво от него Ломбард и Блор пушеха мълчаливо. Лекарят отново се поколеба и спря очи замислено върху съдията Уоргрейв. Искаше да се посъветва с някого. Осъзнал бе, че съдията притежава будно логическо мислене. И все пак се двоумеше. Може да бе умен, но все пак беше доста възрастен. Точно сега Армстронг имаше нужда от човек на действие. И той реши.

– Ломбард, може ли да поговоря за малко с вас? Филип се сепна.

– Да, разбира се.

Двамата напуснаха терасата. Тръгнаха бавно надолу към морето. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, Армстронг рече:

– Нужен ми е съветът ви.

– Та аз съм свършено бос в медицината, приятелю – вдигна вежди Ломбард.

– Не, не, друго имам предвид. Искам да обсъдим положението, в което изпаднахме.

– Това е друг въпрос.

– Кажете ми откровенно, какво мислите за историята, в която се забъркахме?

– Доста е заплетена – отвърна Ломбард след минута мълчание.

– Какво ще кажете за жената? Приемате ли теорията на Блор?

Филип шумно издуха дима от цигарата си.

– Сама по себе си е напълно приемлива.

– Точно така. – В гласа на Армстронг се долавяше известно облекчение. Очевидно Ломбард не беше глупак.

– Ала при уговорката, че двамата Роджърс действително са извършили убийство – продължи Ломбард, – и са успели да се изплъзнат от закона. Не виждам защо да не са могли да го сторят. Какво точно са направили според вас? Отровили са старата дама?

– Нищо чудно да е било и по-просто. Тази сутрин попитах Роджърс от какво е страдала мис Брейди. Неговият отговор бе твърде показателен. Без да се впускам в излишни подробности, ще ви кажа, че при някои случаи на сърдечен порок се употребява амил-нитрит. Когато настъпи криза, счупва се ампула с тази киселина и се дава на пациента да вдишва. Не се ли реагира навреме, последствията могат да бъдат фатални.

– Колко просто – отбеляза замислено Филип Ломбард. – Изкушението трябва да е било голямо. Няма нужда да търсиш арсеник и да се чудиш как да го дадеш... Не предприемаш нищо, просто изчакваш. А сетне Роджърс се втурнал през нощта да търси лекар... И двамата били абсолютно сигурни, че никой никога няма да узнае.

– Пък и да узнае, срещу тях няма никакви доказателства. – добави Ломбард и внезапно се намръщи. – Ама, разбира се, това обяснява много неща.

– Моля? – с недоумение реагира Армстронг.

– Искам да кажа, че това обяснява Негърския остров. Съществуват

престъпления, чиито автори не могат да бъдат изправени на подсъдимата скамейка. Случаят с Роджърс например. Друг случай е старият Уоргрейв... извършил убийство под закрилата на закопа.

– Вярвате ли в тази история? – остро го пресече Армстронг.

– О, да, вярвам. Уоргрейв наистина уби Едуард Ситън. Все едно, че го прониза с нож! Но беше достатъчно умен да го извърши под прикритието на съдийската перука и тога. Така че вие не можете да го заставите да отговаря за престъплението си в общоприетия смисъл на думата.

Изведнъж някаква мисъл прониза съзнанието на Армстронг.

„Убийство в болницата. Убийство на операционната маса. Какво по-сигурно от това!“

– И ето ви... мистър Оуън... Негърският остров!

Армстронг въздъхна дълбоко.

– Сега вече има за какво да се хванем. С каква цел според вас са ни събрали тук?

– А вие как мислите? – попита на свой ред Ломбард.

– Нека се върнем за малко към смъртта на онази жена. Какви са възможните предположения. Роджърс я убива, защото се бои, че тя ще се раздрънка. И втората възможност: тя загубва самообладание и прибягва до най-лесния изход.

– Значи, самоубийство?

– А вие как бихте го нарекли?

– Да, възможно е... ако не беше смъртта на Марстън. Но две самоубийства в разстояние на дванайсет часа е малко прекалено. И ако вие се опитвате да ме убедите, че Тони Марстън, това малко биче с яки нерви и ограничени умствени възможности, си е глътнал езика заради двете деца, които някога е помел, и сам е поискал да изчезне от сцената, направо ще ви се изсмея. А можете ли да ми обясните как е намерил отрова? Доколкото зная, човек не носи калиев цианид в джоба на жилетката си. Всъщност това вече е по вашата специалност.

– Разбира се, че никой не носи отрова в себе си. Освен ако няма намерение да разчиства гнездо на оси.

– Имате предвид някой съвместен градинар, нали? Но това отново не е Антъни Марстън. Струва ми се, че най-напред трябва да си изясним по-подробно обстоятелствата около цианкалия. Или Антъни Марстън е имал намерение да свърши със себе си още преди да дойде тук и следователно се е подготвил... или...

– Или пък? – подкани го Армстронг.

– Защо държите аз да го изрека – ухили се Ломбард, – когато вие

сам бяхте готов да го кажете? Антъни Марстън беше убит, разбира се.

III

Доктор Армстронг пое дълбоко дъх.

– А мисис Роджърс?

– Бих повярвал (макар и с резерви) в самоубийството на Антъни, ако не беше случаят с мисис Роджърс. В нейното самоубийство пък бих повярвал (и то веднага), ако не беше Антъни Марстън. Бих приел и версията, че Роджърс се е отгървал от жена си, стига да не беше внезапната смърт на Антъни Марстън. Ала на нас ни е нужна теория, която ще обясни смъртта на двама души в такава бърза последователност.

– Мога да ви помогна – съобщи доктор Армстронг и повтори какво му бе казал Роджърс за изчезването на порцелановите фигурки.

– Да, малките порцеланови фигурки... Те наистина бяха десет снощи по време на вечерята, а сега са осем, така ли?

Доктор Армстронг започна да рецитира:

Десет малки негърчета похапнаха добре. Задави се едното, сега са девет те. Девет малки негърчета до късно поседяха. Заспа едното непробудно и вече осем бяха.

Двамата мъже се спогледаха. Филип Ломбард се усмихна и захвърли цигарата си.

– Прекалено точно приляга, за да го приемем като случайно съвпадение. Антъни Марстън умря от задушаване... или просто се задави, а мисис Роджърс заспа непробудно.

– Следователно? – попита Армстронг.

– Следователно тук има още някой, скрит като негър в тъмното. Неизвестният убиец! Мистър Хикс! Мистър Оуън! УД.О. – Убиец Неизвестен Отмъщава! Неизвестен луд на свобода!

– Е – въздъхна Армстронг с облекчение. – Значи сте съгласен. Но нали разбирате какво означава това? Роджърс се закле, че ние сме сами на острова.

– Роджърс греша! А може и да лъже!

– Не ми се вярва – поклати глава Армстронг. – Той е уплашен. Загубил е ума и дума от страх.

Филип Ломбард кимна.

– Моторницата не дойде тази сутрин. Това също е част от играта. Пак опираме до разпорежданията на мистър Оуън. Негърският остров

ще остане изолиран, докато той си свърши работата.

Армстронг пребледня.

– Но нали си давате сметка, че този човек е напълно луд!

– Има все пак едно нещо, което мистър Оуън не е взел предвид – рече Ломбард и гласът му прозвуча различно от друг път.

– И какво е то?

– Този остров е кажи-речи гола скала. Ще го претърсим целия и много скоро ще намерим уважаемия мистър У.Н.Оуън.

– Сигурно е опасен.

– Опасен ли? – засмя се Филип Ломбард. – Кой се бои от страшния вълк? Когато го пипнем, опасният ще бъде аз. Няма да е зле, ако извикаме и Блор. Той ще свърши работа. По-добре да не казваме на дамите. Що се отнася до другите, генералът е изкуфял, а старият Уоргрейв го бива най-много да бездейства. Ние тримата ще се оправим.

ОСМА ГЛАВА

I

Лесно убедиха Блор. Той веднага се съгласи с техните доводи.

– Това, което научаваме за порцелановите фигурки, коренно променя нещата. В каква дивотия се забъркахме! Само едно ме смущава. Не мислите ли, че този Оуън е упълномощил някого да изпълни неговия план?

– Говорете по-ясно.

– Имам предвид следното. След снощния шок от гласа младият Марстън се уплашва и се отравя. Роджърс също се стряска и очисти жена си! Всичко според плана на У.Н.О.

Армстронг поклати глава и напомни за цианкалия.

– Да, бях го забравил – съгласи се Блор. – Не е нормално да носиш отрова у себе си. А как е попаднала в неговата чаша, сър?

– Мислих по този въпрос – намеси се Ломбард. – Снощи Марстън изпи няколко чаши. Доста време мина, преди да пресуши последната. Дотогава тя е стояла на някоя от масите. И си мисля, макар да не съм съвсем сигурен, че това беше малката маса до прозореца. А той беше отворен. Някой би могъл да пусне циан калий в чашата.

– Без да го забележим? – усъмни се Блор.

– Ние всички бяхме доста погълнати от други неща – забеляза Ломбард.

– Това е вярно – потвърди Армстронг. – Обвиниха ни в тежки престъпления. Крачихме напред-назад, обикаляхме стаята. Спорехме, възмущавахме се, всеки бе зает със собствената си личност. Възможно е да е станало незабелязано...

– Нищо чудно – сви рамене Блор. – Да вървим, господа. Някой от вас да има пистолет? Едва ли...

Ломбард се потупа по джоба.

– Аз имам.

Блор се облещи.

– Винаги ли го носите със себе си, сър? – понита той прекалено небрежно.

– Почти винаги. Изпадал съм в невероятно трудни положения.

– Ами! – възкликна Блор и добави: – В по-трудно едва ли сте

изпадали! Ако тук на острова се крие някой луд, той навярно разполага с цял арсенал... без да се смятат ножът и някоя и друга кама.

– Може и да грешите, Блор – покашля се Армстронг. – Често пъти опасни душевноболни наглед са тихи, незабележими хора. Дори мили.

– Нямам чувството, че този е от тях, докторе.

III

Тримата се заловиха да претърсват острова. Това се оказа неочаквано просто. От северозападната страна скалите се спускаха отвесно към морето, гладки и стръмни. Останалата територия бе покрита с оскъдна растителност без нито едно дърво. Тримата мъже работеха внимателно и методично, претърсваха всичко – от най-високата точка до самата вода; огледаха основно и най-малката цепнатина в скалата, където биха могли да открият вход към някаква пещера. Но пещери нямаше.

Движейки се покрай брега, най-после стигнаха до мястото, където генерал Макартър седеше загледан към морето. Наоколо бе спокойно, само вълните се плискаха в скалите. Старецът седеше изправен, очите му се взираха в хоризонта.

Той не обърна никакво внимание на приближаващите се мъже. Пълната му незаинтересованост чак накара един от тях да се почувства неловко.

„Този човек не е наред – помисли си Блор. – Сякаш е изпаднал в шок или някакво подобно състояние.“ Той се покашля и се опита да го заговори уж небрежно.

– Хубаво тихо местенце сте си намерили, сър. Генералът свъси вежди и подхвърли през рамо:

– Остава още толкова малко време... толкова малко. Настоятелно ви моля никои да не ме безпокои.

– Разбира се, че няма да ви безпокоим. Ние просто се разхождахме. Искахме да поразгледаме острова. Може някой да се крие...

– Как не разбирате! – разсърди се генералът. – Нищо не разбирате. Моля ви, идете си.

Блор отстъпи назад и настигна другите двама.

– Той се е побъркал... Няма никакъв смисъл да се говори с него.

– Какво ви каза? – полюбопитства Ломбард.

– Говореше, че нямало време... и предупреди да не го безпокоим.

– Какво ли го е прихванало? – промърмори загрижен доктор

Армстронг.

IV

Претърсването на острова беше към своя край. Тримата мъже стояха на възвишението, загледани към сушата. Никакви лодки не се виждаха. Вятърът се бе усилил.

– И рибарите не са излезли в морето – каза Ломбард. – Надига се буря. Жалко, че селото не се вижда оттук. Можехме да дадем поне някакъв знак.

– Защо не запалим огън довечера? – предложи Блор.

– Най-лошото е, че това сигурно е предвидено и са взети съответните мерки.

– В какъв смисъл?

– Не зная точно. Навярно са предупредили хората да не обръщат внимание на каквито и да било сигнали. Нищо чудно в селото да знаят, че става дума за облог или игра. Някаква глупава измислица във всеки случаи.

– И смятате, че ще се хванат? – усъмни се Блор.

– Много по-лесно ще повярват в това, отколкото в истината – рече Ломбард. – Мислите ли, че селяните биха възприели сериозно вестта, че островът трябва да остане изолиран, докато мистър У.Н.О. очисти гостите си един по един?

– Има моменти, в които се питам дали не сънувам – каза доктор Армстронг, – и все пак...

– И все пак е точно така! – отсече Ломбард с нервна гримаса. – Това е истината, докторе!

– Никой не би могъл да се спусне оттук, нали? – рече Блор, вирайки се във водата.

– Едва ли – поклати глава Армстронг. – Много е стръмно. А и къде ли би могъл да се скрие?

– Нищо чудно в скалата да има дупка. Ако разполагахме с лодка, щяхме да обиколим целия остров – каза Блор.

– Ако разполагахме с лодка – отбеляза Ломбард иронично, – вече щяхме да сме на път към сушата.

– Тук сте напълно прав.

– Не е излишно да разгледаме подробно тая скала. Само на едно място виждам някаква вдлъбнатина – точно под нас, малко вдясно. Ако

се намери въже, бихте могли да ме спуснете и да проверя какво има там.

– Добре би било – съгласи се Блор. – Въпреки че на пръв поглед е абсурдно. Ще ида да потърся въже. – И той с бързи стъпки се отправи надолу към къщата.

Ломбард вдигна очи нагоре. Над острова се трупаха облаци. Вятърът се усилваше.

– Нещо се умълчахте, докторе – обърна се той към Армстронг, – за какво се замислихте?

– Питам се докъде ли може да стигне старият Макартър...

V

Цялата сутрин Вера се чувстваше страшно неспокойна. Беше отбягвала Емили Брент с тръпнешо отвращение.

Самата мис Брент си бе изнесла стол пред източната заветна страна на къщата. Седеше там и плетеше.

Всеки път, когато се сетеше за нея, в съзнанието на Вера изплуваше бледо лице на удавница с морски водорасли в косите... лице, което някога е било красиво, с предизвикателна хубост може би, но вече недосегаемо за страданието и ужаса.

А Емили Брент, самодоволно добродетелна, плетеше.

На просторната тераса пред къщата, на сгъваем стол седеше мистър Уоргрейв, сгушен и със сведена глава. Погледът на Вера се плъзна покрай него и в този миг тя видя изправен на подсъдимата скамейка рус младеж със сини очи и смутено, уплашено лице. Едуард Ситън. Въображението ѝ нарисува и образа на съдията, как слага черната съдийска шапка и започва да чете присъдата...

Не след дълго младата жена тръгна бавно надолу към морето. Вървеше към най-отдалечения край на острова, където самотен старец бе впил поглед в хоризонта.

При шума на нейните стъпки генерал Макартър се раздвижи. Извърна глава... погледът му изразяваше странна смесица от съмнение и мрачно предчувствие. Вера усети, че я обзема страх. Една-две минути той не откъсна очи от лицето ѝ.

„Колко странно! Той сякаш знае...“

– А, вие ли сте – каза Макартър. – Дойдохте значи.

Вера се настани до него и попита:

– Сигурно ви доставя удоволствие да седите край брега и да гледате

морето?

– Да – кимна той кротко. – Приятно е. Мястото е подходящо за очакване, струва ми се...

– За очакване? – сепна се Вера. – А вие какво чакате?

– Края – бе тихият отговор. – Ако не се лъжа, и вие знаете това. Нали така? Ние всички чакаме края.

– Какво искате да кажете? – плахо попита Вера.

– Никой от нас не ще напусне острова – отговори генерал Макартър сериозно. – Такъв е планът. И вие, разбира се, добре го съзнавате. Но вероятно ви е трудно да приемете, че това е освобождението.

– Какво освобождение? – стъписа се Вера.

– Да, вие наистина сте много млада... Не сте стигнали до това. Но то е на път! Благословеното спокойствие, когато разбирате, че всичко е свършило... че не трябва повече да носите тежкото бреме. Някой ден ще го усетите.

– Не ви разбирам – дрезгаво промълви младата жена. Пръстите ѝ конвулсивно се свиха. Изведнъж я обхвана

необяснима паника при вида на този кротък стар воин.

– Аз обичах Лесли – продължи той унесено. – Много силно я обичах.

– Лесли вашата жена ли е? – попита Вера.

– Да... Обичах я... и се гордеех с нея. Беше толкова красива... и толкова жизнерадостна.

Генералът замълча, а след минута-две продължи:

– Да, аз обичах Лесли. И затова го направих.

– Искате да кажете, че... – И тя млъкна.

Генерал Макартър леко кимна.

– Сега вече е излишно да отричам. Та нали бездруго всички ще умрем. Аз изпратих Ричмънд на явна гибел. В известен смисъл това беше убийство. Странно наистина! Убийство... а винаги стриктно съм се придържал към закона! Но навремето не изглеждаше така. Нямах никакви угризения. „Заслужава си го, проклетникът!“ – така си мислех тогава. А после...

– После какво? – настоя неумолимо Вера.

Той поклати разсеяно глава. Изглеждаше объркан и някак потиснат.

– Не зная. Аз... Не зная. Виждате ли, тогава всичко изглеждаше някак другояче. Нямам представа дали Лесли се бе досетила. Не съм сигурен. Но тогава вече нищо не знаех за нея. Тя избяга далеч от мен, там,

където не можех да я достигна. След това почина... А аз останах сам.

– Сам, сам – повтори Вера и ехото на скалите подхвана нейните думи.

– Вие също ще се зарадвате, когато настъпи краят – рече генерал Макартър.

Вера скочи и почти извика:

– Не ви разбирам... Не ми е ясно за какво говорите!

– Зная, детето ми. Аз зная...

– Не, нищо не знаете. И нищо не разбирате... Генерал Макартър отново зарея поглед към морето и сякаш забрави за нея.

– Лесли... – промълви съвсем тихо.

VI

Блор се върна на скалата с навито около ръката въже и завари Армстронг да се взира надолу към бездната.

Къде е мистър Ломбард? – попита Блор, задъхан от изкачването.

Отиде да провери някаква своя теория – отвърна небрежно Армстронг. – Всеки момент ще бъде тук. Знаете ли, Блор, много съм разтревожен.

– Мисля, че всички сме разтревожени. Докторът нетърпеливо махна с ръка.

– Разбира се... така е... Но друго имах предвид. Мисля си за Макартър.

– Какво по-точно?

– Търсим душевноболен човек – мрачно произнесе Армстронг. – А как ви се вижда Макартър?

– Да не искате да кажете, че той ви прилича на убиец? – попита Блор недоверчиво.

– Не, не точно... – колебаеше се Армстронг. – Разбира се, не съм специалист, а и почти не съм разговарял с него... Нямам никакви впечатления.

– Смахнат – да – неуверено рече Блор. – Но и аз не бих могъл да твърдя, че...

– Всъщност може би сте прав. – Армстронг сякаш с усилие дойде на себе си. – По дяволите, трябва да има някой, който се крие на острова! А, ето го и Ломбард.

Те завързаха здраво въжето.

– Ще гледам да се справя – рече Ломбард. – Следете за внезапно дръпване на въжето.

Двамата наблюдаваха действията на Ломбард. След няколко минути Блор сподели:

– Пълзи като котка, нали? – Нещо странно имаше в гласа му.

– Имам чувството, че се е катерил из планините на времето – забеляза Армстронг.

– Нищо чудно.

Те отново замълчаха.

– Изобщо... странен субект – обади се Блор. – И знаете ли какво си мисля?

– Какво?

– Не ми вдъхва доверие...

– В какъв смисъл?

– Не знам точно... – изръмжа Блор. – Просто е съмнителен.

– Сигурно в живота си е имал доста приключения.

– Бас държа, че част от неговите приключения не са много за п ред хората. – Блор помълча, сетне попита: – Случайно да носите револвер?

Армстронг се опули.

– Аз ли? Не, разбира се. Защо ми е?

– А на мистър Ломбард за какво му е?

– Носи го по навик... вероятно – нерешително отвърна Армстронг.

Блор изсумтя.

Неочаквано въжето се опъва. Известно време трябваше да го държат много здраво. След малко, когато напрежението отслабна, Блор отново заговори:

– Има навици и навици! Ако мистър Ломбард тръгне на излет към някое затънтено място, нищо чудно да вземе пистолет и спален чувал, пък и прах против дървеници, ако щете. Ала едва ли същият този навик го е накарал и тук да дойде с пистолет. Само в романите има хора, които не се разделят с оръжието си.

Двамата мъже се надвесиха над скалата, за да видят докъде е стигнал Ломбард. Почти веднага разбраха, че търсенето му не е дало никакви резултати. Не мина много време и Ломбард се покатери при тях.

– Сега поне сме наясно – каза той и изтри потта от челото си. – Излишно е да търсим другаде, освен в къщата.

VII

Претърсването на къщата не беше никак трудно. Най-напред огледаха външните постройки, след което насочиха вниманието си към основната сграда. Шивашкият метър на мисис Роджърс, който изровиха от кухненския шкаф, им свърши добра работа, но никъде не откриха двойни стени или загадъчни ниши. Къщата бе строена модерно, без никакви скришни места. Огледаха първо приземния етаж. Когато стигнаха до втория, където бяха спалните, през един от прозорците видяха Роджърс да изнася поднос с коктейли долу на терасата.

– Странно нещо е добре дресираният прислужник – подметна Филип Ломбард. – Гледам го с какво невъзмутимо изражение продължава да си изпълнява задълженията.

– Роджърс е първокласен прислужник, ако питате мен – рече Армстронг.

– А жена му беше добра готвачка. Вечерята снощи например...

След безрезултатния оглед на първата спалня мъжете се събраха на площадката.

– Тук има някаква стълба – забеляза Блор.

– Тя води към стаята за прислугата – поясни Армстронг.

– Под покрива сигурно е оставено място за цистерни, воден резервоар или нещо подобно – каза Блор. – И там ако не е, не виждам къде другаде!

И точно в този миг над главите им нещо прошумя. Заслушаха се. Леки предпазливи стъпки. Армстронг сграбчи ръката на Блор. Ломбард вдигна предупредително пръст.

– Тихо. Чуйте.

И ето отново. Над тях някой пристъпваше крадешком.

– В стаята е. В стаята, където е тялото на мисис Роджърс.

– Точно така! – изшептя Блор. – Най-доброто скривалище е избрал! Там никой не влиза. Хайде... колкото може по-тихо.

И те се промъкнаха към мансардата. Пред вратата спряха. Наистина в стаята имаше някой. Отвътре нещо изскърца.

– Сега! – даде знак Блор. С един замах отвори вратата и връхлетя вътре, следван от другите двама. Мъжете замръзнаха на местата си. Пред тях стоеше Роджърс с куп дрехи в ръце.

VII

Пръв се съвзе Блор.

– Извинявайте, Роджърс. Чухме, че някой ходи из стаята, и решихме...

– Съжалявам, господа. Искях да си взема нещата. Надявам се, няма да имате нищо против, ако се пренеса в една от свободните стаи долу. В най-малката.

– Разбира се, защо не? – отвърна Армстронг, като избягваше да гледа към покритото тяло на леглото.

– Благодаря ви, сър.

Понесъл нещата си, Роджърс излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите.

Армстронг пристъпи към леглото, вдигна чаршафа и погледна кроткото лице на мъртвата жена. Страхът бе изчезнал. То не изразяваше нищо.

– Как ми липсва чантата с инструментите – рече Армстронг. – Много съм любопитен да разбера какво е взела. Да се махаме оттук – обърна се той към другите двама. – Сигурен съм, че нищо няма да открием.

Приведен, Блор се мъчеше да вдигне резето на някакъв капак в стената до самия под.

– Не мога да повярвам, че тоя приятел се движи толкова безшумно, пък и само преди две минути го видяхме в градината. Не го чухме да се качва тук.

Блор хлътна в тъмното. Ломбард извади от джоба си електрическо фенерче и го последва. След пет минути се озоваха на някаква площадка. Спогледаха се. Лицата им бяха мръсни, с полепнала паяжина.

На острова наистина нямаше друг освен тях.

ДЕВЕТА ГЛАВА

I

– През цялото време сме се заблуждавали – бавно произнесе Ломбард. – Съчинихме тая заплетена история само защото двама души внезапно умряха.

– Това не обяснява нещата – възрази Армстронг. – Да оставим всичко друго настрана, но дългата ми лекарска практика ми подсказва, че Антъни Марстън не е от хората, които се самоубиват.

– Предполагам, неговата смърт не може да се смята за нещастен случай – каза Ломбард колебливо.

– Страшно заплетена история – промърмори Блор и след миг добави: – А жената... – И замълча.

– Мисис Роджърс ли?

– Да. Възможно е това да е злополучно съвпадение, нали?

– Съвпадение? – недоумяваше Ломбард. – В какъв смисъл?

Блор изглеждаше смутен. Червендалестото му лице потъмня.

– Вижте, докторе – запъна се той, – вие нали й дадохте приспивателно.

– Какво приспивателно?

– Снощи сам казахте, че сте й дали сънотворно.

– А, това ли? Напълно безвредно.

– Но какво точно беше?

– Малка доза луминал. Препаратът е напълно безвреден.

Лицето на Блор още по-силно почервения.

– Но слушайте, века бъдем наясно. Да не сте превишили дозата?

– Не ви разбирам – засегна се Армстронг.

– Изключено ли е да сте направили грешка? Такива неща се случват.

– Напълно изключено. Намекът ви е неуместен. Лекарят помълча и додаде хапливо:

– Да не искате да кажете, че умишлено съм й дал по-голяма доза?

– Я престанете – намеси се Ломбард. – Не бива да губим самообладание. Започнем ли да се обвиняваме един друг...

– Аз просто изказах едно предположение.

Армстронг се усмихна насила.

– Лекарите нямат право на подобни грешки, приятелю – мрачно отбеляза той.

– Ако се вярва на гласа от плочата, няма да ви е за първи път – не отстъпваше Блор.

Армстронг пребледня.

– Какъв е смисълът да го нападате? – побърза да се намеси Ломбард. – Всички се печем на един огън. По-добре е да обединим усилията си. Питам ли ви вие защо сте лъжесвидетелствали?

Блор пристъпи напред със свити юмури.

– По дяволите! Това е мръсна лъжа. Бързате да ми затворите устата, мистър Ломбард, но аз имам още въпроси и един от тях е към вас.

– Защо пък към мен?

– Любопитен съм да знам защо носите револвер, когато ходите на гости.

– И настоявате за отговор?

– Да, мистър Ломбард.

– Знаете ли, Блор – неочаквано каза Ломбард, – вие съвсем не сте толкова глупав, колкото изглеждате.

– Мислете каквото искате, но ми обяснете.

– Предполагах, че ще ми потрѣбва.

– Снощи не споменахте нищо такова – изгледа го Блор с подозрение.

Ломбард кимна.

– Значи премълчахте истината – упорстваше Блор.

– В известен смисъл, да.

– Хайде, изплюйте камъчето.

– Оставих у вас впечатлението, че съм поканен тук като всички. Но това не е съвсем така. Истината е, че при мен се яви някакъв евреин на име Морис. Предложи ми сто лири, за да дойда тук и да си отворям очите... Твърдеше, че макар и без пукната пара, съм се ползвал с добро име.

– И после? – нетърпеливо го подкани Блор.

– Това е всичко – ухили се Ломбард.

– Едва ли само това ви е казал.

– Нищо повече. Млъкна като риба. Оставям на вас да решите – това бяха думите му. Закъсал бях с парите и приех.

– Защо не казахте всичко това снощи?

– Драги приятелю – многозначително сви рамене Ломбард, – откъде можех да зная дали снощи не стана тъкмо онова, което аз трябваше

да предотвратя? Реших да премълча и с нищо да не се обвързвам.

– А сега сте на друго мнение, нали? – Армстронг го изглежда изпитателно.

Лицето на Ломбард потъмня, чертите му се изопнаха.

– Сега виждам, че се пека на един огън с вас. Ония пари са били примамката, с която мистър Оуън ме вкара в капана. Защото ние наистина сме в капан... Повече от сигурен съм! Марстън умря, след него и мисис Роджърс, негърчетата от масата изчезват едно по едно! Навсякъде се усеща ръката на мистър Оуън – а къде, по дяволите, е самият мистър Оуън?

Тържественият удар на гонга съобщи на гостите, че обядът е сервиран.

II

Роджърс ги очакваше до вратата на трапезарията. Щом тримата се появиха на стълбите, той пристъпи напред и каза притеснено:

– Надявам се обядът да ви хареса. Има студена шунка и език, сварих и малко картофи. Мога да предложи сирене, бисквити и консервирани плодове.

– Звучи обещаващо. Значи сме заредени добре – одобрително рече Ломбард.

– Храна има достатъчно, сър. Килерът е претъпкан, а това е много важно, когато сте на остров и можете да се окажете откъснати от сушата продължително време.

Ломбард кимна.

Роджърс ги последва в трапезарията, като не спираше да мърмори:

– Тревожа се, че Фред Наракот още не е минал днес. Твърде злополучно стечение на обстоятелствата.

– Да, наистина – рече Ломбард. – „Злополучно“ е точната дума, дори не подозирате колко сте прав.

В стаята влезе мис Брент. Очевидно бе изпуснала кълбото си и сега усърдно го навиваше. Настани се на масата и отбеляза:

– Времето се разваля. Вятърът е доста силен и морето е покрито с бели зайчета.

Вратата се отвори и влезе съдията Уоргрейв. Пристъпваше с бавна, равномерна крачка. Набързо огледа присъстващите изпод гъстите си вежди.

– Не си губихте времето тази сутрин – подхвърли той. В гласа му прозвуча леко злорадство.

След него забързана пристигна Вера Клейторн.

– Закъснях ли? – попита тя задъхано.

– Не сте последна. Генералът също не е дошъл. Всички седнаха около масата.

– Да сервирам ли, госпожо, или ще изчакате? – обърна се Роджърс към мис Брент.

– Генерал Макартър е долу на брега – каза Вера. – Не вярвам да е чул гонга. Стори ми се някак странен.

– Да отида да го извикам – с готовност предложи Роджърс.

Доктор Армстронг скочи от мястото си.

– Аз ще отида. Вие започвайте.

На излизане чу въпроса на Роджърс:

– Студен език или шунка?

III

Петимата около масата се хранеха мълчаливо. Силният вятър вилнееше отвън на пристъпи.

– Наближава буря – потрепера Вера.

В желанието си да съживи разговора Блор поде:

– Вчера във влака от Плимът с мен пътуваше възрастен моряк. Непрестанно повтаряше, че ще има буря. Чудно наистина, как познават какво ще бъде времето тия стари вълци?

Роджърс обиколи масата и прибра чиниите от месото. Понечи да ги изнесе, но изведнъж се закова наред стаята.

– Някой тича на терасата – уплашено рече той. Всички в стаята бяха чули бързите стъпки.

В същия миг те вече знаеха... знаеха, без никой да им каже...

Като по даден знак се изправиха и впиха погледи във вратата.

Задъхан, на входа се появи доктор Армстронг.

– Генерал Макартър... – промълви той.

– Мъртъв! – възкликна Вера почти несъзнателно.

– Да, мъртъв е... – повтори Армстронг. Настъпи мълчание... дълго мълчание.

Седем души се спогледаха, загубили способност да говорят.

IV

Бурята се разрази в момента, в който внесоха тялото на стария генерал в къщата. Другите стояха в салона.

С внезапен тътен и свистене навън заваля пороен дъжд.

Докато Блор и Армстронг се изкачваха по стълбите с товара си, Вера Клейторн изведнъж се обърна и влезе в трапезарията.

Всичко вътре бе непокътнато. На страничната масичка беше приготвен несервираният още десерт.

Вера приближи голямата маса. Беше стояла така около една-две минути, когато в стаята тихо влезе Роджърс.

Съзирайки я, мъжът се сепна. Погледите им се срещнаха и в негови се четеше ням въпрос. Най-накрая той промълви:

– Вие ли сте, мис? Идвах само да видя...

С рязък и дрезгав глас, който удиви самата нея, Вера го прекъсна:

– Прав сте, Роджърс, вижте сам! Те са само седем...

V

Поставиха генерал Макартър на леглото му.

Армстронг направи последен оглед на тялото и слезе при другите. Намери ги в салона.

Мис Брент плетеше изправена до прозореца. Вера Клейторн гледаше замислено струите, които се стичаха по стъклата. Блор седеше, подпрян ръце на коленете си. В дъното на стаята съдията Уоргрейв се бе настанил в удобно кресло. Очите му бяха притворени.

Отвори ги веднага щом лекарят влезе.

– Е, докторе? – произнесе с ясния си звънък глас. Лицето на Армстронг бе загубило цвета си.

– Вероятността да е починал от сърдечен пристъп или нещо подобно е напълно изключена. На тила му има следи от удар с тежък предмет от рода на бастун.

Настъпи леко раздвижване, но ясният глас на съдията отново се извиси:

– Намерихте ли онова, с което е бил ударен?

– Не.

– Но сте сигурен в заключението си?

– Абсолютно.

– Положението е ясно – тихо каза съдията.

Вече нямаше никакво съмнение кой поема нещата в свои ръце. Цяла сутрин Уоргрейв бе прекарал свит на стола си във на терасата, и като че в умишлено бездействие. А сега наложи авторитета си с лекота, придобита по време на дългогодишната му съдийска практика.

Той определено се чувстваше в свои води. Изкашля се и продължи:

– Господа, цяла сутрин седях на терасата и наблюдавах вашата трескава дейност. Целта, която си бяхте поставили, за мен бе очевидна. Претърсихте острова, за да намерите тайното убежище на убиеца.

– Съвсем прав сте, сър – каза Филип Ломбард.

– Без съмнение стигнахте до същото заключение, което направих и аз – смъртта на Антъни Марстън и мисис Роджърс не е нито случайност, нито самоубийство. Положително сте се сетили и за целта, с която нашият домакин ни примами тук.

– Този човек е луд! Направо побъркан – изхриптя Блор.

– Две мнения по този въпрос няма. Но това едва ли променя нещата. Главното за нас сега е да спасим кожата си.

– На острова няма никой освен нас, уверявам ви – с треперещ глас се обади Армстронг. – Абсолютно никой!

Съдията поглади замислено брадичката си.

– Не и в този смисъл, който вие влагате. Рано тази сутрин и аз стигнах до същия извод. Още тогава можех да ви кажа, че претърсването няма да доведе до нищо. Въпреки това съм убеден, че мистър Оуън (нека го назовем с името, което сам си е избрал) се намира на острова. Сто на сто. Въпросният план представлява ни повече, ни по-малко справедливо възмездие за престъпления, останали ненаказани от закона, и ето защо съществува един-единствен начин този план да бъде изпълнен. Мистър Оуън няма друг изход.

Всичко е пределно ясно. Мистър Оуън е един от нас.

VI

– О, не... – простена Вера. Съдията я прониза с поглед и каза:

– Млада госпожице, излишно е да затваряме очи пред фактите. Всички сме в сериозна опасност. Един от нас е У.Н.Оуън. Не знаем кой е. Дойдохме на острова десет души и за трима въпросът вече не стои. Антъни Марстън, мисис Роджърс и генерал Макартър са извън всяко подозрение. Оставаме ние седмината. Един от тези седем е фалшиво

негърче, ако мога така да се изразя...

Той замълча и огледа лицата на присъстващите.

– Мога ли да смятам, че всички сте съгласни?

– Невероятно е – каза Армстронг, – но имате право.

– Изумително – додаде Блор. – И ако питате мен, досещам се...

Съдията го спря с бърз жест на ръката.

– След малко и до това ще стигнем. Сега-засега искам да бъда сигурен, че всички приемаме изложените факти.

Без да спира да плете, Емили Брент каза:

– Доводите ви не са лишени от логика. Съгласна съм, че в един от нас се е вселил дяволът.

– Не, не мога да повярвам – промърмори Вера.

– Вие, Ломбард? – подкани го съдията.

– Съгласен съм, сър. Напълно.

Съдията кимна доволен.

– А сега нека разгледаме доказателствата. Съществуват ли основания да подозираме определен човек? Вие, мистър Блор, искахте да кажете нещо.

Блор вече губеше търпение.

– Ломбард има револвер. Снощи не каза истината... Вече си призна.

Филип Ломбард се усмихна презрително.

– Очевидно отново трябва да обясня. И разказа всичко – кратко и сбито.

– Как ще ни убедите в това? – бързо понита Блор. – Не разполагате с доказателства.

Съдията се покашля.

– За жалост – каза той – това се отнася за всички нас. Ще трябва да разчитаме само на честната си дума. Вие като че ли не си давате сметка в какво необичайно положение се намираме. Според мен можем да действваме по един-единствен начин. Като се опираме на фактите, с които разполагаме, има ли някой, от когото да свалим всяко подозрение?

– Аз съм известен лекар – побърза да се обади Армстронг. – Самата мисъл, че мога да бъда заподозрян...

С привичния си жест съдията прекъсна говорещия, преди да е довършил мисълта си.

– Аз също съм добре известен в определени среди! – отчетливо заяви той. – Но това нищо не доказва, уважаеми! Случвало се е лекари да полудяват, съдии също... – той погледна към Блор, – а и полицаи.

– Надявам се, поне жените няма да намесваме – отбеляза Ломбард.

Съдията многозначително вдигна вежди.

– Трябва ли да разбирам, че според вас жените не могат да бъдат убийци? – промълви той с онзи леко заядлив тон, тъй добре познат на мнозина адвокати.

– Не, разбира се – подразни се Ломбард. – Но въпреки всичко изглежда ми абсурдно... – Той млъкна.

Със същата хаплива нотка в гласа съдията се обърна към доктор Армстронг.

– Доколкото знам, докторе, ударът, с който бе убит бедният Макар-тър, е по силите на една жена.

– Без съмнение, стига да разполага с подходящ предмет, като полицейска палка, например.

– И това не изисква някаква особена сила?

– Съвсем не!

Съдията изпъна сбръчкания си като на костенурка врат.

– Смъртта на другите двама бе резултат от действието на отрова. Вярвам, никой няма да отрече, че това е по силите и на най-немощния човек.

– Та вие сте полудели! – извика Вера.

Съдията бавно се извърна и спря очи върху младата жена. Това бе безпристрастният втрещен взор на юриста, свикнал да преценява хората.

„Разглежда ме като опитно животинче – каза си Вера и в същия миг я осени мисъл, която я изненада: – Той не ме харесва!“

– Мила госпожице, опитайте се да обуздаете чувствата си. Аз не ви обвинявам... – И като кимна почтително към мис Брент, добави: – Надявам се, не се обиждате, задето продължавам да твърдя, че подозрението пада върху всички нас?

Емили Брент не спираше да плете. Тя дори не вдигна поглед.

– Предполагението, че съм отнела човешки живот... и то не само един... би било напито абсурдно за всеки, който ме познава. Но си давам ясна сметка, че ние се срещаме за пръв път и при тези обстоятелства никой не може да бъде оневинен напълно. Както вече ви казах, самият дявол е сред нас.

– И тъй, постигнахме единомислие – обобщи съдията. – Никого не можем да изключим, независимо от съсловната принадлежност или положението му в обществото.

– Ами Роджърс? – попита Ломбард.

– Какво Роджърс? – Съдията го гледаше, без да мига.

– Според мен Роджърс спокойно може да бъде изключен от сметката.

– И на какво основание? – поинтересува се съдията.

– От една страна, не е достатъчно умен, а от друга – собствената му жена е една от жертвите.

Съдията отново повдигна учудено вежди.

– Гледал съм много дела на мъже, обвинени в убийство на своите съпруги... и тяхната вина бе доказана.

– Да, съгласен съм. Убийството на собствената съпруга е напълно възможно... дори естествено, ако мога така да се изразя. Но не и в този случай. Склонен съм да повярвам, че Роджърс е убил жена си от страх тя да не се издаде, а оттам и него, или защото му е дошла до гуша и предпочита някое младо хубавичко създание, с не толкова грамадни зъби. Но за нищо на света не мога да си го представя в ролята на загубилия разсъдъка си мистър Оуън, решил да раздава тъпото си правосъдие, като започва със собствената си жена, и то за престъпление, което двамата са извършили.

– Приемате подхвърлени слухове за доказателства – възрази съдията Уоргрейв. – Не знаем дали Роджърс и съпругата му действително са имали план да убият своята работодателка. Нищо чудно това да е подвеждаща информация, целяща да постави Роджърс в положение, сходно с нашето. Възможно е нечовешкият страх, обзел снощи мисис Роджърс, да се дължи на факта, че тя е осъзнала душевната болест на своя мъж.

– Е, добре – предаде се Ломбард. – Мистър У.Н.Оуън е един от нас. И никакви изключения. Всички отговаряме на условията.

– Моята мисъл бе, че не можем да допуснем изключения въз основа на лични качества, положение в обществото или само по предположение. Онова, което трябва да огледаме внимателно, е възможността да освободим един или двама по силата на факти. Накратко казано, има ли сред нас хора, които не биха могли да дадат нито цианкалий на Антъни Марстън, нито голяма доза приспивателно на мисис Роджърс, нито по обективни причини са били в състояние да нанесат удара, от който е починал генерал Макартър.

Мрачното лице на Блор засия.

– Точно така, сър! – размърда се той на стола си. – Това е въпросът. Нека се спрем на него по-внимателно. Случаят с Тони Марстън е съвсем ясен. Вече се спомена, че някой отвън е пуснал в чашата му нещо, преди той да я напълни за последен път. В същото време това би могъл да

стори и някой в стаята, дори за него би било по-лесно. Не мога да си спомня дали Роджърс бе по това време при нас, но всеки друг разполагаше с удобен случай. Той помълча и сетне продължи:

– Що се отнася до смъртта на мисис Роджърс, не бива да забравяме, че в близост до нея бяха съпругът ѝ и докторът. За всеки от двамата не е било трудно да я „приспи“.

Армстронг скочи. Целият трепереше.

– Протестирам! Обвинението ви е абсолютно неоснователно. Заклевам се, че дозата, която дадох на жената, беше съвършено...

– Доктор Армстронг! – прекъсна го тихият властен глас на съдията.

Лекарят трепна и спря напред изречението. Вече леден и неумолим, гласът продължи:

– Възмущението ви е обяснимо. И въпреки това ще се съгласите, че фактите трябва да се приемат такива, каквито са. Един от вас двамата би могъл много лесно да поднесе смъртоносна доза. Нека обсъдим местоположението на останалите. Каква възможност съм имал аз, инспектор Блор или мис Брент, или мис Клейторн, или мистър Ломбард да поднесе отровата? Може ли някой от нас да бъде напълно и изцяло освободен от отговорност? – Съдията замълча за миг. – Мисля, че не.

– Изобщо не съм се доближавала до нея – възмутена възрази Вера. – Всички можете да го потвърдите.

– Ако не ме лъже паметта – подхвана отново съдията, – фактите бяха следните – моля да ме поправите, ако бъркам в нещо. Антъни Марстън и мистър Ломбард вдишаха жената и към тях се присъедини доктор Армстронг. Той помоли Роджърс да донесе бренди. Точно тогава някой попита откъде идва гласът. Всички ние отидохме в съседната стая, с изключение на мис Брент, която остана тук, при жената, загубила съзнание.

Гъста червенина заля лицето на мис Брент. Тя дори спря да плете и гневно възкликна:

– Е, това е безобразие!

– А когато се върнахме отново тук – продължаваше безмилостният равен глас на съдията, – вие, мис Брент, се бяхте надвесили над дивана.

– Спорел вас човешкото съчувствие криминално престъпление ли е?

– Аз само установявам фактите. В този момент влезе Роджърс с брендите, което е могъл необезпокояван от никого да „подправи“ при желание. Дадох на жената да го изпие и скоро след това съпругът ѝ и доктор Армстронг я придружиха до стаята ѝ, където докторът ѝ е дал

приспивателно.

– Да, точно така! – тържествуващо се намеси Блор. – Ето защо съдията, мистър Ломбард, моя милост и мис Клейторн сме във от подозрение.

Съдията Уоргрейв го погледна хладно и промърмори:

– Така ли мислите? Смятате ли, че сме изчерпали всички възможности?

Блор зяпна:

– Не ви разбирам – недоумяващо рече тон. Съдията Уоргрейв продължи:

– Мисис Роджърс лежи горе в стаята си. Приспивателното, което доктор Армстронг ѝ е дал, започва да я унася. Спи ѝ се. Да предположим, че някой по-тропва на вратата, влиза вътре и ѝ предлага някакво хапче с думите: „Докторът поръча да изпиете това.“ Ще допуснете ли, че тя няма да го глътне безропотно, без да се замисли и за миг?

В стаята настъпи тишина. Блор смръщи вежди и се разшава неспокойно.

– Това не мога да го приема за нищо на света – обади се Ломбард. – Никой от нас не напусна тази стая още дълго време. Последва смъртта на Марстън и всички така се улисахме.

– Не ви ли идва наум, че някой може да се е измъкнал от своята стая по-късно? – попита съдията.

– Но тогава Роджърс вече е бил при нея – възрази Ломбард,

– Не е съвсем така – обади се Армстронг. – Той трябваше да разтребви масата и да подреди в кухнята. През това време всеки би могъл незабелязано да се качи в стаята на жена му.

– Но тогава тя сигурно вече е спяла дълбоко под въздействие на лекарството, което вие и дадохте – обади се мис Брент.

– По всяка вероятност да, но не е задължително. Един лекар трудно определя дозата, която ще подейства на непознат пациент. Има случаи, когато минава доста време, преди успокоителното да даде резултат. Всичко зависи от поносимостта на отделния човек към даден препарат.

– Забележката ви е твърде уместна, докторе. При това е във ваш интерес – подхвърли Ломбард.

Лицето на Армстронг пламна гневно. Леденият неумолим глас спря думите, които той се готвеше да изрече.

– Доникъде няма да стигнем, ако продължаваме да се обвиняваме взаимно. Трябва да се интересуваме само от фактите. Струва ми се, установихме със сигурност, че версията, която изложих, е напълно

възможна. Съгласен съм, че вероятността не е много голяма, макар отново всичко да зависи от извършителя. Появата на мис Брент или мис Клейторн с подобна мисия не би предизвикала изненада у болната. Безспорно, ако в стаята влезех аз, или мистър Блор, или мистър Ломбард например, това би било в най-добрия случай необичайно, но все пак не би събудило прекалено сериозни подозрения.

– Какъв е изводът тогава? – попита Блор.

VII

Съдията поглаждаше устните си с ръка. В изражението му имаше нещо студено и безмилостно. Той поде отново, продължавайки да ръководи импровизираното следствие.

– Обсъдихме и второто убийство и установихме, че никой от нас не може да бъде изцяло и напълно освободен от подозрение. – Помълча и продължи: – Стигаме до смъртта на генерал Макартър тази сутрин. Бих помолил всеки, който смята, че има някакво алиби, да го изложи накратко. Бързам да ви съобщя, че самият аз нямам солидно алиби. Прекарах цялата сутрин на терасата, потънал в размисъл за странното положение, в което се намираме. Останах на този стол до удара на гонга, и па няколко пъти, доколкото си спомням, оставах съвсем сам, така че можех да отида до брега да убия генерала и да се върна обратно на мястото си. Давам ви дума, че не съм ставал, но при създадените обстоятелства това не е достатъчно... Нужни са доказателства.

– Цялата сутрин прекарах с мистър Ломбард и доктор Армстронг – заяви Блор. – Те ще потвърдят.

– Ходихте в къщата да търсите въже – припомни му Армстронг.

– Разбира се. Отидох и се върнах. Знаете го не по-зле от мен.

– Доста се забавихте – настоя Армстронг.

– Какво, по дяволите намекувате? – почервения Блор.

– Казах само, че се позабавихте – повтори Армстронг.

– Нали трябваше да го потърся. Да не мислите, че съм се спянал в него още на прага.

– По време на неговото отсъствие вие бяхте заедно, тъй ли е, госпо-да? – попита съдията Уоргрейв.

– Естествено – разгорещи се Армстронг. – Впрочем Ломбард ходи някъде за малко. Но аз не мръднах от мястото си.

– Исках да проверя възможностите за изпращане на сигнали до

сушата. Търсех най-подходящото място. Отдалечих се за не повече от една-две минути.

– Така е – кимна Армстронг. – Всъщност той се забави твърде кратко, за да успее да извърши убийство.

– Някой от вас погледна ли часовника си? – попита съдията.

– Не.

– Дори не бях взел моя – рече Ломбард.

– Една-две минути звучи твърде неопределено – каза съдията с равен глас и извърна глава към вдървено изправената фигура с плетиво в скута.

– Мис Брент?

– Ние с мис Клейторн се разходихме до възвишението. Като се върнахме, поседях на слънце на терасата.

– Не си спомням да съм ви забелязал – каза съдията.

– Аз седях от източната страна на къщата. На завет.

– И останахте там до обед?

– Да.

– Мис Клейторн?

Вера беше готова с отговора:

– Сутринта бях с мис Брент, а след това продължих да се разхождам сама. После слязох към брега и разговарях с генерал Макартър.

– В колко часа беше това? – прекъсна я съдията. За пръв път Вера се поколеба.

– Не зная. Оставаше около час до обяда, струва ми се.

– След като ние говорихме е него или преди това? – попита Блор.

– Не зная. Той... ми се стори много странен – потрепера Вера.

– В какъв смисъл? – поиска да узнае съдията.

– Каза, че скоро всички ще умрем... че очаква края. Той ме уплаши.

Съдията кимна.

– После какво направихте?

– Върнах се тук. Малко преди да удари гонгът, отново излязох и тръгнах нагоре по възвишението зад къщата. През цялото време се чувствах ужасно неспокойна.

Съдията потърка брадичката си.

– Остава Роджърс. Съмнявам се, че неговите показания ще добавят нещо съществено към онова, което вече ни е известно.

Призован и изправен пред импровизирания съд, Роджърс нямаше какво особено да съобщи. Цялата сутрин бил зает със задълженията си и с приготвянето на храната. Бе сервирал коктейли на терасата предобед,

след това се качил да събере нещата си и да се премести в някоя друга стая. Нито веднъж не погледнал през прозореца и не забелязал нищо, отнасящо се до смъртта на генерал Макартър. Готов бе да се закълне, че когато слагал масата за обяд, порцелановите фигурки били осем.

След показанията на Роджърс всички се смълчаха.

Съдията се изкашля.

– Сега ще чуем обобщението – прошепна Ломбард на Вера Клейторн.

– Направихме всичко възможно да изясним обстоятелствата, при които настъпи смъртта на тези трима души – поде съдията. – В някои от случаите вероятността определени хора да са замесени е твърде голяма и в същото време не можем да твърдим, че който и да е от нас е извън подозрение. Отново повтарям твърдото си убеждение, че от нас седмичната един е опасен и навярно душевноболен престъпник. Нямаме улики, за да го разпознаем. Единственото, което можем да направим в момента, е да обсъдим какво ще предприемем, за да получим помощ от сушата. А в случай, че тя закъснее (което е твърде вероятно при това лошо време) какви мерки ще вземем, за да осигурим собствената си безопасност. Ще ви помоля да обмислите внимателно всичко и да споделите с мен всяко хрумнало ви предположение. Междувременно бъдете крайно предпазливи. До този момент убиецът бе улеснен от обстоятелството, че предполагаемите жертви не са и подозирали за присъствието му. От този момент нататък всеки един от нас трябва да е нащрек спрямо останалите. „Съмнението е вашето оръжие“. Не поемайте рискове и бъдете предпазливи. Това е всичко.

– Съдебното заседание се закрива – промърмори под поса си Филип Ломбард.

ДЕСЕТА ГЛАВА

I

– Как ви се вижда всичко топа? – понита Вера.

Двамата с Филип седяха на перваза на прозореца в салона. Навън се сипеше пороен дъжд и под напора на силния вятър от време на време прозорците потрепераха.

– Интересувате се дали вярвам в твърдението на съдията, че убиецът е сред нас?

– Да.

– Трудно ми е да кажа – бавно произнесе Ломбард. – Звучи логично и в същото време...

– ... в същото време изглежда направо невероятно – довърши Вера вместо него.

– Цялата тази история е невероятно. – Лицето на Ломбард се изкриви в гримаса. – Но след смъртта на Макартър едно е сигурно; вече не може да става дума за случайност или самоубийство. Безусловно става дума за престъпление. Извършени са вече три.

– Това е някакъв ужасен сън – потръпна Вера. – Не ме напуска усещането, че всеки миг ще се пробудя!

– Познато ми е това усещане – кимна той с разбиране. – Сякаш още малко и някой ще почука на вратата, за да донесе закуската.

– Колко ми се иска наистина да е така!

– За съжаление очакванията ви са напразни. Ние всички сме част от кошмара. А отсега нататък всяка минута трябва да бъдем нащрек.

– Ако... ако наистина е един от тях... кой е според вас? – с приглушен глас попита Вера.

Изведнъж Филип Ломбард широко се усмихна.

– Значи вие изключвате себе си и мен. Е, дотук добре. За себе си зная, че не съм убиецът, а и у вас не съзирам нищо налудничаво, Вера. Вие сте една от най-нормалните и здравомислещи млади жени, с които съм се срещал. Залагам доброто си име на вашия здрав разсъдък.

– Благодаря ви – усмихна се малко накриво Вера.

– А сега, мис Клейторн, очаквам да ми върнете комплимента.

– Сам признахте преди известно време, че за вас човешкият живот е без особена стойност – промълви Вера след кратко колебание. – И

въпреки това някак не ви виждам в ролята на човека, направил записа на оная плоча.

– Имате право. Ако аз трябваше да извърша едно или няколко убийства, щеше да ме води единствено изгодата. Такова методично избиване съвсем не е в моя стил. И тъй, ще изключим нас двамата и ще спрем вниманието си върху останалите пет в този затвор. Кой от тях е У.Н.Оуън? Със затворени очи, без да имам каквото и да било основание, бих посочил Уоргрейв.

– О! – възкликна изненадана Вера. Тя се замисли минута-две и попита: – Защо?

– Трудно ми е да определя точно. На първо място той е възрастен и е бил съдия в продължение на дълги години. С други думи, през по-голямата част от живота си е бил „Бог всемогъщ“. Рано или късно човек се главозамайва. Вживява се в ролята на величав съдник, комуто са подвластни животът и смъртта... Не е изключено да откачи и да направи последната крачка, за да се превърне в палач и единствен, който може да въздава върховна справедливост.

– Да, това наистина е възможно... – замислено изрече Вера.

– А вие кого бихте посочили? – попита Ломбард.

– Доктор Армстронг – бързо и без всякакво колебание отговори тя.

Ломбард подсвирна тихичко.

– Докторът, а? Аз пък бих го поставил последен.

– О, не – поклати глава Вера. – Първите двама бяха отровени. А това неизбежно насочва към лекар. Пък и не можем да пренебрегнем единственото със сигурност известно ни обстоятелство, че мисис Роджърс е погълнала приспивателното, което ѝ даде той.

– Така е – призна Ломбард.

– Ако един лекар откачи – настояваше младата жена, – доста време ще мине преди някой да се усъмни в него. Лекарите се преуморяват от работа и са изложени на напрежение.

– Съмнявам се, че той е убил Макартър. Нямаше никакво време да го стори, оставих го съвсем за малко, освен ако не се е движил с бясна скорост дотам и обратно... Като го гледам, не ми се вярва да е добре трениран, а да го крие.

– Не го е направил тогава. По-късно му се е удала възможност.

– Кога?

– Когато отиде да повика генерала за обяд. Филип отново тихичко подсвирна.

– Значи допускате, че го е убил тогава? Доста кураж се иска за това.

– Че какво рискува? – побърза да поясни Вера. – От нас единствен той е с медицинска подготовка. И да се закълне, че смъртта е настъпила поне час по-рано, кой би го оспорил?

Филип я изглежда замислено.

– Наистина – промълви той, – това е едно много умно разсъждение. Кой знае?

II

– Кой е убиецът, мистър Блор? Това искам да зная. Кой е?

Лицето на Роджърс потръпваше. Ръката му конвулсивно стискаше парчето плат, с което лъскаше мебелите.

– Тъкмо там е въпросът, приятелю – рече бившият инспектор.

– Един от нас... нали така каза господин съдията, но кой? Трябва да разбера кой е? Кой е този демон в човешки образ?

– Всички същото се питаме – рече Блор.

– Ала вие подозирате някого, нали, мистър Блор?

– Може и да подозирам. Но това съвсем не означава, че съм сигурен. Нищо чудно да греша. Ако съм прав, обаче, имаме си работа с много дръзка личност.

Роджърс попи потта от челото си.

– Не съм на себе си от тая история – хрипливо промълви той.

– А вие не подозирате ли някого? – Блор изглежда прислужника с любопитство.

– Не, не зная. Не мога да кажа. И това най-много ме плаши. Умът ми не го побира...

III

– Трябва да се измъкнем оттук... – гневно отсече доктор Армстронг. – Трябва... На всяка цена!

Съдията Уоргрейв гледаше замислено през прозореца на салона за пушене. Пръстите му си играеха с верижката на очилата.

– Не искам да влизам в ролята на пророк, но според мен твърде малка е вероятността в това лошо време някоя лодка да се добере до нас в близките двайсет и четири часа... дори на сушата да знаят в какво критично положение сме попаднали. Ще изчакат вятърът да утихне.

Доктор Армстронг отпусна глава в ръцете си и простена:

– А междувременно ние всички ще бъдем избити в леглата си.

– Надявам се, че това няма да се случи – успокои го Уоргрейв. – Възнамерявам да направя всичко възможно да го предотвратя.

В съзнанието на доктор Армстронг проблесна мисълта, че възрастен човек като съдията много по-здравно се вкопчва в живота от някой по-млад. Сблъскването с този факт в професионалната му практика неведнъж бе предизвиквало удивлението му. Той самият, с двайсетина години по-млад от съдията, усещаше колко по-слаб е инстинктът му за самосъхранение.

„Избити в леглата си! – разсъждаваше наум съдията Уоргрейв. – Тия доктори страшно си приличат и мислите им са клишета. Примитивна работа.“

– Не забравяйте, че жертвите са вече три – настоя доктор Армстронг.

– Добре, но нека ви напомня, че бяха свършено неподготвени. Докато ние сме вече нащрек.

– Но какво можем да направим? – с горчивина в гласа попита Армстронг. – Рано или късно...

– Има едно-две неща, които можем да предприемем.

– Та ние дори нямаме представа кой е...

– Не мога да се съглася напълно – промърмори съдията, поглаждайки брадичката си.

Армстронг го изгледа втренчено.

– Да не би вие да знаете?

– Що се отнася до истински доказателства – поде предпазливо съдията, – каквито се изискват в съда, признавам, че с такива не разполагам. Но като анализирам цялата тази история, струва ми се, че едно лице доста ясно се откроява. Да, така е.

Армстронг зяпна.

– Нищо не разбирам.

IV

Мис Брент се качи в стаята си.

Взе Библията и седна до прозореца.

Отвори я, но след минута колебание я остави настрана и отиде до тоалетката. Извади от чекмеджето малка тетрадка с черна подвързия.

Разтвори я и започна да пише:

„Случи се нещо ужасно. Генерал Макартър е мъртъв. (Негов братовчед е женен за Елси Макфърсън.) Няма никакво съмнение, че е убит. След обяда съдията говори мъдро и интересно. Той е убеден, че убиецът е един от нас. Това означава, че дяволът се е вселил в някого от присъстващите. Аз самата се бях усъмнила. Но кой ли е? Всички това се питат. Единствена аз знам...“

Тя поседя известно време, без да помръдне. Погледът ѝ стана неясен, замъглен. Моливът заигра в ръцете ѝ. С нечетливи, раздалечени една от друга главни букви тя написа:

„ИМЕТО НА УБИЕЦА Е БИАТРИС ТЕЙЛЪР...“

Очите ѝ се затвориха.

Внезапно се стресна и дойде на себе си. Погледна разтворената тетрадка. Гневен хрип се изтръгна от гърдите ѝ, като разчете грозните разкрити главни букви на последното изречение.

– Аз ли написах това? – промълви тя с тих глас. – Аз ли? Нима полудявам...?

V

Бурята се усилваше. Вятърът виеше покрай стените на къщата.

Всички бяха в салона. Общата тревога ги тласкаше един към друг. Привидно равнодушни, те крадешком се поглеждаха.

Когато Роджърс внесе подноса с чая, всички подскочиха.

– Да спусна ли завесите? – предложи той. – Ще стане по-уютно.

Никой не възрази и прислужникът дръпна пердетата и запали лампите. Атмосферата в стаята се поразведри. Сенките се отдръпнаха. Очакваха бурята да утихне до сутринта и някой да дойде... някоя лодка да пристигне.

– Ще сервирате ли чая, мис Брент? – попита Вера Клейторн.

– Не, налейте вие, драга – обади се възрастната дама. – Чайникът е толкова тежък. Пък и загубих две кълбета от сивата прежда. Ужасно се притесних.

Вера пристъпи до малката масичка. Стаята се изпълни с веселото звънтене на финия порцелан. За миг се възцариха нормални човешки

отношения.

Чай! Благословен да бъде ежедневиият ритуал на следобедния чай! Филип Ломбард подхвърли весела закачка. Блор му отговори в същия дух. Доктор Армстронг им разказа някакъв анекдот. Съдията Уоргрейв, който отказваше чай, сега отпиваше с удоволствие.

И точно в този момент влезе Роджърс.

Изглеждаше разстроен. Огледа ги притеснено, сякаш се чудеше към кого да се обърне.

– Извинете, но знае ли някой какво е станало с пердето в банята?

Ломбард вдигна сепната глава:

– Пердето в банята ли? Какво, по дяволите, искате да кажете, Роджърс?

– Няма го, сър. Изчезнало е. Минавах по стаята да спусна завесите, влязох и в банята и тогава забелязах...

– Там ли беше тази сутрин? – попита съдията Уоргрейв.

– О, да, сър.

– А какво беше това перде? – понита Блор.

– От импрегнирана червена коприна, сър. В тон с червените плочки.

– И какво, сега го няма? – учуди се Ломбард.

– Да, сър.

Гостите се спогледаха.

– Е, добре де... и какво? – изтежко рече Блор. – Пълна дивотия, наистина, но това вече не ме изненадва. Голяма работа! Човек не може да бъде убит с копринено перде. Я да не го мислим.

– Да, сър. Благодаря ви, сър – закима Роджърс. После излезе и затвори вратата след себе си.

Страхът отново се настани между тях. За кой ли път скришом се заоглеждаха един друг.

VI

Скоро дойде време за вечеря. Нахраниха се и прислужникът вдигна масата. Менюто беше просто. Главно консерви.

Щом се настаниха в салона, напрежението достигна критичната точка.

Първа не издържа Емили Брент. Едва дочака да стане девет часът и се изправи:

– Отивам да си легна.

– И аз също – присъедини се Вера.

Двете жени се отправиха към стълбите, последвани от Ломбард и Блор. Горе на площадката двамата се увериха, че жените влизат в стаите си, и чуха щракването на резетата.

– Не се наложи да им напомняме да заключат вратите си – ухили се Блор.

– Е, те са в безопасност, поне за през нощта – добави Ломбард.

Двамата се върнаха долу.

VII

Един час по-късно четиримата мъже решиха, че е време да си лягат. Тръгнаха нагоре заедно. От трапезарията, където подреждаше масата за закуска, Роджърс ги видя как се качват по стълбите, как спират на горната площадка.

– Едва ли е нужно да ви напомням, господа, че не е зле да заключите стаите си – стигна до прислужника гласът на съдията.

– Нещо повече – обади се Блор, – подпрете вратите си отвътре със стол. Има начини за отключване и отвън.

– Драги ми Блор – промърмори Ломбард, – проблемът при вас е, че знаете прекалено много.

– Лека нощ, господа – пожела им съдията. – Дано утре сутринта се срещнем живи и здрави.

Роджърс се измъкна в коридора и изкачи няколко стъпала. Увери се, че четиримата горе влизат по стаите си, и чу завъртането на четири ключа, щракването на четири резета.

– Така вече е добре – измърмори той под носа си.

Сетне се върна в трапезарията. Всичко бе готово за сутринта. Погледът му се спря на огледалната табла в средата на масата и седемте малки фигурки върху нея.

Внезапна гримаса преобрази лицето му.

– Този път ще се погрижа нощта да мине без номера. Отиде до килера с провизиите и заключи вратата.

Същото направи и па излизане от трапезарията, като пусна ключа в джоба си.

Едва сега изгаси лампите и се прибра в новата си стая. В нея човек можеше да се скрие само в гардероба и Роджърс незабавно погледна в

него. Сетне заключи своята врата, спусна резето и се приготви да си ляга.

– Тази вечер поне ще минем без изчезнало негърче. Май го надхитрих.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Верен на навика си, и тази сутрин Филип Ломбард се събуди призо-ри. Подпря се на лакът в леглото и се заслуша. Вятърът навън бе поотслабил силата си, но все още духаше. Не се чуваше и шумът на дъжда.

Към осем вятърът стана по-бурен, но Ломбард не го чу. Отново бе потънал в сън.

В девет и половина се надигна в леглото и погледна часовника си. Доближи го до ухото си, а устните му се разтегнаха в привычната вълча усмивка.

– Май дойде време да пристъпя към действие – каза си той.

В десет без двадесет и пет вече чукаше на затворената врата на Блор.

Бившият инспектор се показа отвътре, разчорлен и сънен.

– Цял ден ли смятате да спите? – попита Ломбард дружелюбно. – Това поне говори, че съвестта ви е чиста.

– Какво има? – кратко се осведоми Блор.

– Някой да е идвал тази сутрин, да ви е носил чай? Знаете ли колко е часът?

Блор погледна през рамо към малкия туристически будилник до леглото си.

– Десет без двамайт и пет. Не съм вярвал, че мога да спя до толкова късно. Къде е Роджърс?

– Все едно да питате ехото къде е.

– Какво искате да кажете? – сепна се Блор.

– Искам да кажа, че Роджърс е изчезнал. Няма го нито в стаята му, нито другаде. Чайникът не е сложен и кухненската печка е студена.

Блор изруга тихо.

– Къде, по дяволите, се е дянал? Да не се е запилял из острова? По-чакайте да се облека. Проверете дали другите не знаят нещо за него.

Филип Ломбард кимна и тръгна към другите затворени стаи.

Завари Армстронг почти облечен. Съдията Уоргрейв също като Блор току-що се събуждаше. Вера Клейторн бе напълно готова. В стаята на Емили Брент нямаше никой.

Малката група тръгна да обикаля къщата. Стаята на Роджърс, както

им бе казал Филип Ломбард, бе празна. Леглото беше неоправено, а бръснарчето и сапунът бяха още влажни.

– Вече е станал – рече Ломбард.

– А не мислите ли, че... че се крие някъде и ни причаква? – тихо, за да скрие нарастващото си безпокойство, попита Вера.

– Нищо вече не би ме учудило, мило момиче. Добре е да не се разделяме, преди да го открием.

– Трябва да е някъде на острова – обади се Армстронг.

Към тях се присъедини Блор, който в бързината не бе успял да се обръсне.

– А къде се е дянала мис Брент? Или това е друга загадка?

Канеха се да влязат в салона, когато Емили Брент се появи па външната врата. Бе облечена в дъждобран.

– Морето е все така бурно – съобщи тя. – Съмнявам се, че някоя лодка ще се престаши да излезе.

– Сама ли сте се скитали из острова, мис Брент? – неодобрително я изгледа Блор. – Нима не си давате сметка колко е неразумно?

– Отварях си очите на четири, мистър Блор. Уверявам ви.

– А някъде да се е мяркал Роджърс? – изсумтя Блор.

– Роджърс ли? – вдигна въпросително вежди Емили Брент. – Не, не съм го виждала тази сутрин. Защо?

Обръснат, облечен и поставил изкуственото си чене, съдията Уоргрейв се появи на стълбите. Надникна през отворената врата па трапезарията и каза:

– Приготвил е масата за закуска.

– Може да го е направил още снощи – предположи Ломбард.

Всички влязоха вътре и погледнаха към старателно наредените чинии и прибори. Чашите бяха подредени върху бюфета, плъстената подложка чакаше горещия кафеник.

Вера първа забеляза. Тя сграбчи ръката на съдията и силните й пръсти на спортист го накараха да трепне.

– Негърчетата! – извика тя. – Вижете!

В средата на масата бяха останали само шест порцеланови фигурки.

II

Намериха го скоро след това.

Лежеше в малката пералня зад къщата. Бе отишъл да нацепи дърпа

за печката в кухнята. Още стискаше малката брадвичка. Друга голяма и тежка секира бе подпряна на вратата – металното ѝ острие бе оцветено в тъмнокафяво също като дълбоката рана на тила на Роджърс...

III

– Всичко е ясно – наруши мълчанието Армстронг. – Убиецът се е промъкнал зад него, замахвал е и е стоварил брадвата върху главата му, докато е бил наведен.

Блор приближи да разгледа отблизо дръжката на брадвата и ситото за брашно, донесено от кухнята.

– Нужна ли е голяма сила за такъв удар, докторе? – попита съдията Уоргрейв.

Армстронг каза замислено:

– И жена би могла да го извърши, ако това имате предвид. – Той бързо се огледа. Вера Клейторн и Емили Брент се бяха върнали в кухнята. – Момичето би се справило много лесно. Тя е добре развита. Мис Брент изглежда крехка, но често пъти такива жени са много жилави. А и не бива да забравяме, че душевноболните притежават неподозирана сила.

Съдията кимна.

Блор се изправи с въздишка и промълви:

– Никакви отпечатъци от пръсти. Дръжката е била изтрита след това.

Чу се пронизителен смях... всички рязко се обърнаха. Пред тях стоеше Вера. Разтърсвана от див истеричен кикот, тя изкрещя:

– Има ли пчели на този остров? Кажете ми! Къде да потърсим меда?

Взираха се в нея недоумяващи. Сякаш здравомислещата уравновесена девойка полудяваше пред очите им. Тя продължаваше да крещи със същия висок, неестествен глас:

– Не ме гледайте така! Или мислите, че се побърквам? Питам ви, къде има пчели, кошери! Не се ли сещате? Не сте ли прочели оная идиотска песничка? Има я по всички стаи... да си я научите. Ако бяхме малко по-умни, щяхме да дойдем направо тук. *Седем малки негърчета сякоха дърва.* И следващият стих. Вече го зная цялото наизуст. *Шест малки негърчета гощаваха се с мед.* Затова ви питам, има ли на острова кошери? Не ви ли е смешно? Аз пък ще се пръсна от смях...

И тя отново цяла се разтресе. Доктор Армстронг пристъпи към нея. Вдигна ръка и силно я зашлеви по бузата.

Вера зяпна, изхълца и преглътна. Постоя така и след минута рече:

– Благодаря ви, сега съм по-добре.

Гласът ѝ отново бе тих и спокоен... глас на възпитателна възпитателка.

Обърна се и тръгна към кухнята.

– Ние с мис Брент ще ви приготвим закуска – подхвърли през рамо.

– Не бихте ли донесли малко дърва за огъня?

Пръстите на доктора още се червенееха върху бузата ѝ.

– Добре се справихте, докторе – обади се Блор.

– Нямаше как. Само истерия ни липсва.

– Тя не е истеричка – каза Ломбард.

– Прав сте – съгласи се Армстронг. – Момичето е здраво и съвсем с ума си. Просто този неочакван шок... На всеки може да се случи.

Роджърс бе нацепил малко дърва, преди да го убият. Мъжете ги събраха и ги занесоха в кухнята. Двете жени бяха заети с работа. Емили Брент чистеше печката, Вера изрязваше кожичката на бекона.

– Благодаря ви – каза Емили Брент. – Няма да се забавим, до половин час ще сме готови. Само да запри чайникът.

IV

– Знаете ли какво си мисля? – рече бившият инспектор с пресипнал глас.

– И без това сам ще ми кажете, тъй че не си струва да гадая – отвърна Ломбард.

Блор беше сериозен човек и нямаше твърде развито чувство за хумор.

– Помня един случай в Америка – започна важно той, – възрастни мъж и жена, и двамата убити с брадва. Малко преди обед. В къщата били само дъщерята и прислужничката. Доказано бе, че прислужничката не е могла да го извърши. Дъщерята пък била почтена стара мома. Изглеждало просто невероятно. Толкова невероятно, че била оправдана. Така и не намерили обяснение. Спомних си за този случай, когато видях брадвата... и после, когато зърнах онази в кухнята – тъй невъзмутима и спокойна. Окото ѝ не мигаше! Виж, момичето загуби самообладание и това е естествено... човек очаква подобна реакция... Не сте ли

съгласен?

– Възможно е – бе лаконичният отговор на Филип Ломбард.

– А другата! – продължаваше Блор. – Колко важно и наперено се държи само! Нахлузила престилка... На мисис Роджърс, струва ми се... „До половин час закуската ще бъде готова!“ Ако питате мен, тя си е чисто и просто луда! С много стари моми се случва... Не че непременно стават убийци, но почват да изкукуригват. За нещастие и с нея се е случило същото. Побъркана фанатичка... Въобразява си, че изпълнява божията воля или нещо подобно. Прибере ли се в стаята си, все Библията чете.

– Това едва ли е доказателство за умопомрачение, Блор – въздъхна Ломбард.

– Пък и тя беше излязла... с дъждобран – упорито настояваше Блор. – Твърди, че ходила да гледа морето...

Ломбард поклати глава.

– Роджърс е бил убит, докато е цепел дърва... тоест рано сутринта. Излишно е било мис Брент да се скита навън с часове след това. Ако питате мен, убиецът на Роджърс е побързал да се върне в леглото и отново е захъркал.

– Не ме разбрахте, Ломбард. Ако жената беше невинна, би се страхувала да се скита сама. Би го сторила единствено ако знае, че няма от какво да се страхува. С други думи, ако тя е извършила убийството.

– Виж, за това не се бях сетил – призна Ломбард. После добави с лека усмивка: – Радвам се, че сте престанали да ме подозирате.

На инспектора му стана неловко.

– Отначало наистина ви подозирах... заради револвера и оная странна история, която разказахте... или по-точно скрихте от нас. Но сега вече си давам сметка, че съм се увлякъл по очевидното. Надявам се, и вие не ме смятате за виновен.

– Може и да греша, разбира се – замислено продума Ломбард. – Но който го е извършил, е бил е по-голямо въображение от вас. Единственото, което мога да твърдя със сигурност, е, че ако вие сте този, когото търсим, значи сте съвършен актьор и аз ви свалям шапка. – Ломбард сниши глас. – Между нас да си остане, Блор, още повече, че и двамата може да се превърнем във вкочанени трупове до края на деня, вие май наистина сте си позволили да лъжесвидетелствате тогава, нали?

Блор неспокойно пристъпи от крак на крак и след известно мълчание каза:

– Сега надали има някакво значение. Е, добре, Ландор беше

невинен. Бандата ме хвана натясно и с моя помощ го изпрати на топло. Помнете, че не бих признал това...

– Ако имаше свидетели – довърши Ломбард и се ухили. – Тук сме само двамата. Надявам се, че поне са ви напълнили джоба...

– Слаба работа. Мръсна банда са хората на Пърсел. Все пак тогава ме повишиха...

– А Ландор получи доживотна каторга и почина в затвора.

– Откъде можех да зная, че ще умре.

– Просто лош късмет.

– За мен ли? Или него имате предвид?

– И за вас също. Както изглежда, и вашият живот ще прекъснат без време.

– Тъй ли? – Блор втренчено го изгледа. – Мислите ли, че след Роджърс ще дойде и моят ред? Не, това няма да стане. Знам как да се пазя.

– Е, да оставим това – прекъсна го Ломбард. – Не обичам да се обзалагам. Освен това ако вие умрете, па мен няма да ми платят.

– Накъде биете, Ломбард? Ломбард показва вълчата си усмивка.

– Любезни ми Блор, според мен вие нямате никакъв шанс да се измъкнете.

– Какво?

– Липсата на въображение ще ви превърне в лесна мишена. Един престъпник с фантазията на мистър У.Н.Оуън може да ви види сметката винаги когато той или тя пожелае.

Лицето на Блор почервения.

– А какво ще кажете за себе си? – гневно попита той. Лицето на Филип Ломбард стана сурово и решително.

– Аз лично съм надарен с добро въображение. Изпадал съм в доста трудни положения и винаги съм се измъквал! И струва ми се... само това ще ви кажа, ще се измъкна и този път!

V

Яйцата вече се пържеха. Вера препичаше хляба и си мислеше: „Каква глупава истеричка се показах. Това беше грешка. Спокойно, момичето ми, овладей се.“

Винаги се бе гордяла със своето хладнокръвие.

„Мис Клейторн се държа чудесно... Не загуби самообладание... веднага заплува след Сирил.“

Няма да мисли за това сега. Всичко бе свършено... Сирил бе изчезнал под вълните дълго преди тя да достигне скалата. Бе почувствала как течението я подхваща и я повлича навътре. Оставила се бе то да я отнесе... Плувайки спокойно, отпуснато... докато лодката най-последно пристигна...

Всички я бяха похвалили за нейния кураж и необикновеното ѝ хладнокръвие... Но не и Хуго. Хуго само я по-гледна...

Господи, колко боли дори в този миг, когато си спомня за него...

Къде ли е той сега? Какво ли прави? Дали се е сгодил... Или вече е женен?

– Вера, хлябът прегаря – стигна до нея строгият глас на мили Брент.

– О, да. Съжалявам, мис Брент. Без да искам.

Емили Брент извади последното яйце от врящата мазнина.

Вера набоде ново парче хляб на вилицата, поднесе го към огъня и каза някак учудено:

– Вие сте удивително спокойна, мис Брент.

Старата дама сви устни.

– Учили са ме да пазя самообладание при всякакви обстоятелства и никога да не вдигам излишен шум.

„Потискана още от дете... това обяснява много неща“ – помисли си Вера неволно.

– А не се ли боите? Или ви е все едно дали ще умрете?

Да умре! Сякаш малък остър свредел задълба в закоравелия, муден мозък на мис Брент. Да умре? Но тя няма да умре! Другите – да, но не и тя, Емили Брент. Това момиче не можеше да разбере! Емили не се боеше, естествено... Никой от семейство Брент не знаеше какво е това страх. Мъжете от нейния род бяха военни, всички до един. Посрещали бяха смъртта, без да трепнат. Живели бяха праведно, както и самата тя... Не беше сторила нищо, от което да се срамува... Не, тя няма да умре, разбира се...

„Господ се грижи за децата си.“ Ти не ще се страхуваш от нощния ужас, нито от стрелата, която лети през деня. Сега беше ден... и нямаше никакъв ужас. „Никой от нас няма да напусне този остров.“ Кой го бе казал? Да, разбира се, генерал Макартър, чийто братовчед се бе оженил за Елси Макфърсън. На него сякаш му бе все едно. Имаше вид на човек, за когото дори е добре дошло. Но това е грях! Само един безбожник може да го поиска. Някои хора толкова омаловажават смъртта, че сами посягат на живота си... Биатрис Тейлър... Снощи бе сънувала Биатрис...

тя стоеше отвън, притискаше лице в стъклото на прозореца и стенеше, молеше се да я пуснат. Но Емили не ѝ отвори. Пуснеше ли я, щеше да се случи нещо ужасно...

Емили се сепна и дойде на себе си. Младата жена насреща ѝ я гледаше някак особено. Емили побърза да каже:

– Всичко е готово, нали? Тогава да носим закуската.

VI

Този път закуската протече необичайно. Всички се държаха подчертано любезно.

– Да ви наля ли кафе, мис Брент?

– Малко шунка, мис Клейторн?

– Още една филийка?

Шест души, уравновесени и външно спокойни.

А в главите им? Мислите бясно препускат все в един порочен кръг...

„А сега какво?“ „Кой?“ „От чия ръка?“

„Ще успее ли? Може би. Струва си да опитам. Дано има време. Господи, дано само да има време...“

„Побъркана фанатичка, точно така... Макар на пръв поглед да не е за вярване... Ами ако греша...“

„Това е лудост... всичко е пълно безумие. Полудявам. Изчезва прежда... червени копринени завеси... пълен абсурд. Не намирам обяснение...“

„Проклетият му глупак, взе за чиста монета всичко, което му казах. Не беше трудно... Трябва да внимавам все пак, много трябва да внимавам.“

„Шест порцеланови фигурки... само шест... колко ли ще бъдат довечера?...“

– Кой иска последното яйце?

– Портокалов конфитюр?

– Благодаря. Да ви отрежа ли филия хляб? Шест души, които спокойно закусват.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Закуската приключи.

Съдията Уоргрейв се поизкашля и каза с остър, повелителен тон:

– Не би било зле да обсъдим положението. Да се съберем след половин час в салона.

Всички изразиха съгласие. Вера започна да събира чиниите.

– Ще измия съдовете – каза тя.

– Да ви помогна да ги занесем – предложи Филип Ломбард.

– Благодаря.

Емили Брент се изправи на крака, но веднага седна отново.

– О, господи – простена тя.

– Какво ви е, мис Брент? – попита съдията.

– Моля да ме извините. Искях да помогна на мис Клейторн, но нещо ми стана. Зави ми се свят.

– Зле ли ви е? – попита доктор Армстронг и пристъпи към нея. – Естествено, закъсняла реакция. Ще ви дам нещо...

– Не!

Думата излетя като изстрел.

Всички се сепнаха. Доктор Армстронг се обля в червенина. По лицето на жената красноречиво се четяха страхът и подозрението, които я бяха обзели.

– Както желаете, мис Брент – сухо изрече Армстронг.

– Нищо не искам да взимам, абсолютно нищо. Просто ще поседя малко, докато ми мине.

Свършиха с раздигането на масата.

– Свикнал съм с домакинската работа – обади се Блор. – Аз ще ви помогна, мис Клейторн.

Вера му благодари.

Оставиха Емили Брент сама в трапезарията. Известно време тя долавяше лекия шум от гласове.

Световъртежът преминаваше. Започна да я унася, всеки момент щеше да заспи.

Нещо забръмча в ушите й... дали наистина нещо бръмчеше в стаята.

„Прилича на пчела – помисли си. – Земна пчела.“

В същия миг тя видя пчелата. Пълзеше по стъклото на прозореца.

Вера Клейторн бе споменала нещо за пчели тази утрин.

Пчели и мед... Тя обичаше мед. Восъчна пита с мед... слагаш парченцата в муселинена торбичка и капка по капка...

В стаята имаше някой... мокър до костите... от него капеше вода... Биатрис Тейлър, излязла от реката... Трябва само да обърне глава, за да я види. Но не можеше... Достатъчно бе само да извика... Нямахте сили...

Къщата беше празна. Тя беше съвсем сама... Долови нечии стъпки... тихи, провлечени, те приближаваха зад нея. Несигурните крачки на удавеното момиче... Усети мирис на влага и тиня... На прозореца пчелата бръмчеше... бръмчеше... И тогава усети бодването. Пчелата кацна и впи жило в шията й...

II

В салона очакваха Емили Брент.

– Да отида да я доведа – предложи Вера Клейторн.

– Една минутка – спря я Блор.

Вера отново седна на мястото си. Всички погледнаха въпросително Блор.

– Вижте какво, според мен е излишно да търсим повече извършителя на тези престъпления... Трябва само да надникнем в трапезарията. Главата си залагам, че онази жена е убиецът, когото търсим!

– А мотивите? – попита Армстронг.

– Побъркана фанатичка. Вие какво ще кажете, докторе?

– Твърде възможно е – рече Армстронг. – С нищо не мога да ви оборя. В същото време нямаме и никакво доказателство.

– Държа се много особено, докато приготвихме закуската – каза Вера. – Очите й... – Младата жена потръпна.

– Това все още нищо не значи – рече Ломбард. – Ние всички не сме на себе си, повече или по-малко.

Блор добави:

– Има и нещо друго. Единствена тя не пожела да даде някакво обяснение, след като чухме онзи запис. Защо? Защото нямаше какво да каже.

Вера се размърда неспокойно на стола си и продума:

– Това не е съвсем вярно. После тя ми разправи...

– И какво научихте от нея, мис Клейторн? – попита Уоргрейв.

Вера повтори случката с Биатрис Тейлър.

– Историята е съвсем ясна – каза съдията. – Аз лично съм готов да я приема безусловно. Кажете, мис Клейторн, стори ли ви се тя преследвана от чувство за вина или разкаяние?

– Ни най-малко – рече Вера. – Беше свършено спокойна.

– Сърцата им са от камък на тия праведни стари моми! Само завист има в тях – отсече Блор.

– Единайсет без пет е вече – напомни студията. – Струва ми се, време е да повикаме мис Брент да присъства на нашия таен съвет.

– Няма ли да предприемем нещо? – попита Блор.

– Не виждам какво можем да направим. Сега-засега разполагаме единствено с подозрение. Но бих помолил доктор Армстронг да наблюдава мис Брент много внимателно. А сега нека да отидем в трапезарията.

Завариха Емили Брент седнала на стола, където я бяха оставили. От вратата не забелязаха нищо нередно, само дето тя сякаш не ги чу, когато влязоха.

И тогава видяха лицето й... кръвясало, с посинели устни и изцъкленни очи.

– Боже мой, та тя е мъртва! – извика Блор.

III

– Още един от нас е въвн от подозрение... макар и много късно! – обади се с тихия си ясен глас съдията Уоргрейв.

Армстронг се бе навел над безжизненото тяло. Помириса устните й, поклати глава, после повдигна клепачите.

– От какво е починала, докторе? – попита Ломбард нетърпеливо. – Беше добре, когато я оставихме тук!

Армстронг се вираше в нещо от дясната страна на шията.

– Открих следа от подкожна инжекция – съобщи той. Откъм прозореца се чу бръмчене.

Вера извика:

– Вижте! Пчела... земна пчела! Нали ви казах сутринта!

– Не тази пчела я е ужилила! Човешка ръка е държала спринцовката – поясни мрачно Армстронг.

– Каква отрова е била инжектирана? – попита съдията.

– Предполагам, някакъв цианид. Може би цианкалий, също като при Антъни Марстън. Трябва да е умряла почти моментално от задушаване.

– А пчелата? – не се сдържа Вера. – Не може да е случайно.

– О, не, не е случайно! – самоуверено заяви Ломбард. – По-скоро е своеобразна прищявка на нашия убиец! Голям шегаджия е този звяр. Държи да изпълни докрай оная идиотска песничка!

За първи път гласът му звучеше напрегнато, почти грубо. Изглежда, дори неговите нерви, калени през дългите години на рискови начинания, най-после му бяха изменили.

– Това е лудост! – яростно извика той. – Чиста лудост... ние всички сме луди!

– Надявам се, още не сме загубили способността си да разсъждаваме. Носи ли някой спринцовка за подкожни инжекции? – спокойно попита съдията.

Доктор Армстронг се изправи и с недотам сигурен глас промълви:

– Аз.

Четири чифта очи се втренчиха в него. Той бързо се съвзе, готов да посрещне дълбокото неприязнено подозрение, което прочете в тях.

– Винаги нося спринцовка със себе си. Като повечето лекари.

– Така е – все така спокойно рече Уоргрейв. – Бихте ли ни казали къде се намира вашата спринцовка сега, докторе?

– В куфара в моята стая.

– Да проверим все пак.

Петимата се изкачиха нагоре по стълбите. Мълчаливо, един след друг.

Съдържанието на куфара бе изсипано на пода. Спринцовката я нямаше.

IV

– Някой трябва да я е взел! – избухна Армстронг. В стаята настъпи тишина.

Армстронг стоеше с гръб към прозореца. Очите на четиримата сезираха в него мрачни и зли, изпълнени с подозрение. Лекарят местеше поглед ту към съдията, ту към Вера и безпомощно повтаряше:

– Някой трябва да я е взел.

Блор и Ломбард многозначително се спогледаха.

– Петима сме в тази стая – подхвана съдията. Един от нас е убиец. Положението е крайно опасно. Трябва да се направи всичко възможно, за да се опази животът на четирима от нас, които са невинни. Кажете ми, доктор Армстронг, с какви лекарства разполагате?

– Нося малка лекарска чанта – отвърна Армстронг. – Можете да я прегледате. Ще намерите сънотворни таблетки – трионал, сулфонал, опаковка бромид, сода бикарбонат, аспирин. Нямам друго. Не разполагам с цианид.

– Аз самият имам някакви хапчета за сън – рече съдията, – сулфонал, струва ми се. Предполагам, и те биха били смъртоносни, ако се вземат в достатъчно голяма доза. Вие, мистър Ломбард, притежавате револвер.

– Какво от това? – рязко попита Ломбард.

– Нищо. Предлагам лекарствата от чантата на доктора, моите таблетки, вашия револвер и всякакъв друг вид опии или огнестрелни оръжия да поставим на сигурно място. След това да се подложим на внимателен обиск – всеки от нас да бъде претърсен, както и вещите ни.

– Проклет да бъде, ако си дам пистолета! – заяви Ломбард.

– Мистър Ломбард – строго рече съдията, – вие сте здрав и силен човек, това е безспорно, но бившият инспектор мистър Блор също притежава в достатъчна степен физическа сила. Не зная какъв би бил изходът от един двубой между вас, но ще ви кажа едно: на страната на вашия противник ще бъдем доктор Армстронг, мис Клейторн и аз самият и ще му помагаме, доколкото ни позволяват силите. Без съмнение давате си сметка, че нямате големи шансове, ако решите да ни окажете съпротива.

Ломбард отметна глава с една гримаса, сякаш се готвеше да изръмжи.

– Добре тогава – каза той. – Ясно е. Направили сте си сметката.

– Вие сте разумен човек – кимна съдията. – Къде е този ваш револвер?

– В чекмеджето на нощното шкафче.

– Добре.

– Ще го донеса.

– Нека дойдем и ние с вас.

Филип се усмихна не особено дружелюбно и подметна:

– Дяволски мнителен сте.

Тръгнаха по коридора към стаята на Ломбард. Филип пристъпи към нощното шкафче и рязко дръпна чекмеджето. Внезапно направи крачка

назад и изруга. Чекмеджето беше празно.

V

– Е, доволни ли сте?

Ломбард стоеше гол наред с стаята.

Стаята и дрехите му бяха основно претърсени от другите трима мъже. Вера Клейторн чакаше отвън в коридора.

Щателната проверка продължи. Армстронг, съдията и Блор на свой ред се подложиха на същото изпитание.

Четиримата мъже излязоха от стаята на Блор и приближиха към Вера. Съдията заговори:

– Надявам се, разбирате, мис Клейторн, че не можем да направим изключение. Този револвер трябва да се намери. Сигурно си носите бански костюм.

Вера кимна.

– Тогава, моля ви, влезте в стаята си, облечете го и се върнете при нас.

Вера влезе в стаята си и много скоро се появи облечена в стегнат копринен бански костюм.

– Благодаря ви, мис Клейторн – кимна одобрително Уоргрейв. – Останете тук, докато претърсим стаята ви.

Вера търпеливо изчака, докато те излязоха. Сетне се върна в стаята си и се облече.

– В едно сме сигурни – каза съдията, след като младата жена отново се присъедини към тях. – Никой от нас не притежава нито смъртоносно оръжие, нито отрова. Поне това може да ни вдъхне известно успокоение. А сега да приберем лекарствата на сигурно място. В кухнята, струва ми се, забелязах сандъче за прибори.

– Предложението ви е добро, но у кого ще остане ключът? У вас може би? – подметна Блор.

Съдията Уоргрейв не отговори.

Той влезе в кухнята, последван от другите. Намериха малкото сандъче, предназначено за сребърните прибори. Поставиха в него всички лекарства и го заключиха. Следвайки указанията на Уоргрейв, прибраха сандъчето в шкафа за съдове и заключиха и него. Ключа от сандъчето съдията подаде на Филип Ломбард, а ключа от шкафа – на Блор.

– Вие сте най-силни от всички ни. Трудно би било за всеки от вас

да вземе ключа на другия. Същото важи и за кой да е от нас тримата. Ако някой поиска да разбие шкафа или сандъчето, ще вдигне такъв шум, че непременно ще привлече вниманието на останалите.

Той замълча и пак продължи:

– Все още не сме изяснили нещо много важно. Какво е станало с револвера на мистър Ломбард?

– Струва ми се, най-добре може да ни осведоми неговият собственик – обади се Блор.

Ноздрите на Ломбард побеляха.

– Върви по дяволите, твърдоглав глупак такъв! – избухна той. – Казах ви, че някой го е задигнал.

– Кога го видяхте за последен път? – попита Уоргрейв.

– Снощи. Сложих го в чекмеджето, когато си легнах. Да ми е подръка за всеки случай.

Съдията кимна.

– Трябва да е бил откраднат тази сутрин по време на бъркотията, когато се чудехме къде е Роджърс или пък след като открихме тялото му.

– Сигурно е някъде в къщата – обади се Вера. – Нека да го потърсим.

Съдията Уоргрейв потърка брадичката си.

– Съмнявам се, че претърсването ще даде някакъв резултат – рече той. – Нашият убиец е имал достатъчно време да измисли сигурно скривалище. Не ми се вярва да го намерим лесно.

– Не зная къде може да е скрит револверът – възкликна Блор, – но се обзалагам, че отгатвам къде е нещо друго – спринцовката. Следвайте ме!

Той отвори външната врата и ги поведе покрай къщата.

Недалеч от прозореца на трапезарията той намери спринцовката. Наоколо бяха пръснати парчета от порцеланова фигурка – шестото негърче.

Доволен от откритието си, Блор заяви:

– Единственото място, където можеше да бъде. След като е убил мис Брент, нашият човек е отворил прозореца, изхвърлил е спринцовката, а след нея и статуетката.

Не откриха никакви отпечатаци върху спринцовката. Беше внимателно почистена.

– А сега да потърсим револвера – предложи решително Вера.

– Разбира се – съгласи се съдията. – Но нека не се отделяме един от

друг. Не забравяйте, че убиецът това и чака.

Внимателно претърсиха къщата от тавана до избата, ала напразно. Не намериха револвера.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

„Един от нас... един от нас... един от нас...“ Три думи, които час по час кънтяха във възбудените им мозъци.

Пет души, изплашени до смърт. Петима, които непрестанно се следяха и дори не се опитваха да прикрият обзелото ги нервно напрежение.

Забравиха всяка престореност... изоставиха любезностите. Петима-та бяха врагове, свързани единствено от инстинкта за самосъхранение.

Изведнъж като че започнаха да губят човешки облик. У всеки един се почувства прилика с конкретен животински тип.

Като наежена престаряла костенурка съдията Уоргрейв седеше свит и неподвижен, с будни шарещи очи. Фигурата на бившия инспектор Блор изглеждаше още по-груба и тромава. Бавната му походка напомняше дебнеща мечка. Очите му бяха кръвясали. От него се излъчваше тъпа злоба. Приличаше на попаднал в капан звяр, готов да се нахвърли върху преследвачите си. Сетивата на Ломбард бяха изострени до крайност. Долавяше и най-лекия шум. Стъпките му станаха леки и бързи, тялото – гъвкаво, готово за скок. Той често се усмихваше – устните се отдръпваха назад и откриваха едрите му бели зъби.

Вера Клейторн бе странно притихнала. Повечето време прекарваше свита на някой стол. Очите ѝ сезираха някъде напред в пространството. Изглеждаше като замаяна. Приличаше на ударила се в стъкло птица, вдигната от човешка ръка, притаила се ужасена, безсилна да помръдне, с надеждата да се спаси чрез своята неподвижност.

Нервите на Армстронг бяха в окаяно състояние. Тръпки разтърсваха тялото му, ръцете му трепереха. Палеше цигара след цигара и почти веднага ги захвърляше. Принудителното бездействие го изтощаваше. От време на време избухваше и се впускаше в многословна тирада.

– Ние... ние не бива да седим със скръстени ръце! Трябва да предприемем нещо... сигурно все има какво да направим. Ако запалим голям огън?

– В такова време? – пресече ентузиазма му Блор.

Отново валеше като из ведро. Вятърът връхлиташе на пристъпи. Потискащото барабанене на дъжда ги докарваше до лудост.

По мълчаливо взаимно съгласие бяха възприели определен начин

на поведение. Седяха в големия салон. Само един можеше да напуска стаята. Другите четирима го чакаха да се върне.

– Всичко е въпрос на време – рече Ломбард. – Бурята ще стихне. Тогава все нещо ще може да предприемем... да сигнализираме... да запалим огънове... да направим сал... Все нещо ще измислим!

– Въпрос на време било! – внезапно се изкиска Армстронг. – Не можем да си го позволим. Всички ще измрем дотогава.

Намеси се съдията Уоргрейв. Ясният му глас сега прозвуча настойчиво, решително.

– Няма опасност, стига да бъдем внимателни. А това е задължително.

Пригответяха се да обядват – без излишни формалности. Петимата заедно отидоха в кухнята. В килера намериха голям запас от консерви. Отвориха една кутия с език и две с плодове. Ядоха прави около кухненската маса. Без да се отделят един от друг, се върнаха в салона – за да седят там и да се наблюдават.

Сега всички мисли, обсебващи съзнанието им, бяха неестествени, трескави, болнави...

„Армстронг е... Видях го какъв поглед ми хвърли точно когато... прочете му са на безумец... съвсем се е побъркал... Може би той не е никакъв лекар... Точно така, разбира се! Той е луд, избягал е от някоя клиника за душевноболни и се представя за лекар... Това е истината... Дали да им кажа?... Да извикам ли?... Не, няма защо да се издавам. При това на моменти изглежда съвсем нормален... Колко ли е часът?... Едва три и петнайсет... О, господи, и аз ще полудея... Да, Армстронг е... Ето, пак ме наблюдава...“

„С мен няма да се справи. Не съм вчерашен... Не за първи път съм натясно... Къде, по дяволите, се е дянал този револвер?... Кой може да го е взел?... Кой?... Никой не го е взел... Всички бяхме претърсени... У никого не може да бъде... Но някой сигурно знае къде е...“

„Те полудяват... Всички ще полудеят... Страх ги е от смъртта... Ние всички се боим от нея... И аз се боя...! Да, но това няма да я спре... «Катафалката е пред вратата, сър!» Къде ли прочетох това? Момичето... Ще наблюдавам момичето... Да, нея ще държа под око...“

„Четири без двайсет... само четири без двайсет... може часовникът да е спрял... Не разбирам – не, нищо не разбивам... Такива, неща не се случват... Да, но ето че се случи... И защо не се пробудим? Събудете се – Съдният ден... не, не това! Ако можех само да мисля... Господи,

главата ми, нещо става с главата ми... Просто ще се пръсне... Не е възможно такова нещо да се случи... Колко ли е часът? О, господи, само четири без петнайсет.“

„Да запазя хладнокръвие... Да запазя хладнокръвие... това е нужно сега... Всичко е толкова ясно... Всичко е обмислено. Никои не бива да се усъмни... Номерът може и да мине. Трябва да мине! Кой? Това е въпросът – кой? Мисля, е... да, по-скоро... той.“

Часовникът удари пет и всички скочиха на крака.

– Някой иска ли чай? – попита Вера.

Последва кратко мълчание.

– Бих изпил една чаша – рече Блор.

– Ще отида да приготвя – предложи Вера. – Вие останете тук.

– Струва ми се, любезна госпожице – учтиво каза съдията, – че всички бихме предпочели да дойдем и да гледаме как го приготвят.

Вера го изгледа смяно, сетне избухна в кратък, почти истеричен смях.

– То се знае! Как иначе!

Пет души тръгнаха към кухнята. Само Вера и Блор пиха от чая. Останалите трима си сипаха уиски – отвориха нова бутилка и извадиха шише сода от незаропакопан кашон.

– Трябва да сме много внимателни – Промърмори съдията с типичната си усмивка на влечуго.

Върнаха се обратно в салона. При все че беше лято, в стаята вече падаше мракът. Ломбард завъртя ключа, но лампите не светнаха.

– Ами разбира се! – възкликна той. – Агрегатът не е пуснат, понеже Роджърс го няма. Бихме могли да го пуснем сами.

Уоргрейв отбеляза:

– В килера има цял пакет свещи. По-добре да си послужим с тях.

Ломбард излезе. Четиримата останаха да чакат, без да се изпускат от поглед.

Ломбард се върна с кутия свещи и няколко чинийки. Запали пет свещи и ги постави на различни места в стаята.

Вече беше шест без четвърт.

II

В шест и двайсет Вера усети, че не издържа повече. Реши да отиде в стаята си и да наплица със студена вода лицето и слепоочията си, за

да облекчи непоносимото си главоболие.

Стана и тръгна към вратата. Тогава се сети, че ѝ трябва свещ, върна се и взе една от кутията. Запали я, остави малко восък да потече в чинийката и здраво я закрепил върху него. След това излезе, оставяйки четиримата мъже в салона. Изкачи се по стълбите и тръгна по дългия коридор.

Но щом отвори вратата на своята стая, изведнъж спря като закована.

Ноздрите ѝ потръпнаха.

Морето... Миризмата на морето при Сейнт Треденик.

Точно така. С нищо не можеше да я сбърка. Разбира се, че когато си на остров, миризмата на море те съпътства на всяка крачка, но това беше някак по-различно. Същата миризма бе усещала на плажа в онзи ден... Имаше отлив и скалите бяха покрити с водорасли, които съхнеха на слънцето.

„Искам да стигна до острова, мис Клейторн.“

„Защо не ме пускате да плувам до острова?“...

Разглезено, вечно хленчещо хлапе! Ако не беше то, Хуго щеше да бъде богат... щеше да се ожени за любимото момиче.

Хуго...

Точно така... да... Хуго беше до нея. Не, чакаше я в стаята...

Тя пристъпи напред. Поривът на вятъра откъм прозореца подхвана пламъка на свещта. Той затрептя и угасна...

Останала на тъмно, Вера се изплаши...

„Не ставай смешна – окуражаваше се сама. – Всичко е наред. Другите са долу. И четиримата. В стаята няма никой... Не може и да има. Въобразяваш си, моето момиче.“

А тази миризма... същата миризма като на брега край Сейнт Треденик... Тя не беше плод на въображение... Бе действителна.

В стаята имаше някой... Чула беше нещо... наистина бе чула...

И в този миг, като напрегнато се послушваше, студена, лепкава ръка докосна шията ѝ... мокра ръка с мирис на море...

III

Вера изпищя. После пак и пак... Пронизителни писъци... викове на безумен ужас, отчаяно зоващи за помощ.

Тя изобщо не чу шума от долния етаж – нито тропота от блъснат

стол, нито отварянето на вратата, нито бързите стъпки на мъжете, тичащи нагоре по стълбите. Усещаше единствено неописуемия, сковаващ ужас.

Когато дойде на себе си, видя в рамката на вратата светлинки... запалени свещи... мъжете се втурнаха в стаята.

– Какво става, дявол да го вземе? Какво има? Мили боже, кажете най-сетне!

Вера, все тъй трепереща, направи крачка напред и се свлече на пода.

Смътно усети, че някой се надвесва над нея, че натиска главата ѝ към коленете.

Сетне, когато някой неочаквано възкликна: „Господи, вижте това!“, тя дойде на себе си, отвори очи и повдигна глава. На светлината на свещите видя накъде се бяха втреничили мъжете.

От тавана висеше дълга сплитка мокри водорасли. В тъмното се бяха омотали около шията ѝ. Беше ги взела за лепкава ръка, ръката на удавник от света на мъртвите, върнал се, за да отнеме живота и!

Истеричен кикот разтърси младата жена.

– Това били водорасли... нищо друго... и затова миришеше така...

Вера повторно започна да губи съзнание... ту се посъвземаше, ту пак отмаляваше. Някой отново притисна главата към коленете ѝ.

Сякаш бе изминала цяла вечност. Предлагаха ѝ някакво питие... притискаха чашата до устните ѝ. Усети мириса на бренди.

Тъкмо се канеше да погълне с благодарност парещата течност, когато изведнъж като алармен звънец в съзнанието ѝ проехтя предупреждение. Тя се надигна и отблъсна чашата.

– Откъде се взе това? – попита остро.

– Донесох го отдолу – учудено отвърна Блор.

– Няма да го изпия!... – извика Вера.

Настъпи кратка тишина. После Ломбард се засмя.

– Bravo, Вера, точно така! – каза одобрително той. – Въпреки уплахата не сте загубили съвсем ума си. Ще донеса нова, неотваряна бутилка.

Филип безшумно излезе навън.

– Сега съм по-добре. Пие ми се вода – промълви Вера.

Армстронг ѝ помогна да се изправи на крака. С несигурни стъпки тя тръгна към умивалника, като стискаше ръката му за опора. Пусна студена вода и напълни чашата.

– Нищо му няма на брендито – сърдито се обади Блор.

– Откъде знаете? – попита Армстронг.

– Не съм му сложил нищо! – ядоса се Блор. – Това имахте предвид, нали?

– Не твърдя, че вие сте го направили, макар да не е изключено – възрази Армстронг. – Възможно да е някой друг, който е предполагал, че бутилката ще ни потрябва за подобен случай.

Много скоро Ломбард се върна в стаята. Носеше запечатана бутилка бренди и тирбушон. Тикна я в лицето на Вера и заяви:

– Вижте, момичето ми, няма никаква измама. – Обели станиола и измъкна тапата. – Какъв късмет, че къщата е добре заредена с пиене. Предвидлив е нашият мистър У.Н.Оуън.

Отново силни тръпки разтърсиха тялото на Вера. Армстронг поднесе чашата и Филип я напълни.

– Добре е да изпиете това, мис Клейторн, след ужасния шок... – посъветва я лекарят.

Вера отпи от брендито и лицето ѝ възвърна цвета си.

– Ето ви едно убийство, което не беше изпълнено според плана – засмя се Ломбард.

– Мислите ли, че това е целял? – прошепна Вера.

Ломбард кимна.

– Очаквал е да умрете от страх! Някои не биха издържали, нали, докторе?

Армстронг предпочете да замълчи. След малко промълви колебливо:

– Трудно мога да кажа. Момичето е младо и жизнено... сърцето ѝ е здраво. Не е за вярване. От друга страна...

Взе чашата, която Блор бе донесъл. Потопи пръст в нея и внимателно опита. Изражението му не се промени.

– Нищо му няма... – отсъди той.

Блор пристъпи напред и кресна:

– Ако това е намек, че аз съм сипал нещо вътре, тутакси ще ви го избия от главата!

Ободрена от алкохола, Вера направи опит да смени темата:

– А иде е съдията? Тримата мъже се спогледаха.

– Чудна работа... Мислех, че се е качил горе.

– Аз също – каза Блор. – Докторе, вие вървахте след мен, не го ли видяхте?

– Стори ми се, че ме следва. Разбира се, върви по-бавно. Стар човек е – отговори Армстронг.

Мъжете се спогледаха отново.

– Дяволска работа... – промърмори Ломбард.

– Трябва да го намерим – извика Блор.

И пръв тръгна към вратата. Другите го последваха. Най-отзад вървеше Вера.

Вече на стълбите, Армстронг предположи:

– Възможно е да е останал в салона. Прекосиха коридора.

– Уоргрейв, Уоргрейв, къде сте? – провикна се Армстронг.

Не последва никакъв отговор. Къщата бе потънала в гробна тишина, нарушавана единствено от трополенето на дъжда.

На прага на салона Армстронг се закова на място. Другите се скупчиха зад него и надникнаха над раменете му. Някой изкрещя.

Съдията Уоргрейв седеше на стола с високо облегало в дъното на стаята. От двете му страни горяха свещи. Ала в тази гледка имаше нещо изумително: той бе загърнат с червена мантия и носеше съдийска перука на главата...

Доктор Армстронг направи знак на другите да отстъпят. Той самият, залитайки като пиян, приближи безмълвната фигура с широко отворени очи.

Докторът се наведе напред и се взря в застиналото лице. С бързо движение посегна към перуката. Тя се плъзна и откри плешивото теме с кръгло, още незасъхнало петно.

Армстронг повдигна безжизнената ръка и потърси пулса. Сетне се обърна към другите. Гласът му бе равен, мъртвешки, приглушен.

– Застрелян е.

– Боже мой! – извика Блор. – Революерт!

Армстронг продължи със същия безизразен глас:

– Улучен е в главата. Смъртта е настъпила моментално.

Вера се наведе и разгледа перуката. С разтреперан от ужас глас извика:

– Изчезналата прежда на мис Брент...

– И червената завеса от банята – добави Блор.

– Значи затова са му били нужни – прошепна Вера.

Изведнъж Филип Ломбард се размя... високо и неестествено.

– „Пет малки негърчета правото увлече. Едното стана съдия и четири са вече“. Ето го и краят на кръвожадният съдия Уоргрейв. Никога вече няма да произнесе присъда! Няма да сложи черната си шапка! За последен път седи на съдийския стол. Никакви заключителни речи повече, с които да изпраща невинни хора на смърт. Как ли би се смял Едуард

Ситън, ако беше тук! Господи, как би се смял.

Избухването му порази и уплаши останалите.

– А едва тази сутрин твърдахте, че той е убиецът! – викна Вера.

Лицето на Филип Ломбард се промени. Той сякаш се отрезви.

– Зная... Не съм бил прав. Още един от нас е оневинен... твърде късно!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Занесоха съдията Уоргрейв в стаята му и го положиха на леглото.

Сетне слязоха долу и в коридора отново започнаха да се дебнат един друг.

– Какво ще правим сега? – мрачно попита Блор.

– Ще хапнем нещо. Трябва да се яде – отвърна Ломбард.

И те отново влязоха в кухнята. Отвориха нова консерва с език. Ядоха механично, почти без да усетят вкуса на храната.

– Вече никога няма да близна такова нещо – заяви Вера. Поседяха така около кухненската маса, втречено загледани един в друг.

Пръв наруши тишината Блор.

– Вече сме само четирима... Кой ли ще бъде следващият?

Армстронг проговори като че ли на себе си:

– Трябва да сме много внимателни... – И млъкна.

– И той все това казваше, а сега е мъртъв – кимна Блор.

– Още недоумявам как се случи това – рече Армстронг.

– Дяволски умен е тоя измамник! – изруга Ломбард. – Окачил е водораслите в стаята на мис Клейторн и постигна целта си – всички да изтичат горе от страх, че нейният живот е в опасност. В суматохата е издебнал стареца точно когато най-малко е очаквал.

– Защо никой не чу изстрела? – попита Блор. Ломбард поклати глава.

– Письците на мис Клейторн... ревят на вятъра... собствените ни викове... Естествено, че няма да се чуе. – Той замълча. – Но следващия път този номер няма да мине. Ще трябва да опита нещо друго.

– Сигурно така и ще направи – рече Блор.

– В гласа му се долавяше неприятна нотка. Двамата се спогледаха.

– Четирима сме и не знаем кой от нас... – подзе Армстронг.

– Аз зная – прекъсна го Блор.

– У мен няма и най-малко съмнение – отсече Вера.

– Всъщност и аз може би зная – бавно произнесе Армстронг.

– Сега вече, струва ми се, и аз се досещам – каза Ломбард на свой ред.

Те отново се спогледаха един друг.

С известно усилие Вера се изправи на крака.

– Много ми е лошо. Страшно съм изморена – промълви тя. – Ще отида да си легна...

– Вървете – каза Ломбард. – Излишно е да седим тук и да се гледаме един друг.

– Нямам нищо против – съгласи се Блор.

– Това е най-умното, което можем да направим – промърмори лекарят. – Макар че се съмнявам дали някой от нас ще успее да заспи.

Всички тръгнаха към вратата.

– Просто недоумявам къде може да е онзи револвер сега – обади се Блор.

II

Качиха се по стълбите.

В следващите няколко минути действията им приличаха на сцена от някакъв фарс.

Всеки от четиримата улови дръжката на своята врата. Като по даден сигнал влязоха в стаята си и се затвориха. Чу се превъртането на ключове, шракването на резета, разместването на мебели.

Четиримата изплашени обитатели на острова се бяха барикадирали до настъпването на утрото.

III

Филип Ломбард подпря със стол дръжката на вратата и въздъхна облекчено.

Приблужи се до тоалетната масичка.

На трепкащия пламък на свещта внимателно разгледа лицето си в огледалото.

„Тая работа здравата те разгърси“ – каза си тихо.

На лицето му отново се появи вълчатата усмивка.

Бързо се съблече, пристъпи към леглото и остави часовника си върху нощното шкафче. После издърпа чекмеджето. Застанал прав, дълго се вира в револвера, който лежеше на дъното...

IV

Вера Клейторн бе вече в леглото. Свещта гореше до нея.

Тя все още не можеше да събере смелост да я изгаси.

Страхуваше се от тъмното... Непрестанно си повтаряше:

„В безопасност си до сутринта. Миналата нощ нищо не се случи. Няма да се случи и тази нощ. Нищо не може да стане. Вратата е заключена и залостена. Никой не може да те доближи...“

„Но разбира се – неочаквано възкликна наум. – Мога да остана тук! В заключената стая! Храната е без значение. Тук ще бъда в безопасност... докато дойде помощ. Дори ако трябва да чакам ден, може би два дни...“

Да остане вътре. Възможно ли бе? Часове наред... да няма с кого дума да размени, сама с мислите си...

Ще се връща към спомените за Корнуол... за Хуго... за наставлени-ята, които даваше на Сирил.

Досадно хленчещо хлапе, което непрекъснато я тормозеше.

„Мис Клейторн, защо не ми давате да плувам до скалата? Мога сам. Сигурен съм, че мога.“

Нейният глас ли бе отговорил:

„Разбира се, че можеш, Сирил. Аз не се съмнявам.“

„Тогава мога ли да опитам, мис Клейторн?“

„Нали знаеш колко се безпокои майка ти за теб, Сирил? Чуй какво ще ти кажа. Утре ще те пусна до скалата. Ще заговорят майка ти и ще й отвлекат вниманието. И когато те потърси, ти вече ще си на скалата и ще й махаш с ръка. Ще й направим изненада.“

„Много сте добра, мис Клейторн! Ще бъде чудесно!“

Вече го бе изрекла. Утре! Хуго ще замине за Нюкей. И като се върне, вече всичко ще е свършило.

А ако не стане? Ако нещо се обърка? Ако Сирил бъде спасен в последния момент? И после ще каже: „Мис Клейторн ми позволи!“ Какво пък! Човек трябва да поема и рискове. Дори най-лошото да се случи, тя няма да трепне. „Как можа да изречеш такава лъжа, Сирил? Въобще не съм ти позволявала!“ Без съмнение щяха да й повярват. Детето често си измисляше, обичаше да послъгва. Сирил щеше да знае истината, разбира се. Ала това нямаше значение... пък и ролята й беше лесна. Ще се престори, че се опитва да го настигне, и просто няма да успее... Никой никога не ще се усъмни.

Беше ли се усъмнил Хуго? Това ли бе причината да я изгледа тъй странно и студено?... Беше ли се досетил?

Затова ли така бързо изчезна след приключване на следствието?

Не бе отговорил на единственото ѝ писмо...

Хуго...

Вера неспокойно се обърна в леглото. Не, не бива да мисли за Хуго. Толкова ѝ е мъчно. Това е минало... далечно и приключено... Трябва да забрави Хуго.

Защо ли тази вечер тъй изведнъж усети присъствието на Хуго в стаята?

Вера впи поглед в тавана, в голямата черна кука над главата си.

Досега не беше я забелязала.

Плитката от водорасли бе окачена на нея.

Младата жена потръпна при спомена за онова студено лепкаво докосване.

Не ѝ харесваше тази кука на тавана. Привличаше погледа ѝ. Обсебваше мисълта ѝ... голяма черна кука...

V

Бившият инспектор Блор седеше на ръба на леглото си.

Малките му очички бяха кръвясали и неспокойни, месестото лице напрегнато. Приличаше на глиган, готов за нападение.

Нямаше никакво желание да заспива.

Опасността все повече се приближаваше... Шест от десет.

Въпреки своята проникателност, въпреки цялата си предвидливост, старият съдия бе последвал другите жертви.

Блор изпухтя с диво задоволство.

Какво бе казал старикът?

„Трябва да бъдем много внимателни...“

Надменен, самодоволен лицемер! Седнал на съдийския стол като всемогъщ бог. И той си получи заслуженото... Няма вече кой да ги предупреждава.

Сега бяха останали четирима – момичето, Ломбард, Армстронг и той самият. Много скоро някой от тях ще си отиде... Но това няма да е Уилям Хенри Блор. Той ще се погрижи за себе си, дума да няма.

(Ами револверът... Какво стана с него? Това наистина е тревожно!)

Блор продължаваше да седи на леглото. Свъсил вежди, той, все по-

напрегнато присвиваше очи в усилието си да разгадае загадката на изчезналия револвер...

В тишината Блор чуваше ударите на часовниците от долния етаж.

Полунощ.

Той се поотпусна... дори си позволи да се излегне на леглото. Ала не се съблече.

Лежеше и си мислеше. Прехвърляше в ума си събитията от начало до тая история – със старателна методичност, придобита от работата в полицията. В крайна сметка прилежното усърдие се увенчаваше с успех.

Свещта догаряше. Блор провери дали кибритът е наблизил и я духна.

Колкото и странно да бе, тъмнината го притесни. Сякаш хиляди стари стракове се събудиха и поведоха борба за надмощие. Пред очите му заплуваха образи – съдията, с онази смешна перука от вълнена прежда... Студената мъртвешка маска на мисис Роджърс... предсмъртният гърч, обезобразил Антъни Марстън.

Ето едно друго лице – бледо, с очила и сламеноруси мустачки. Беше виждал това лице. Но кога ли? Не тук. Много отдавна беше.

Чудно, че не можеше да го назове по име. Глуповата физиономия... човекът имаше доста просташки вид. Ами да!

Неочаквано му просветна. Ландор! А той си мислеше, че напълно е забравил как изглежда Ландор. Дори вчера се беше опитал да си го спомни, но напразно.

А сега, ето го пред него... чертите ясно се открояват, като че го бе видял предишния ден.

Ландор бе имал жена. Слабичка и с измъчено лице. Имаше и дете. Момиченце на около четиринайсет години. За пръв път се запита какво е станало с тях.

(Револверът. С него какво бе станало? Това беше много по-важно.)

Колкото повече мислеше за револвера, толкова повече се объркваше... Не можеше да проумее тая история. Някой в тази къща бе въоръжен.

Долу часовникът удари един.

Нещо прекъсна мислите на Блор. Той се изправи в леглото и наостри уши. Беше чул шум... много слаб... близо до вратата на стаята си.

Някой се разхождаше из потъналата в мрак къща.

По челото му изби пот. Кой ли крачеше тихо и потайно по коридорите? Не му е чиста работата, бе готов да се обзаложил Блор.

Въпреки едрия си ръст, той се измъкна безшумно от леглото и с две

крачки се намери до вратата. Заслуша се. Шумът не се повтори. И все пак, сигурен бе, че не му се е чуло. Беше доловил нечий стъпки точно пред вратата на стаята си. Косите му настърхнаха. Страхът отново го връхлетя.

Някой се промъкваше крадешком в нощта. Ослуша се, ала не чу нищо.

Замъчи го изкушение да излезе и да разбере какво става. Да можеше само да зърне кой ходи в тъмното.

Само глупак би си отворил вратата. Онзи вероятно това и чакаше... Може би нарочно е искал Блор да чуе... разчитайки, че той непременно ще излезе, за да разбере какво става.

Блор стоеше и се слушваше. Сега вече чуваше всевъзможни шумове – скърцане, драскане, тайнствено шушукане. Ала неговият упорит и трезв ум знаеше каква е истината – всичко това бе плод на собствено-то му разгорещено въображение.

И точно тогава дойде нещо, което съвсем не беше родено от фантазията му. Стъпки, много тихи, много предпазливи, но ясно доловими за човек, превърнал се целият в слух.

Някой се приближаваше по коридора (стаите на Ломбард и Армстронг бяха по-отдалечени от стълбището от неговата). Отмина вратата му.

И в този миг Блор взе решение.

На всяка цена бе решил да види кой е вън. Стъпките се бяха отдалечили по посока на стълбището. Къде ли отиваше?

Вземеше ли решение, Блор действаше мигновено, нещо изненадващо за такъв бавен и тромав човек. Той се върна на пръсти до леглото си, пусна кибрита в джоба си, взе нощната лампа, като усуква шнура около ръката си. Тежката абаносова поставка на лампата можеше да се превърне в чудесно оръжие.

Блор безшумно прекоси стаята, отмести стола, подпрян на вратата, и предпазливо отключи. Излезе в коридора. Отдолу долиташе някакъв лек шум. Блор изтича по чорапи до площадката.

Едва сега осъзна защо бе успял да чуе всичките тези шумове така ясно. Вятърът бе утихнал напълно. Облаците трябва да се бяха разсеяли. През прозореца на площадката струеше бледа лунна светлина и осветяваше коридора долу.

Макар и за миг, Блор успя да зърне някаква фигура, – която се шмугна през външната врата.

Блор се втурна надолу, но насред стълбите спря.

Ето че отново постъпи глупаво. Това сигурно беше някакъв капан, за да го примамат онзи навън от къщата!

Ала убиецът не си даваше сметка, че е допуснал грешка – сам се предаваше в ръцете на Блор.

Една от трите стаи горе сега трябваше да е празна... Оставаше му единствено да разбере чия е!

Блор тихо се върна назад по коридора. Най-напред спря пред вратата на Армстронг и почука. Не последва никакъв отговор.

Изчака около минута и почука на вратата на Филип Ломбард.

– Кой е там? – дойде незабавният отговор.

– Аз съм, Блор. Струва ми се, че Армстронг не е в стаята си. Почакайте малко!

Отиде до вратата в дъното на коридора и отново почука.

– Мис Клейторн, мис Клейторн!

– Кой е? Какво има? – стреснато прозвуча гласът на Вера.

– Няма нищо, мис Клейторн. Ей сега ще се върна. Блор се стрелна обратно до стаята на Ломбард. Вратата се отвори веднага, на прага стоеше Ломбард. В лявата си ръка държеше запалена свещ. Нахлузил бе панталоните върху пижамата си. Дясната си ръка бе пхнал в джоба на горнището.

– Що за дяволска тревога е това? – попита той рязко.

Блор побърза да обясни.

– Армстронг, а? Значи това е нашето гълъбче! – Очите на Ломбард проблеснаха. Той се приближи към стаята на лекаря. – Съжалявам, Блор, но аз нищо не приемам на доверие. – И той силно почука на вратата.

– Армстронг... Армстронг!

Отговор не последва.

Ломбард коленичи и надзърна през ключалката. Мушна предпазливо малкия си пръст в дупката й.

– Ключът не е на вратата! – рече той.

– Което означава, че е заключил отвън и го е взел със себе си – каза Блор.

– Обикновена предпазна мярка – кимна Филип – Ще го пипнем, Блор... Този път ще го пипнем! Една секунда!

Той изтича към вратата на Вера.

– Вера!

– Да!

– Отиваме да търсим Армстронг. Няма го в стаята. Каквото и да

става, не отваряйте вратата. Разбрахте ли?

– Естествено. Още не съм оглупяла напълно...

– Добре тогава – каза той и се върна при Блор. – А сега след него. Ловът започва!

– Трябва да бъдем предпазливи! Не забравяйте, че револверът е у него – предупреди Блор.

Тичайки надолу по стълбите, Ломбард се изкикоти.

– Тук грешите! – каза той и отвори външната врата. – Вдигнал е резето, за да може да се върне незабелязано. – Сетне добави: – Револверът е у мен! – И той показа само дръжката. – Снощи отново беше в чекмеджето.

Блор се закова на прага. Лицето му се изкриви.

– Не ставайте глупав, Блор. Няма да ви застрелям. Ако искате, върнете се и се заключете в стаята си! Аз отивам да търся Армстронг...

Той се втурна навън в лунната нощ. След минута колебание Блор го последва.

„Май сам си търся белята – помисли си той. – В края на краищата...“

В края на краищата и преди се бе сблъсквал с въоръжени престъпници. Каквито и качества да липсваха на бившия инспектор, не можеше да му се отрече, че е смел мъж. Насочен веднъж към целта, той се хвърляше без страх. Видимите опасности не го плашеха, боеше се само когато не можеше да ги определи и в тях се таеше нещо свръхестествено.

VI

В очакване на тяхното завръщане Вера стана и се облече.

Един-два пъти погледна към вратата. Хубава, солидна врата. Беше заключена и залостена, а як дъбов стол подпираше дръжката ѝ.

Насила не би могла да бъде отворена. Още по-малко от човек като доктор Армстронг, който не блестеше с физическа сила. 1

Ако тя беше на мястото на Армстронг, решена да извърши убийство, щеше да приложи хитрост, а не сила.

Доставяше ѝ удоволствие да размишлява с какви средства би си послужил той.

Филип бе споменал една от възможностите – лекарят да съобщи, че един от двамата е мъртъв или да се престори, че самият той е смъртно ранен и да стене пред вратата ѝ.

Съществуваха и други вероятности. Би могъл да се развика, че къщата гори. Нещо повече, би могъл наистина да я подпали... Да, такъв ход съвсем не бе изключен. Подмамва другите двама мъже да излязат от къщата, след което подпалва предварително, разления наоколо бензин. А тя като кръгла глупачка да остане барикадирана в стаята си, докато бъде вече много късно!

Вера приближи до прозореца. Не е толкова страшно. При нужда може и оттук да излезе. Но ще трябва да скочи... Не е високо, пък и долу са лехите с цветя.

Тя взе дневника си и седна. Започна да пише с четливия си почерк.

Все някак трябваше да убие времето.

Изведнъж застина. Счу ѝ се шум като от счупено стъкло. Идеше някъде отдолу.

Ослуша се напрегнато, но шумът не се повтори.

След малко ѝ се стори, че долавя предпазливи стъпки, скърцащи стъпала, шумолящи дрехи... но нищо определено. И тя стигна до заключението – както и Блор преди нея, – че шумовете са плод на въображението ѝ.

Много скоро чу по-определени звуци. Долу се движеха хора... долитаха гласове. Сетне някой тръгна нагоре по стълбите... Отваряха се и се затваряха врати... Нечии стъпки се отправиха към тавана, после се разнесоха над главата ѝ.

По едно време долови други стъпки по коридора.

– Вера, добре ли сте? – чу се гласът на Ломбард.

– Да, какво стана?

– Ще ни пуснете ли да влезем? – обади се и Блор.

Вера отмести стола, отключи и дръпна резето. Сетне отвори вратата. Запъхтени, двамата мъже дишаха тежко. Целите бяха вир-вода.

– Какво се е случило? – отново попита тя.

– Армстронг е изчезнал – съобщи Ломбард.

VII

– Какво? – извика Вера.

– Няма го никъде на острова – каза Ломбард.

– Изчезнал е – потвърди Блор. – Сякаш е хлътнал в сандък на фокусник.

– Глупости! – избухна Вера. – Скрил се е някъде.

– О, не – възрази Блор. – На този остров човек няма къде да се скрие, уверявам ви. Голо парче земя. Има луна. Вижда се като посред бял ден. И него го няма.

– Върнал се е в къщата – предположи Вера.

– И ние така си помислихме – каза Блор. – Претърсихме и къщата. Трябва да сте ни чули. Няма го тук, уверявам ви. Изчезнал е... чисто и просто се е изпарил.

– Това е невъзможно! – възкликна Вера.

– Истина е, мила моя – рече Ломбард.

Той помълча, сетне добави:

– Има и нещо друго. Счупен е един прозорец в трапезарията... а на масата са останали само три негърчета.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Трима души седяха и закусуваха в кухнята.

Отвън грееше слънце. Беше прекрасен ден. Човек трудно можеше да повярва, че до снощи бе вилняла силна буря.

Заедно с промяната на времето бе настъпила промяна и в настроението у затворниците на острова.

Сега се чувстваха като хора, пробудили се от кошмарен сън. Опасността все още съществуваше наистина, но на дневна светлина беше по-друго. Вцепеняващият страх, който довчера ги обгръщаше като лепкава паяжина, сега бе изчезнал.

– Днес ще се опитаме да сигнализираме за присъствието си – каза Ломбард. – Ще вземем огледало и ще се изкачим на най-високото място. Надявам се някое умно хлапе да разпознае сигнала SOS. Като се стъмни, можем да запалим огън... Макар че всъщност нямаме много дърва. Пък и на сушата може да си помислят, че тук се веселим около този огън.

– Все ще ни забележи някой, който познава морзовата азбука – обади се Вера. – Ще дойдат и ще ни вземат. И то много преди да се е стъмнило.

– Времето се проясни наистина – каза Ломбард, – но морето още не е утихнало. Има силно вълнение! Не ще могат да се приближат с лодка до острова по-рано от утре сутринта.

– Още една нощ тук! – извика Вера. Ломбард сви рамене.

– Няма какво да се лъжем! Трябват ни още двама и четири часа. Ако успеем да издържим, всичко ще бъде наред.

Блор се покашля.

– Преди всичко трябва да изясним един въпрос: къде е Армстронг?

– Разполагаме е много важно указание – отговори Ломбард. – На масата в трапезарията са останали само три статуетки. Изглежда Армстронг е срещнал смъртта си.

– Защо тогава не сте намерили тялото му? – попита Вера.

– Това е въпросът – рече Блор.

– Чудно наистина – поклати глава Ломбард. – Умът ми не го побира.

– Може тялото да е било хвърлено в морето – нерешително каза

Блор.

– От кого? – пресече го Ломбард. – От вас ли? Или от мен? Видели сте го да излиза през външната врата. Връщате се до моята стая. Тръгваме да го търсим заедно. Кога, по дяволите, съм имал време да го убия, пък и да прекося целия остров с трупа.

– Не зная – каза Блор. – Но в едно съм сигурен.

– И какво е то?

– Революертът. Той е ваш. Сега отново е в ръцете ви. Нищо не доказва, че не е бил у вас през цялото време.

– Хайде, хайде, Блор. Чудесно знаете, че всички бяхме претърсени.

– Ами скрили сте го още преди това. А после сте си го прибрали от скривалището.

– Ама че сте твърдоглав! Кълна ви се, че някой го беше върнал в чекмеджето. Никога през живота си не съм бил по-изненадан.

– И вие очаквате да ви повярваме? Защо, по дяволите, Армстронг, или който и да било друг, ще вземе да ви го връща?

Ломбард отчаяно сви рамене.

– Нямам никаква представа. Чиста лудост... Последното нещо, което очаква човек. Изглежда съвсем безсмислено.

– Така е – съгласи се Блор. – Бихте могли да скалпите някоя правдоподобна история.

– За да докажа, че говоря истината, така ли?

– Нямах това предвид...

– Не се учудвам.

– Вижте, Ломбард, ако бяхте честен човек, за какъвто се представяте...

– Кога съм твърдял, че съм честен – ядоса се Филип. – Признайте си, такова нещо не съм казвал.

– Ако наистина сте искрен – продължаваше упорито Блор, – може да се направи само едно. Докато държите револвера у себе си, ние двамата с мис Клейторн ще бъдем зависими от вас. Затова най-почтено би било да го оставите при заключените лекарства, а ключовете да си разделим двамата.

Филип Ломбард запали цигара, изпусна кълбо дим и каза:

– Не ставайте магаре!

– Значи, не приемате предложението ми...

– Не, не го приемам. Революертът си е мой. И аз имам нужда от него, за да се защитавам... Тъй че ще го задържа.

– В такъв случай остава ни да направим едно-единствено

заклучение – произнесе важно Блор.

– Че аз съм мистър У.Н.Оуън ли? Мислете си каквото щете, по дяволите! Но нека ви попитам, защо в такъв случай още снощи не ви надупчих. Поне двайсет пъти ми се удаде такава възможност.

– Не мога да ви отговоря, макар че не отричам факта. Все трябва да сте имали някаква причина.

До този момент Вера не бе взела участие в спора. Но сега се размърда и заяви:

– Според мен и двамата се държите като пълни идиоти.

– Моля? – Ломбард я изгледа.

– Забравяте песничката. Нима не виждате връзката? – И тя многозначително изрецитира двата стиха:

„Четири малки негърчета поеха по море. Заплесна се едно и три са само те.“

– Заплесна се – това е най-важното. Армстронг не е мъртъв. Взел е порцелановото негърче, за да помислите, че е умрял. Каквото и да говорите, Армстронг е все още на острова. Неговото изчезване е чиста измама...

Ломбард отново седна.

– Струва ми се, имате право – каза той.

– И ако е така, къде е сега? – недоверчиво рече Блор. – Претърсихме навсякъде. Къщата също.

Нали заедно търсихме и револвера – презрително подхвърли Вера. – Но не успяхме да го намерим. Все някъде е бил през това време!

– Има малка разлика, скъпа моя – промърмори Ломбард, – и тя е в размерите.

– Това не ме интересува. Убедена съм, че не греша.

– Ами тогава сам се издава – рече Блор. – Защо ще пише това за заплесването? Могъл е да го каже другояче.

– Нима не разбирате – извика Вера, – той е луд! Цялата история е пълна лудост. Да нагласи всичко от самото начало само според някаква си песничка! Маскира съдията, убива Роджърс тъкмо когато цепи дърва... Упоява мисис Роджърс, за да заспи непробудно... пчела се появява на прозореца, когато умря мис Брент! Сякаш някакво зло дете се забавлява. Толкова усилия само и само да има съвпадение с песничката.

– Права сте – замислено рече Блор. – Във всеки случай на острова няма зоологическа градина. Доста ще се затрудни този път.

– Нима не виждате, животните сме ние... Снощи напълно бяхме изгубили човешки облик. Животните сме ние!

II

Цялата сутрин прекараха на скалите, като се редуваха да подават сигнали към сушата.

Нямаше никакъв признак, че са ги забелязали. Никой не отвърна на сигналите им. Денят беше ясен и се стелеше лека омара. Долу вълните бяха все така високи. Лодки не се виждаха никъде.

Бяха предприели още едно безрезултатно претърсване на острова. Нямаше и следа от изчезналия лекар.

От мястото, където седяха, Вера погледна към къщата.

– Като че ли тук, на открито, човек се чувства по-защитен – въздъхна тя. – Ако искате, може да не се връщаме в къщата.

– Идеята ви не е лоша – каза Ломбард. – Тук сме на сигурно място. Никой не може да се приближи, без да го видим, и то от доста голямо разстояние.

– Значи оставаме тук – рече Вера.

– Все пак трябва някъде да се подслоним за през нощта

– поколеба се Блор. – И тогава ще трябва да се приберем в къщата.

– Няма да мога – потръпна Вера. – Не мога да издържа още една нощ.

– Заклучите ли се в стаята си, ще бъдете в безопасност

– помъчи се да я успокои Филип.

– Може би – промърмори Вера и се протегна. – Колко е хубаво отново да чувстваш слънцето.

„Странно – помисли си тя, – аз съм почти щастлива. И в същото време ме заплашва опасност... Но сега тя като че ли вече не е от значение... Сега е ден... чувствам се пълна със сили... изпълва ме увереност, че няма да умра...“

Блор погледна часовника си.

– Два часът е – каза той. – Не е ли време за обяд?

– Няма да се върна в къщата – заинати се Вера. – Тук ще остана... На открито.

– Недейте тъй, мис Клейторн. Все пак трябва да поддържате силите си.

– Само като погледна консервата с език, ще ми прилошее! Не искам никаква храна. Има хора, дето по цели дни гладуват, когато са на диета.

– Аз съм свикнал да се храня редовно – заяви Блор. – А вие, мистър Ломбард?

– Знаете ли, и мен не ме блазни много консервираният език. Ще остана тук с мис Клейторн.

Блор все още не можеше да се реши.

– Не се тревожете за мен – каза Вера. – Мисля, че той няма да ме застреля, като останем насаме, ако от това се боите.

– Е, щом вие казвате... Но нали се разбрахме да не се отделяме един от друг?

– Вие сте този, който отива в устата на вълка – уточни Филип. – Но ако държите, ще дойда с вас.

– Не, за нищо на света – възпротиви се Блор. – Ще стоите тук.

Филип се засмя.

– Значи, все още се боите от мен. Ако исках, бих могъл да застрелям и двама ви, при това още сега...

– Да, но няма да бъде според плана. Убийствата следват едно след друго и всяко е различно от другите.

– Е, очевидно вие по-добре знаете – процеди Филип.

– И все пак – рече Блор, – не е съвсем безопасно да отиде човек сам в къщата.

– Ето защо предлагате да ви услужа с моя револвер, така ли? – иронично се усмихна Филип. – Отговорът е не! Няма да ви го дам! Чак толкова наивен не съм.

Блор сви рамене и пое по стръмния склон надолу към къщата.

– Време за обяд в зоологическата градина... – тихо подхвърли Ломбард. – Животните не могат да чакат!

– Не поема ли твърде голям риск? – попита Вера разтревожена.

– В онзи смисъл, който вие влагате – не. Армстронг не е въоръжен. Блор е поне два пъти по-силен, а е и твърде внимателен. Абсолютно сигурен съм, че Армстронг не е в къщата. Убеден съм.

– Какъв би могъл да бъде тогава отговорът?

– Един – Блор.

– Сериозно ли мислите, че...

– Вижте, моето момиче. Нали чухте какво разказа Блор преди малко. Трябва да приемете, че е вярно. Нищо общо нямам с изчезването на Армстронг – думите на Блор ме освобождават от всякаква отговорност, но не освобождават самия него. От нас се очаква сякаш да се доверим на твърдението му, че е чул стъпки и е забелязал как някой излиза от къщата. А твърде възможно е това да е чиста лъжа. Ами ако е убил Армстронг два часа по-рано?

– Как?

Ломбард спи рамене.

– Ето това не знаем. Но ако питате мен, единственият, от когото ние двамата трябва да се боим, е Блор. Какво знаем за този човек? Почти нищо. Версията му, че е бивш полицейски инспектор, може да е блъф... нищо чудно да е някой побъркан милионер... или луд търговец... избягал от клиника за душевноболни. Едно нещо е сигурно. Той имаше възможност да извърши всяко едно от тия престъпления.

Лицето на Вера съвсем пребледня.

– Ами ако убие и нас? – попита тя разтреперана.

– Ще имам грижата това да не се случи – и Ломбард потупа издутья си джоб. После я погледна предпазливо и продължи: – Странно е, че ми се доверявате, Вера. Сигурна ли сте, че няма да ви застрелям?

– Човек все пак трябва да има доверие в някого... всъщност мисля, че не сте прав по отношение на Блор. Все още съм убедена, че е Армстронг. А не чувствате ли непрекъснато нечие присъствие? – неочаквано настойчиво попита тя. – Че някой ни наблюдава и ни дебне.

– Това са само нерви – бавно рече Ломбард.

– Значи, и вие сте го усетили – все така напрегнато го следеше Вера с очи.

Тя потрепери и доближи лице до неговото.

– Кажете... не ви ли се струва... – Гласът ѝ секна и след малко младата жена продължи: – Веднъж четох някакъв разказ за двама съдии от Върховния съд, които попадат в малко американско градче... Започнали да обвиняват като върховни съдници... А те изобщо не били от този свят...

– Небесни посетители? – вдигна вежди Ломбард. – Не вярвам в свръхестественото. В нашия случай си личи човешката ръка.

– Понякога... имам чувството, че... – промълви тихо Вера.

Ломбард я изгледа.

– Това е съвестта... – изрече вместо нея той и като помълча за миг, тихо понита: – Значи все пак сте удавили онова дете?

– Не съм! – яростно избухна Вера. – Не съм! Нямате право да ми говорите така!

Разпаленият ѝ отговор предизвика искрения му смях.

– Напротив, направили сте го, моето момиче! Не зная как, не зная и причината. Не мога да си представя. Но вероятно зад всичко това се крие някакъв мъж. Така ли е?

Внезапно чувство на отпадналост и умора заля Вера.

– Да... имаше един мъж... – глухо потвърди тя.

– Това ме интересуваше – рече тихо Ломбард.

Вера внезапно се изправи, обзета от неочакван страх.

– Какво стана? – възкликна тя. – Не беше земетресение, нали?

– Не, не... Колко странно... някакъв тътен разтърси острова... Стори ми се... вие не чухте ли вик? Аз го чух.

Погледнаха нагоре към къщата.

– Оттам дойде – посочи Ломбард. – Трябва да отидем.

– Не, аз няма да отида – каза Вера.

– Както искате. Сам ще отида.

– Добре – отчаяно изстена Вера. – Идвам и аз. Тръгнаха нагоре по склона към къщата. Огрятата от слънце тераса сякаш предлагаше спокойствие и безопасност. Те поспряха за минута и вместо да използват главния вход, предпазливо заобиколиха къщата.

Намериха Блор проснат върху каменната настилка на източната тераса, с размазан череп, обезобразен от едър къс бял мрамор.

– Чий е този прозорец? – попита Ломбард, като погледна нагоре.

– На моята стая – каза Вера с треперещ глас. – А това е... часовникът от полицата над камината. Сега си спомням. Беше монтиран в мраморна фигура на мечка. – Без да съумее да овладее гласа си, тя продължи да повтаря: – Фигура на мечка... мечка...

III

Филип сграбчи рамото ѝ и я разтърси.

– Това решава въпроса – каза той мрачно и настойчиво. – Армстронг се крие някъде в къщата. Сега вече ще го спипам.

Вера се вкопчи в него.

– Не ставайте глупав! – извика тя. – Следващите ще бъдем ние! Наш ред е! Той това иска: да тръгнем да го търсим! И разчита, че така ще направим!

Филип спря и рече замислено:

– Имате известно право.

– Във всеки случай ще признаете, че и преди бях нрава! – извика младата жена.

– Да – кимна Ломбард, – спечелихте облога! Вече няма съмнение, че е Армстронг. Но къде, по дяволите, се е скрил? Навсякъде претърсихме, огледахме под лупа.

– Щом снощи не сте го намерили, още по-малък е шансът ви сега...

– отсече Вера. – Съвсем логично е.

– Да, но...

– Трябва да си е приготвил предварително някое скривалище... Разбира се, тъкмо така би постъпил. Това напомня тайната килия на свещеника в едновременните именния.

– Нашият случай е съвсем друг.

– Може да е поръчал да му направят скривалище.

– Нали измерихме навсякъде... – поклати глава Ломбард, – още първата сутрин. Готов съм да се закълна, че няма такова място.

– Трябва да има – настояваше Вера.

– Бих желал да проверя...

– Искате да проверите! Той го знае. Притаил се е вътре и ви чака.

– Но аз ще отида подготвен – каза Ломбард и се потупа по джоба.

– И за Блор казахте, че лесно щял да надвие Армстронг. Беше достатъчно силен, а и тоя си с отварял очите ни четири. Но онова, което не искате да проумеете, е, че докторът е луд. А лудият пред нищо не се спира. По-хитър и по-коварен е от всеки нормален човек.

– Да се махаме тогава!

IV

– Какво ще правите, когато се стъмни? – след дълго мълчание попита Ломбард.

Вера не му отговори и той продължи:

– Не сте ли мислили?

– А какво можем да направим? – понита безпомощно младата жена. – Господи, колко се страхувам!

– Времето е ясно. Ще изгрее луна. Трябва да си намерим някое местенце... може би горе на скалите. Там ще дочакаме утрото. Само не бива да заспиваме. Трябва да си отваряме очите. И ако някой се опита да се приближи, ще стрелям!

Той помълча, сетне понита:

– Няма ли да ви е студено с тази тънка рокля?

– Студено ли? – грубо се изсмя Вера. – Ако бях мъртва, щеше да ми е още по-студено.

– Така е – съгласи се Ломбард.

Вера се огледа неспокойно.

– Ще полудея, ако продължавам да седя тук. Да се поразходим

малко.

– Добре тогава.

Завървяха бавно напред-назад по скалите, надвесени над морето. На запад слънцето клонеше към хоризонта. Светлината му бе галеща и мека. Обгръщаше ги златистото сияние на залеза.

– Колко жалко, че не можем да се изкъпем! – опита да се засмее Вера почти истерично.

Филип бе зареял поглед надолу към вълните.

– Какво ли е онова там? – неочаквано извика той. – Виждате ли... Там, до голямата скала? Не... по-надясно...

– Прилича на вързоп дрехи.

– Да не би някой да се къпе? – изсмя се Ломбард. – Гледай ти! Сигурно са само водорасли.

– Да отидем да видим – предложи Вера.

– Наистина са дрехи – рече Ломбард, когато приближиха достатъчно. – Някой трябва да ги е оставил тук. Ето и обувка. Нека идем малко по-нагоре...

Запрепъваха се по скалата.

– Не са дрехи... това е човек! – извика Вера.

Тялото се беше заклезило между скалите, изхвърлено от прилива. Ломбард и Вера се добраха до него.

Посиняло, безизразно лице... отблъскваща маска на удавник.

– Боже мой! – извика Ломбард. – Това е Армстронг!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Измина цяла вечност... Безумни мисли и чувства ш върхлитаха на пристъпи... Времето спря да тече... Застина... Сякаш бяха минали векове...

Не, това беше само преди минута...

Двама души стояха надвесени над тялото на мъртвец.

Бавно, много бавно Вера Клейторн и Филип Ломбард вдишаха глави и се погледнаха в очите...

II

– Виждате ли, Вера? Това е всичко! – засмя се Ломбард.

– На острова няма никой... никой освен нас двамата... – промълви Вера.

– Точно така. Сега поне сме наясно.

– Тогава как е станало според вас онова с мечката?

– Истински фокус, мила моя... и то много изпипан...

Очите им се срещнаха отново.

„Защо никога досега не съм разгледала лицето му както трябва? – помисли си младата жена. – Та той е същински вълк... и тия ужасни зъби...“

– Това е краят – заплашително изръмжа Филип. – Нали разбирате? Стигнахме до истината. И това е краят...

– Разбирам – тихо каза Вера. Погледът ѝ се зарея към морето... Генерал Макартър също не можеше да откъсне поглед от морето... кога беше това... една вечер. А може би предишния ден? Същото бе казал и той: „Това е краят...“

Сякаш се бе примирил вече, казал го бе с облекчение. Но у Вера тези думи, самата мисъл дори, предизвикаха негодувание. Не, това не бива да бъде краят.

– Бедният доктор Армстронг... – въздъхна тя.

– Какво искате да кажете? Да не би да го съжалявате? – иронично процеди Филип.

– Защо не? На вас не ви ли е жал?

– Аз към никого не изпитвам жал. Към вас също.

Вера отново погледна трупа.

– Трябва да го махнем оттук. Ще го отнесем в къщата.

– Значи, всички жертви на едно място, тъй ли? Чиста работа. Мен ако питате, и тук си е добре.

– Поне да го преместим далеч от вълните.

– Щом настоявате – изсмя се Ломбард.

Наведе се и започна да тегли тялото. Вера се опита да му помогне, като дърпаше с все сила.

– Не било толкова лесно – изпъшка Ломбард. Най-после успяха да изтеглят тялото достатъчно далеч от вълните.

– Е, доволна ли сте? – попита Ломбард, вече прав.

– Напълно доволна – отвърна Вера.

Нещо в тона ѝ му подежда като сигнал. Той рязко се извърна. В мига, в който посегна към джоба си, вече бе разбрал, че е празен.

Вера бе отстъпила няколко крачки с насочен към него револвер.

– О, това ли е обяснението за вашата загриженост? Искали сте да ми го отнемете.

Тя кимна. Оръжието не трепкаше в ръката ѝ. Филип Ломбард усети колко е близо смъртта. По-близо от всякога.

Ала нямаше да се остави тъй лесно да го победят.

– Дайте ми револвера! – каза той властно.

Вера се засмя.

– Хайде, дайте ми го! – повтори Ломбард.

Умът му работеше трескаво. Какво да предприеме... ще може ли да я разубеди? Да отвлече вниманието ѝ... Или да се хвърли светкавично...

Ломбард винаги бе предпочитал риска. Реши да рискува и сега.

– Вижте, мое мило момиче, изслушайте ме... – започна бавно той, за да спечели време.

В следващия миг се хвърли напред. Бърз като пантера... като подивяла котка.

Вера автоматично натисна спусъка...

Тялото на Ломбард се сгърчи още във въздуха и сетне тежко падна на земята.

Младата жена пристъпи напред с все още насочен револвер.

Предпазливостта ѝ беше излишна.

Филип Ломбард беше мъртъв... прострелян право в сърцето.

III

Чувство на облекчение изпълни Вера – огромно, дълбоко облекчение.

Най-после всичко свърши. Край на страха... край на напрежението. Тя беше сама на острова... Сама с девет трупа. Но какво от това? Нали беше жива... Тя седеше там... обзета от щастие... пълно спокойствие...

Никакъв страх повече.

IV

Слънцето залязваше, когато най-сетне Вера се раздвижи. Закъснялата реакция я бе държала неподвижна с часове. Докрай се бе насладила на великолепно чувство за безопасност и сигурност.

Едва сега усети глад и нужда от сън. Най-вече сън. Да се отпусне на леглото си и да спи... да спи...

Утре може би ще дойдат да я спасят... но засега й беше все едно. Нямахте нищо против и тук да си остане. Сега, когато беше съвсем сама...

Блажено спокойствие...

Тя се изправи на крака и погледна към къщата.

Вече нямаше от какво да се страхува! Не я дебнат опасности зад всеки ъгъл. Една най-обикновена, модерно построена къща. Само преди няколко часа не можеше да я погледне, без да потръпне...

Страх... какво странно нещо е страхът!

Както и да е, вече всичко свърши. Тя излезе победител... Успя да надмогне надвисналата смъртна опасност. Благодарение на ловкостта и бързия си ум бе успяла да се превърне от жертва в победител.

Вера тръгна нагоре към къщата.

Небето на запад бе обагрено с огнените цветове на залеза. Колко красиво и спокойно...

„Всичко е като в сън...“ – помисли си младата жена.

Колко изтощена се чувстваше... безкрайно изтощена! Цялото тяло я болеше, клепачите й се затваряха... Не, вече няма да се страхува, ще спи... ще спи...

Ще заспи спокойно, защото е съвсем сама на острова. Малко негърче, останало само...

Тя се усмихна.

Влезе през входната врата. Къщата също изглеждаше странно тиха и спокойна.

„При обикновени обстоятелства – помисли си Вера – човек не би се решил да спи в къща, където почти във всяка стая има тяло на мъртвец!“

Да отиде ли в кухнята да потърси нещо за хапване?

Поколеба се за миг, после се отказа. Не, наистина беше много изморена...

Спря пред вратата на трапезарията. В центъра на масата все още се виждаха трите порцеланови фигурки.

– Изоставате, мили мои – засмя се Вера.

Взе две от тях и ги хвърли през прозореца. Чу как се разбиха в каменната настилка.

После взе третата фигурка и я задържа в ръката си.

– Ти ще дойдеш с мен – каза тя. – Победихме, миличкото ми. Победихме!

В коридора притъмняваше.

Стиснала малкото негърче в ръка, Вера се заизкачва по стълбите. Бавно, защото усещаше краката си внезапно натезали от умора.

„Едно малко негърче останало само.“ Какъв беше краят? О, да! „Ожени се и ето вече, че няма ни едно.“

Ожени се... Странно, тя изведнъж отново почувства, че Хуго е някъде наблизо.

Натрапчиво чувство. Да, Хуго я очакваше горе.

– Не ставай глупава – изрече гласно Вера. – Толкова си уморена, че си въобразяваш невъзможни неща...

Бавно се заизкачва нагоре по стълбите... Като стъпи на площадката, нещо се плъзна от ръката ѝ и безшумно тупна върху мекия килим. Тя не забеляза, че е изпуснала револвера. Усещаше единствено порцелановата фигурка в шепата си.

Колко тихо беше в къщата! И все пак... не приличаше на съвсем безлюден дом...

Хуго е горе, чака я...

„Едно малко негърче останало само.“ Пак забрави последния стих. За женитба ли беше или за нещо друго?

Стигна до вратата на стаята си. Хуго я чакаше вътре... сигурна беше...

Отвори вратата...

Дъхът и спря...

Какво бе това, което висеше на куката? Въже с готова примка. И

стол, на който да стъпи... стол, който може да бъде ритнат настрана...

Ето какво бе искал Хуго.

Точно така, това бе и последният стих на песничката.

„Обеси се и ето вече, че няма ни едно.“

Малката порцеланова фигурка падна от ръката ѝ. Търкулна се и се разби в желязната решетка на камината.

Вера пристъпи напред като в сън. Това беше краят... тук, където студената мокра ръка (ръката на Сирил) бе докоснала шията ѝ...

„Можеш да отидеш до скалата, Сирил...“

Колко лесно нещо било убийството...

Но след това споменът не те напуска.

Тя стъпи на стола, вперила очи пред себе си като сомнамбул... на-
дяна примката.

Хуго беше тук, за да се увери, че тя прави каквото трябва.

После ритна стола...

ЕПИЛОГ

Сър Томас Лег, помощник-комисар в Скотланд Ярд, избухна раздразнително:

- Всичко това е направо невероятно!
- Зная, сър – почтително кимна инспектор Мейн.
- Десет мъртъвци, а на острова няма жива душа! Звучи нелепо!
- Но е факт, сър – равнодушно отбеляза инспектор Мейн.
- По дяволите, Мейн. Все някой трябва да ги е убил.
- Тъкмо в това е проблемът, сър.
- Докладът на лекаря не може ли да ни помогне?

– Не вярвам, сър. Уоргрейв и Ломбард са били застреляни, първият е улучен в главата, а вторият – в сърцето. Мис Брент и Марстън са умрели от отравяне с цианид. Мисис Роджърс от свръхдоза хлорал. Роджърс е разсечен с брадва. Главата на Блор е премазана. Армстронг се е удавил. Макартър е починал от фрактура на черепа с тежък предмет. Вера Клейторн е била обесена.

– Мръсна работа – намръщи се помощник-комисарят. Помълча минута-две и продължи ядосан: – Наистина ли твърдите, че не сте получили никакви сведения от жителите на Стикълхейвън? Дявол да го вземе, те би трябвало да знаят нещичко!

Инспектор Мейн сви рамене.

– Те са обикновени, почтени хорица. Знаят, че островът е бил купен от някой си Оуън... и това е почти всичко, което им е известно.

– Кой е доставил храна на острова и е извършил необходимите приготовления?

– Казва се Морис... Айзък Морис.

– И какво ви каза той?

– Не можа да каже нищо, сър. Той е мъртъв.

– Знаем ли нещо за този Морис? – намръщено попита помощник-комисарят.

– Да, сър, доста неща. Не му е много чиста работата. Замесен беше в оная афера с акциите на Бенито преди три години. Сигурни сме, макар и да нямаме доказателства. И с наркотици се е забърквал. В това също не можахме да го уличим. Предпазлив човек е бил тоя Морис.

– А ето сега участва и в тази история с острова.

– Така е, сър. Бил е посредник при продажбата, макар да е дал ясно

да се разбере, че купува Негърския остров от името на друго лице.

– Нищо ли не сте успели да откриете в счетоводната документация?

– Очевидно не познавате Морис – засмя се инспектор Мейн. – Така умееше да подправя цифрите, че успяваше да обърка и най-добрия експерт-счетоводител. Сърбахме му попарата още но време на аферата Бенито. Успял е да прикрие следите на своя клиент.

Комисарят въздъхна. Инспекторът продължи:

– Морис е давал нарежданията в Стикълхейвън. Представил се е за пълномощник на „мистър Оуън“. Предупредил хората от селото, че на острова ще се провежда някакъв експеримент – поведение на група хора на „пустинен остров“ – в продължение на една седмица. Никой не бивало да обръща внимание на каквито и да било сигнали за помощ.

Сър Томас Лег се размърда неспокойно.

– Искате да кажете, че тукашните хора дори не са се усъмнили? Въпреки цялата тази тайнственост?

– Забравяте, сър, че преди това собственик на Негърския остров е бил младият американец Елмър Робсън. Уреждал е какви ли не чудати увеселения. Сигурно още тогава местните жители са се нагледали на разни дивотии. След време свикнали и започнали да вярват, че на Негърския остров могат да се случат най-невероятни неща. Като се замислите сър, ще видите, че това е съвсем естествено.

Ще не ще, комисарят прие обяснението.

– Разказът на Фред Наракот, човека, който ги е откарал на острова – продължи Мейн, – хвърли известна светлина върху случилото се. Останал твърде изненадан от необичайната компания. „По нищо не приличаха на гостите на мистър Робсън“, така се изрази той. – Според мен тъкмо фактът, че му се видели съвсем нормални и обикновени хора, го накарал да пренебрегне нарежданията на Морис и да отиде с лодката си на острова, след като чул за сигналите.

– Кога точно са отишли?

– Първи забелязали сигналите група бойскаути на единайсети сутринта. Но в този ден било невъзможно да се стигне до острова. Успели едва на дванайсети следобед. Всички са напълно сигурни, че никой не е могъл да напусне острова преди тяхното появяване. След бурята имало силно вълнение.

– Не би ли могъл някой да преплува разстоянието?

– Островът е на повече от миля от брега, а при тази буря и големите вълни... При това през цялото време на отсамния бряг е имало бойскаути и местни хора и все някой щеше да забележи такъв човек.

– Какво знаете за грамофонната плоча, намерена в къщата? Не разбрахте ли нещо по-подробно за нея?

– Направих проучвания – отвърна инспектор Мейн. – Доставена е от фирма за театрален реквизит и сценични ефекти. Изпратена е на У.Н.Оуън чрез посредника Айзък Морис. Във фирмата останали с впечатление, че плочата е поръчана за любителската постановка на някаква неиграна досега пиеса. Ръкописът бил върнат заедно с плочата.

– А какво ще кажете за съдържанието? – попита Лег.

– Ще стигнем и до това, сър – инспекторът се покашля. – Проучих въпросните обвинения възможно най-подробно. Започнах с прислужниците Роджърс, които е трябвало първи да пристигнат на острова. Преди това са работили у някоя си мис Брейди, която починала внезапно. Нищо определено не узнах от лекаря, който се грижел за нея. Той не върна те да са я отровили и в същото време съзира нещо нередно... Според него именно тяхната небрежност е причина за смъртта ѝ. Но било невъзможно да се докаже.

Идва ред на съдията Уоргрейв. Там всичко е ясно. Той е човекът, който изпрати Ситън в затвора. Между другото Ситън наистина е бил извършил онова убийство... Доста след като го обесиха, се доказва вината му, и то по най-безспорен начин. Но навремето се носеха всякакви слухове... Деветдесет на сто от хората вярваха, че Ситън е невинен, а заключителната реч на съдията била твърде пристрастна.

Що се отнася до мис Клейторн, открих, че е работила като гувернантка. По нейно време в семейството имало смъртен случай от удавяне. Изглежда обаче, че тя не е била замесена, нещо повече дори, проявила голямо самообладание – хвърлила се във водата, за да се притече па помощ, но течението я отнесло навътре и едва я спасили.

– Продължавайте – подкани го помощник-комисарят с въздишка.

– Следва доктор Армстронг. Виден специалист. Има кабинет на Харли стрийт. Абсолютно честен и праволинеен в професията си. Доколкото успях да проуча, името му не е свързано с нищо незаконно. Вярно, оперирал някаква жена на име Клийс още през 1925 година в Лийтмур, когато бил на работа в тамошната болница. Перитонит. Умряла на операционната маса. Може да не е бил опитен хирург, в края на краищата, пък и подобна непохватност не се приема за криминално престъпление. Не е имал никакви мотиви.

Следващата е мис Емили Брент. Някакво момиче, Биатрис Тейлър, работило при нея като домашна прислужница. Забременяло, а тя го изгонила. Момичето се удавило. Тъжна история, но и в този случай няма

престъпление.

– Тъкмо това като че ли е смисълът – посочи помощник-комисарят.
– У.Н.Оуън се е заел със случаи, недосегаеми от закона.

Мейн равнодушно се върна към своя списък.

– Младият Марстън бил доста буен любител шофьор. Два пъти му отнемали шофьорската книжка, а по мое мнение е трябвало завинаги да го лишат от нея. Това е всичко. Джон и Луси Кум са имената на двете деца, които той прегазил близо до Кеймбридж. Някакви приятели дали показания в негова полза и той се отървал само с глоба.

За генерал Макартър също не разполагам с нищо определено. Безупречна характеристика... участвал във войната и тъй нататък. Във Франция при него служил Артър Ричмънд, убит по време на разузнаване. Нямам никакви конфликти с генерала. Всъщност дори били близки приятели. По онова време наистина ставали такива грешки – командващи офицери жертвали свои хора съвсем ненужно... Нищо чудно и този случай да с бил такъв.

– Възможно е – вметна комисарят Лег.

– И така, стигнахме до Филип Ломбард. Бил замесен в някои доста тъмни истории в чужбина. На няколко пъти едва се измъквал от ръката на закона. Носи му се славата на дързък и безскрупулен човек. Такъв като нищо би извършил убийство в тихо, затънтено място.

– А накрая дойде ред и на Блор. – Мейн се поколеба. – Разбира се, той беше от нашите хора.

– Блор – изсумтя помощник-комисарят. – Разбойник и половина.

– Така ли мислите, сър?

– Винаги съм мислил така. Все пак беше достатъчно хитър и лесно се отървяваше. Според мен се яви като гнусен лъжесвидетел по делото Ландор. Трудно го преглътнах. Но не можах да се добера до нищо конкретно. Харис, когото натоварих с тая работа, също не успя да открие нищо, но продължавам да твърдя, че все щяхме да попаднем на улика, ако знаехме как да подхванем работата. Тоя човек не беше чист.

След кратко мълчание сър Томас Лег рече:

– И тъй, Айзък Морис е починал. Кога е станало това?

– Знаех, че ще попитате, сър. Айзък Морис е починал през нощта на осми август. Доколкото разбрах, взел е свръхдоза приспивателно, нещо от рода на барбитуратите. По нищо не може да се установи дали е случайност, или самоубийство.

– Искате ли да чуете моето мнение, Мейн?

– Мисля, че се досещам.

– Тъкмо навреме е умрял този Морис. В най-подходящия момент.

– Очаквах да кажете това, сър – кимна инспектор Мейн.

Помощник-комисарят удари е юмрук по масата и извика:

– Това минава всякакви граници! Десет души са убити на някакъв гол скалист остров и ние не знаем нито кой го е извършил, нито защо, нито как...

– Не е точно така, сър – изкашля се Мейн. – Поне донякъде се досещаме защо. Някакъв смахнат си е наумил да раздава правосъдие. И избрал десет души... А доколко те са виновни, това е друга работа...

– Друга ли? – понита Лег. – Струва ми се...

Той млъкна. Инспектор Мейн почтително изчака.

– Продължавайте – въздъхна Лег. – За част от секундата имах чувството, че ключът към цялата история ми е в ръцете. Но ми се изплъзна. Довършете мисълта си.

– Да речем, че десет души е трябвало да увиснат на въжето. И те са екзекутирани. У.Н.Оуън е изпълнил задачата, която си е поставил, а сам е успял незабелязано да изчезне от острова.

– Това с изчезването е първокласен фокус – вметна Лег. – И въпреки всичко трябва да има някакво обяснение.

– Разбирам мисълта ви, сър. Искате да кажете, че ако този човек не е бил на острова, той не би могъл и да го напусне; а и според оскъдните сведения на свидетелите, това се изключва от сметките. Остава единствената възможност: да е бил един от тези десет. Обмислихме този вариант най-подробно. И все пак знаем нещичко за онова, което се е случило на Негърския остров. Вера Клейторн и Емили Брент са си водили дневници. Съдията Уоргрейв също е оставил бележки – лаконични, изпълнени с юридически термини, но все пак доста ясни. И Блор е навърлял някакви записки. В общи линии фактите съвпадат. Пръв е умрял Марстън, след него мисис Роджърс, Макартър, прислужникът Роджърс, мис Брент, Уоргрейв. След смъртта на съдията в дневника на Вера Клейторн е записано, че Армстронг е напуснал къщата през нощта и Блор и Ломбард отишли да го търсят. Последното изречение от записките на Блор гласи: „Армстронг изчезна.“

Като имаме предвид всички тези факти, можем да направим следното напълно приемливо заключение. Както си спомняте, Армстронг се е удавил. Ако приемем, че той е бил луд, какво би му попречило да избие останалите и да се самоубие – като се хвърли от скалата или да загине при опита да преплува разстоянието до сушата?

Тази версия изглежда приемлива, но не върши работа. Просто не

става, сър. Да разгледаме показанията на съдебния лекар. Той пристигна на острова още сутринта на тринайсети август. За съжаление много малко може да ни каже. Единственото, което установи със сигурност, бе, че хората са мъртви поне от трийсет и шест часа, а може би и повече. Но по отношение на Армстронг беше категоричен. Тялото му е преседяло осем до десет часа във водата, преди да бъде изхвърлено на сушата. От което става ясно, че Армстронг е бил във водата през нощта на десети срещу единайсети ... И ще ви кажа защо. Открихме мястото, където тялото е било изхвърлено на сушата – заклещено в скалите; там намерихме и парченца от дрехите, коси. Тялото трябва да е било изхвърлено там от прилива на единайсети – около час преди пладне. По-късно бурята е утихнала и вълните дори не са достигали това място.

Ще кажете, предполагам, че Армстронг е успял да очисти другите трима, преди да се хвърли в морето същата нощ. Но има и друго обстоятелство, което не можем да пренебрегнем. Тялото на Армстронг е било изтеглено отвъд границата на прилива; там открихме и следите. Очевидно грижлива човешка ръка го е извадила на сушата.

Следователно с положителност можем да твърдим, че е имало живи хора на острова и след смъртта на Армстронг.

Мейн помълча и много скоро продължи:

– Какво ви остава да изясним? Ето положението на единайсети сутринта. Армстронг е „изчезнал“ (удавен). На острова са трима: Ломбард, Блор и Вера Клейторн. Ломбард е бил застрелян. Тялото му беше на брега близо до това на Армстронг. Вера Клейторн бе намерена обесена в стаята й. Трупът на Блор бе на терасата, с глава, размазана от тежък мраморен часовник, за който можем да предполагаме, че е паднал от прозореца точно над него.

– Чий прозорец? – рязко попита помощник-комисарят.

– На Вера Клейторн. А сега нека разгледаме всеки от тези три случая поотделно. Да започнем от Филип Ломбард. Да речем, че той е съборил мраморната фигура върху Блор, сетне е упоил Вера Клейторн, за да я обеси. Най-накрая се е застрелял на морския бряг.

Но в такъв случай кой му е отнел револвера? Намерихме го в къщата, до самата врата в стаята на Уоргрейв – първата срещу стълбището.

– Има ли отпечатаци по него?

– Да, сър, на Вера Клейторн.

– Но, човече, в такъв случай...

– Знам какво имате предвид, сър. Според вас е Вера Клейторн. Убила е Ломбард, отнесла е револвера обратно в къщата, бутнала е

мраморния къс върху главата на Блор и се е обесила.

И това обяснение е вероятно, но само до известна степен. В стаята ѝ намерихме стол, върху който личаха следи от водорасли, каквито открихме и по обувките ѝ. Изглежда, е стъпила на стола, надянала е примката на врата си и го е ритнала.

Когато влязохме в стаята, столът бе изправен до другите край стената. Очевидно някой го е преместил след смъртта на Вера Клейторн.

Остава ни Блор. Но ако някой ми каже, че след като е застрелял Ломбард и е заставил Вера Клейторн да се обеси, той е излязъл навън и сам е съборил върху главата си мраморната фигура с помощта на въженце или нещо подобно, просто няма да му повярвам. Човек не се самоубива по този начин... най-малко пък Блор. Ние познавахме Блор и той не беше от хората, които бихме заподозрели във вкус към абстрактната справедливост.

– Съгласен съм – каза помощник-комисарят Лег.

– Следователно, сър, на острова трябва да е имало някой друг. Някой, който е сложил известен ред, след като всичко е било свършено. Но къде е бил през цялото време? И къде се е дянал след това? Хората от Стикълхейвън са абсолютно сигурни, че никой не може да е напуснал острова, преди спасителната лодка да се е добрала до него. И в такъв случай...

Мейн млъкна.

– В такъв случай... – повтори помощник-комисарят с въздишка. Той поклати глава и доверително се приведе напред. – В такъв случай кой ги е убил?

РЪКОПИС, ИЗПРАТЕН ДО СКОТЛАНД ЯРД ОТ КАПИТАНА НА РИБОЛОВНИЯ КОРАБ „ЕМА ДЖЕЙН“

Твърде млад осъзнах, че характерът ми е изтъкан от противоречия. Нека започнем с това, че съм непоправим романтик и фантазгор. Като дете се заравях в приключенските романи и описанието на хвърлена в морето бутилка, съдържаща важен документ, неизменно предизвикваше вълнение у мен. Усещам го и днес и тъкмо поради това избрах този начин на действие – да напиша собственоръчно самопризнанието си, да го сложа в бутилка и да

го пусна сред вълните. И тъй, оставям минимален шанс моето признание да бъде открито, а следователно една неразгадана мистерия (или може би се лаская) да намери своето обяснение.

Освен разпалено въображение притежавам и някои други странности. Изпитвам садистично удоволствие, когато наблюдавам или причинявам нечия смърт. Като малък правех безброй опити с оси и всякакви други градински насекоми... Още тогава изпитвах страстно желание да убивам.

Редом с всичко това у мен се развиваше и друга склонност, противоречаща на вече споменатата: силен стремеж към справедливост. Мисълта, че мога да стана причина за смъртта или страданието на невинен човек или друго живо същество, ми е ненавистна. Винаги съм бил твърдо убеден, че правдата трябва да възтържествува.

Съвсем понятно е – всеки психолог би го разбрал, – че при такава умствена нагласа естествено бе да избира правото за своя професия. Правораздаването се превърна в отдушник на повечето мои инстинкти.

Престъплението и съответстващото му наказание винаги са имали за мен невероятна притегателна сила. С огромна наслада поглъщам всякакви детективски и приключенски романи и неведнъж съм си фантазирал за всевъзможни начини сам да извърша убийство.

След време, когато седнах на съдийския стол, у мен се надигна другата ми тайна страст. Изключително удоволствие ми доставяше да наблюдавам окаения престъпник да се гърчи като червей на подсъдимата скамейка и да изживява адски мъки от съзнанието за злокобната си обреченост. Забележете, не изпитвах и най-малко злорадство, когато там се озвеше невинен човек. Поне в два случая, когато според мен обвиняемите бяха абсолютно невинни, прекратих делата. Все пак, благодарение на нашите неподкупни и енергични полицейски служители, при съдебните процеси за убийство, ръководени от мен, повечето от обвиняемите действително бяха виновни.

Трябва да уточня, че такъв бе случаят с Едуард Ситън. Външността и държанието му подведоха съдебните заседатели и те погрешно си създадоха добро впечатление за него. В същото време представените доказателства, съвсем красноречиви, но недостатъчно зрелищни, както и собственият ми опит с престъпниците,

не оставиха у мен никакво съмнение, че този човек е извършил престъплението, в което беше обвинен – жестокото убийство на възрастна жена, която наивно му се бе доверила.

За мен говорят, че съм „съдия-палач“, но това е несправедливо. Винаги най-строго съм се придържал към истината и съм пристъпвал възможно най-прецизно към решаването на делото.

Единствената ми цел винаги е била да предпазя съдебните заседатели от емоционалното въздействие на прочувствените пledoарии, които някои твърде разпалени адвокати имат навика да изнасят. Стараех се да прикова вниманието им върху конкретните доказателства.

От няколко години насам започнах да долавям, че у мен постепенно настъпва промяна, че губя контрол над себе си... Вече изпитвах желание по-скоро сам да действам, отколкото да раздавам правосъдие в съдебната зала.

Поисках – и съм готов искрено да си го призная – сам да извърша убийство. Мога да го сравня само с порива на твореца да се изяви. Бях, или можех да бъда, гений в престъпността! Въображението ми, неумолимо възпирано от строгите изисквания на моята професия, тайно се разрасна и ме завладя.

Трябва... аз трябва... трябва да извърша убийство! Нещо повече, то не бива да бъде обикновено! Нека е изумително, фантастично, невиджано! Единствено в този смисъл юношеското ми въображение е останало непокътнато!

Щеше ми се да преживея нещо драматично, нещо невероятно!

Исках да убивам!... Да, исках да убивам...

Колкото и нелепо да се стори на някои, чувствах се скован, препъвах се във вроденото си чувство за справедливост. Невинните не бива да страдат!

И тогава най-неочаквано ми хрумна тази идея... Роди се от случайно подхвърлена забележка. Разговарях с някакъв лекар – нищо и никакъв доктор, без специалност дори. Между другото той спомена колко често стават убийства, които законът не е в състояние да накаже.

Посочи ми като пример действителен случай – възрастна дама, негова пациентка, починала наскоро. Той самият бе убеден, че смъртта ѝ нямало да настъпи, ако двамата ѝ прислужници, мъж и жена, облагодетелствани от завещанието, не я били

лишили от нужното лекарство. Този вид престъпления според него не могат да се докажат, и все пак той беше сигурен в заключението си. Накрая добави, че такива неща се случват непрекъснато – предумишлени убийства, ала недоказуеми в съда.

Така започна всичко. Изведнъж разбрах какво да предприема. Реших да извърша не единично убийство, а екзекуция в голям мащаб. Привличаше ме грандиозността на замисъла.

Тогава в съзнанието ми изникна песничката за десетте малки негърчета, позната ми от детинство. Още като двегодишен ме очароваше неумолимото намаляване на броя им... и онова чувство на неизбежност.

Започнах скришом да подбирам жертви...

Тук няма надълго да се разпростирам върху подробностите от подготовката. Бях си изработил вече определен подход за водене на разговор и го следвах с почти всеки срещнат... резултатите изненадаха дори мен. В един санаториум попаднах на случая Армстронг – бърбивата сестра, която се грижеше за мен, в стемежа си да ми докаже колко лошо нещо е пиянството, ми разказа този случай отпреди много години. Някакъв лекар под влияние на алкохола убил пациентката си па операционната маса. Небрежно разпитах сестрата къде е практикувал и скоро разполагах с необходимите данни. Лесно се добрах до името на лекаря и неговата пациентка.

Отново случайно дочут разговор, този път между възрастни офицери, събрали се на приказка в моя клуб, ме насочи към следите на генерал Макартър. Някакъв чуждак, завърнал се наскоро от долината на Амазонка, ми разправи за невероятните „подвизи“ на някой си Филип Ломбард. Възмутена дама сподели е мен на остров Майорка тъжната история на една домашна прислужница, работила при пуританката Емили Брент. Избрах Марстън от мнозина, извършили подобни убийства. Липсата на всякакво съчувствие, неспособността му да изпита каквато и да било вина за погубения от него живот, го правеше според мен опасен за обществото тип, който няма право да живее. За мен не представляваше никакво усилие да откроя случая с бившия инспектор Блор. Колегиите ми в съда без всякакво притеснение, дори много разпалено, разискваха делото Ландор. Стори ми се непростимо, един служител на закопа да излъже в съдебната зала. На неговите думи се вярва по силата на самата му професия.

Най-накрая се запознах със случая на Вера Клейторн. Това стана по време на едно пътуване през Атлантика. Късно една вечер в салона за пушачи останахме само двама души – аз и симпатичен младеж на име Хуго Хамилтън.

Хуго Хамилтън беше нещастен. За да заглуши болката си, бе погълнал значително количество алкохол. В този късен час той търсеше слушател за съзливата си изповед. Без особени надежди започнах обичайния си, привидно безцелен разпит. Неговият отклик беше просто изумителен. Още си спомням думите му:

„Имате право. Представата на повечето хора за убийството е превратна. То не се състои само в това, да сипеш в нечия чаша арсеник, или да бутнеш врага си от някоя скала, или друго подобно деяние. – Младежът доближи лицето си до моето и ми каза доверително: – Познавах една убийца... добре я познавах, уверявам ви. Нещо повече, бях луд по нея. И господ ми е свидетел, понякога ми се струва, че още съм... Това е ад, казвам ви – същински ад! И знаете ли, тя го направи заради мен... Не съм си го и помислял дори... Жените са такива чудовища... истински чудовища! Кому би хрумнало, че момиче като нея – хубаво, почтено, весело – е способно на такова нещо. Че ще позволи на едно дете само да влезе навътре в морето и ще го остави да се удави... Кой би помислил, че жена е способна на такова нещо?“

„Сигурен ли сте, че наистина го е направила?“ – попитах го аз.

Той като че ли изтрезня.

„Абсолютно сигурен съм. На друг и през ум не му е минало. Но аз отгатнах истината, щом я погледнах... Когато се върнах... Тя също разбра, че аз знам... Но едно не разбра – че аз обичах това дете...“

Нищо повече не ми каза, но за мен не бе трудно да сглобя цялата история.

Оставаше ми десетата жертва. Открих я в лицето на някой си Морис. Той беше долно нищожество. Освен всичко друго, търгуваше и с опиум и стана причина дъщерята на мои приятели да се прирасти безнадеждно към него. Момичето се самоуби на двадесет и една години.

През целия този период на издирване в ума ми постепенно узряваше целият план. Той беше почти готов, но окончателният му завършек дойде след един разговор, който проведех с лекар от

Харли стрийт. Вече споменах, че бях претърпял една операция. Моят лекар ми обясни, че втора операция би била безполезна. Човекът се постара да ми съобщи мнението си по-внимателно, но аз имам способността бързо да стигам до същината на нещата.

Не му съобщих решението си – да не се примиря с бавно и продължително умирање, какъвто би бил естественият развой на нещата. Не, смъртта ми ще настъпи сред вихрено вълнение. Докато умра, ще живея истински.

А сега, време е да пристъпим към конкретното описание на убийствата на Негърския остров. Не беше никакъв проблем да стана собственик на острова, щом разполагах с услугите на Морис, който прикриваше следите ми. Той беше несравним в подобни сделки. Подреждайки информацията, която бях събрал за всяка от набелязаните жертви, успях да подготвя удачна примамка за отделните хора. Хванаха се безотказно. Всички мои гости пристигнаха на Негърския остров на осми август. Сред тях бях и аз.

Морис вече беше ликвидиран. Страдаше от лошо храносмилане. Преди да напусна Лондон, му дадох хапче, което, както му обясних, бе направило чудеса с моя хроничен гастрит. Трябваше да го вземе преди лягане. Повярва ми безрезервно – беше малко ипохондричен. Нямаше опасност да остави злепоставящи ме документи или бележки. Не беше такъв човек.

Дълго и много внимателно обмислях в каква последователност да бъдат извършени убийствата. По моя преценка гостите ми бяха виновни в различна степен. Реших тези, чиято вина беше най-лека, да си отидат първи, за да не бъдат подложени на изтощителното напрежение и страх, които очакваха по-хладнокръвните престъпници.

Антъни Марстън и мисис Роджърс умряха първи. Той внезапно, а тя – спокойно, в съня си. Разбрах, че Марстън е от онези, които по рождение са лишени от чувството за морална отговорност, присъщо на повечето от нас. Човек без съвест... безбожник! А мисис Роджърс без съмнение бе действала под влияние на мъжа си.

Излишно е да описвам как умряха те. Полицията лесно ще го установи. Не е трудно да се сдобиеш с калиев цианид. Често го употребяват за унищожаване на оси. Носех си малко и без никакво затруднение го сипах в почти празната чаша на Марстън по време на суматохата, последвала прослушването на записа.

Трябва да отбележа, че по време на обвинението внимателно наблюдавах лицата на моите гости и благодарение на дългите години съдебна практика, у мен не остана никакво съмнение, че те са виновни. Всички до един.

В последно време болките ми се бяха засилили и ми предписаха сънотворно – хлоралхидрат. Макар и с усилие, известно време се лишавах от него и така успях да събера смъртоносна доза. Когато Роджърс донесе бренди за жена си, остави чашата на една маса и незабелязан от никого, сипах праха в нея. Все още никой не беше започнал да се съмнява или да подозира другите.

Генерал Макартър умря съвсем безболезнено. Не ме чу, когато се приближих зад него. Разбира се, трябваше много внимателно да преценя в кой точно момент да се отдалеча от терасата, но всичко мина успешно.

Както очаквах, островът бе претърсен и се установи, че на него няма никой друг, освен нас седмината. Това веднага породило подозрение. Моят план предвиждаше, че скоро ще ми бъде нужен помощник. Изборът ми попадна на доктор Армстронг. Той бе доверчив човек. Чувал беше за мен, известна му беше репутацията ми и през ум не можеше да му мине, че човек с моето положение може да се окаже убиец. Подозренията му бяха насочени единствено към Ломбард и аз се престорих, че ги споделям. Споменах, че съм съставил план, според който убиецът ще попадне в капан и ще се издаде.

Всички стаи бяха претърсени, но никой от нас не беше обискиран. Скоро и това щеше да стане.

Сутринта на десети август убих Роджърс. Цепеше дърва за огъня и не ме чу. В джоба му намерих ключа от трапезарията. Предната вечер беше заключил.

В бъркотията, последвала откриването на мъртвия Роджърс, се промъкнах в стаята на Ломбард и му задигнах револвера. Не се съмнявах, че го носи у себе си... в интерес на истината бях инструктирал Морис да му намекне, че не би било излишно да вземе оръжие.

На закуска сипах последната доза хлоралхидрат в чашата на мис Брент, когато й доливах кафе. Оставихме я в трапезарията. Малко по-късно се върнах – жената бе почти изпаднала в безсъзнание и не представляваше никаква трудност да й инжектирам силен разтвор на калиев цианид. Номерът с пчелата беше

наистина детинщина, но не устоях на изкушението. Огромно удоволствие ми достави да следвам текста на детската песничка.

Събитията се развиваха точно според моите предвиждания. Стигнахме и до обиска – мисля дори, че аз предложих да го направим. Бях скрил револвера на безопасно място, а цианид и хлорал в мен нямаше да намерят.

Именно тогава споделих с доктор Армстронг, че е време да приведем в действие нашия план. Той беше съвсем прост – аз трябваше да изиграя ролята на поредната жертва. Очакваше се това да обърка убиеца. Във всеки случай, така щях да получа възможност да се движа из къщата и да следя неизвестния злодей.

Армстронг беше във възторг от предложението ми. Пристъпихме към действие още същата вечер. Тънък слой червена глина върху челото, червената завеса и преждата – реквизитът беше налице. Светлината на свещите беше треперлива и непостоянна, пък и единствен Армстронг щеше да ме разгледа отблизо.

Всичко мина отлично. Писъците на мис Клейторн огласиха къщата – тъкмо бе налетяла на водораслите, които бях подредил в стаята ѝ. Всички се втурнаха нагоре, а аз влязох в ролята си на убит.

Въздействието на моята смърт надмина очакванията ми. Армстронг се държа като професионален актьор. Скоро ме отнесоха в стаята ми и ме сложиха в леглото. Вече никой не мислеше за мен. Всички се бояха до смърт един от друг.

В два без четвърт се срещнах с Армстронг във от къщата. Предложих да се отдалечим и го отведох към скалите. Обясних му, че оттам ще можем да видим дали някой не ни следи, пък и прозорците на стаите бяха от другата страна. Той все още не подозираше нищо, макар че би трябвало да е нащрек, ако бе запомнил следващия стих на детската песничка: „Заплесна се едно...“ И това му изяде главата.

Стана много лесно. Изненадано възкликнах, надвесих се над скалата и го принудих да погледне към някаква въображаема пещера. В момента, в който се наведе, го блъснах силно, той изгуби равновесие и падна в развълнуваното море, а аз се върнах в къщата. Вероятно тогава Блор е усетил стъпките ми. Влязох в стаята на Армстронг и след няколко минути я напуснах, като се постарах да вдигна достатъчно шум. Заслизах по стълбите и в този

момент чух, че се отваря вратата. Трябва да са ме зърнали, когато се измъкнах през външната врата.

Няколко минути по-късно ме последваха. В това време заобиколих къщата и влязох през прозореца на трапезарията, който бях оставил отворен. Затворих го и счупих стъклото. След всичко това се качих горе и отново се изтегнах в леглото си.

Предполагах, че отново ще претърсят стаята, но не вярвах да се вглеждат отблизо във всеки труп, за да се уверят, че Армстронг не е сред тях. Очакванията ми се сбъднаха.

Забравих да спомена, че върнах револвера в стаята на Ломбард. Може би някой ще поллюбопитства, къде го бях скрил по време на обиска. Килерът беше зареден с храна. Отворих най-долната кутия с бисквити, която измъкнах изпод купчина консерви, сложих вътре оръжието и отново я запечатах.

С пълно право съм бил спокоен, че на никой от тях няма да му хрумне да прерови кутиите с бисквити, затрупани под недокоснатите консерви. Червената завеса разстлах под калъфа на един от столовете в салона, а преждата натъпках във възглавничка.

Настъпил бе часът, който бях очаквал с най-голямо нетърпение – всичко можеше да се очаква от тези трима души, които тъй много се страхуваха един от друг, пък и Ломбард имаше револвер... Следях ги от прозорците на къщата. Когато Блор се върна, вече бях пригответил големия мраморен часовник. Блор напусна сцената...

От стаята си видях как Вера Клейторн застреля Ломбард. Смела и находчива млада жена. Все си мислех, че тя ще му бъде достоен противник, дори ще му надделее. Когато и това свърши, подготвих сцената в нейната стая.

От психологическа гледна точка това бе интересен експеримент. Дали съзнанието за собствената ѝ вина и нервното напрежение от току-що извършеното убийство щяха да се окажат достатъчни, та като се прибави и хипнотичното въздействие на обстановката, да я накарат да посегне на живота си? Според мен – да. И се оказах прав. Наблюдавах как Вера Клейторн се обеси, скрит зад гардероба.

Ето че стигнахме до последната сцена. Напуснах скривалището си, вдигнах стола и го изправих до стената. Револвера

намерих на горната площадка, където тя го бе изпуснала. Постарах се да запазя нейните отпечатьци.

А сега?

Скоро ще завърша посланието си. Ще го запечатам в бутилка и ще я хвърля в морето. Защо?

Да, наистина, защо?

Бях си поставил за цел да съчиня мистериозно убийство, което никой не ще успее да разкрие.

Но сега си давам сметка, че за никой творец изкуството не е достатъчно само за себе си. Съществува естествен стремеж към признание и той не може да бъде пренебрегнат току-тъй.

Позволете да се изповядам най-смирено – мъчи ме презряното човешко желание хората да научат колко изобретателен съм бил...

Изхождам от предположението, че загадката на Негърския остров ще остане неразкрита. Нищо чудно полицаяте да се окажат по-умни, отколкото съм си мислил. Все пак съществуват три опорни точки. Първо, на полицията е добре известно, че Едуард Ситън наистина бе виновен. Оттук следва, че един от десетте гости на острова не е никакъв убиец, а оттам, колкото и да е парадоксално, най-логично е именно той да е убиецът. Второто указание се съдържа в седмия стих на песничката. Случайна жертва ли Армстронг, или неговата разсеяност е част от играта. Искам да кажа, че по това време за по-наблюдателния човек щеше да е ясно, че някому се крои номер. Ала Армстронг не бе особено наблюдателен и това му струваше живота. Ако се залови за тази следа, един съвестен полицай ще разнищи цялата работа. Трябва да се има предвид, че в този момент бяхме само четирима и от тях единствено в мен той би имал доверие.

Третото указание е наситено със символика. Това е начинът, по който ме е белязала смъртта – с белег на челото. Белегът на Каин.

Едва ли има какво повече да кажа.

След като предам бутилката с моята изповед на морето, ще се върна в стаята си и ще легна на леглото. Очилата ми висят на черен шнур, но това всъщност е ластик. Ще затисна с тяло очилата си. Ластика ще праметна през бравата на вратата и ще го усуча хлабаво около дръжката на револвера. Ето какво ще се случи според мен.

С увити в носна кърпа пръсти ще натисна спусъка. След изстрела ръката ми ще се отпусне встрани. Изтеглен от ластика, револверът ще отскочи към вратата; като се блъсне в дръжката, ще се изхлузи от ластика и ще падне. Освободеният ластик ще се върне и ще увисне най-невинно на очилата. Една кърпичка на пода няма да привлече ничие внимание.

Ще ме намерят в леглото, прострелян в главата, което не противоречи на записките, направени вече от моите жертви. Когато открият телата ни, ще е невъзможно да се установи точният час на смъртта.

Утихне ли морето, тук ще пристигнат хора с лодки.

И ще открият на Негърския остров мъртвите тела на десет души и една неразрешима загадка.

Подпис

Лорънс Уоргрейв.

КРАЙ

© 1939 Агата Кристи
© 1991 Теодора Давидова, превод от английски
© 1991 Здравка Славянова, превод от английски

Agatha Christie
Ten Little Niggers, 1939

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2007

Публикация:

Агата Кристи. ДЕСЕТ МАЛКИ НЕГЪРЧЕТА

Превели от английски: ТЕОДОРА ДАВИДОВА, ЗДРАВКА СЛАВЯНОВА

Редактор Надя Баева

Художник Красимира Деспотова

Технически редактор Йордан Игов

Коректор Лидия Ангелова

Излязла от печат м. март 1991 г.

КФ „САМПО“ – София

Agatha Christie Mallowan. TEN LITTLE NIGGERS
Fontana Books

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4612>]